Vladimir Megre

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

Cartea Neamului

Vladimir Megre

Cartea Neamului

cartea a şasea

din seria

EDITURA
DIANUŞA

Târgu Neamţ

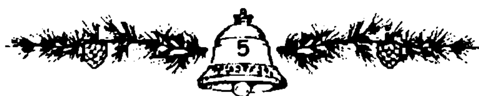
Cine-i educă pe copiii noştri?

Pe uşa cabinetului cu plată atârna o tăbliţă gravată, care informa publicul că vizitele le efectuează doctorul docent în medicină, specialist în psihologia infantilă. Erau inscripţionate numele, prenumele şi patronimicul doctorului care-mi fusese recomandat ca fiind unul dintre cei mai bine pregătiţi în domeniul psihologiei copil-părinte. Am cerut să fiu primit ultimul în acea zi, pentru ca să nu fim presaţi de timp, nici eu şi nici doctorul. Dacă întrevederea avea să dea roade, aveam de gând să-i propun să continuăm, contra cost, discuţiile pe temele care mă interesau.

În spatele biroului din cabinet şedea un bărbat de vârsta pensiei, cu chipul înnegurat. Apatic, îngrămădea într-o mapă nişte foi scrise. M-a invitat să iau loc, după care şi-a tras dinainte o coală albă de hârtie şi a vorbit:

— Vă ascult. Ce vă frământă?

Pentru a evita lunga istorisire a evenimentele petrecute după întâlnirea din taiga cu Anastasia, am încercat să

sintetizez cât mai concis esenţa problemei mele:

— Aleksandr' Sergheevici, eu trebuie să restabilesc legătura cu fiul meu, care peste puţin timp va împlini cinci anişori.

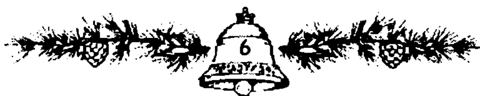
— Dumneavoastră consideraţi întreruptă relaţia cu fiul? - a întrebat psihologul, cu acelaşi aer apatic.

— Această, aşa-zisă legătură, nu a prea existat niciodată. S-a întâmplat ca, imediat după ce s-a născut copilul, eu să nu mai pot avea niciun fel de contact cu el. L-am văzut odată când era sugar, apoi... Nu am vorbit niciodată cu el şi, în genere, viaţa a început s-o cunoască fără mine. Am trăit separaţi, însă a venit vremea să-l întâlnesc pe fiul meu de cinci anişori şi să-i vorbesc. Gândesc că trebuie să existe anumite modele comportamentale pentru a-l atrage pe copil. Sunt cazuri în care un bărbat ia de nevastă o femeie deja cu copil şi reuşeşte oarecum să stabilească un contact cu el şi să-i devină tată, uneori chiar prieten.

— Fireşte, modalităţi există, dar nu de fiecare dată funcţionează. În relaţia dintre copii şi părinţi, individualitatea şi caracterul sunt fundamentale.

— Înţeleg, totuşi aş vrea să aud care sunt aceste modele concrete.

— Concrete... Ce să vă spun? Când vă faceţi apariţia în familie - şi este important să înţelegeţi că o femeie cu copil sunt deja o familie - străduiţi-vă din toate puterile să influenţaţi cât mai puţin armonia instaurată între cei doi. Dumneavoastră, pentru o vreme, veţi fi un străin în faţa fiului; împăcaţi-vă neapărat cu ideea asta. Mai întâi va trebui să-i observaţi cu atenţie pe amândoi şi să-i lăsaţi să vă observe. Încercaţi să asociaţi apariţia dumneavoastră cu împlinirea viselor şi dorinţelor încă neîmplinite ale copilului. Iscodiţi-o pe mamă despre o jucărie, pe care a dorit-o copilul şi pe care ea

nu i-a putut-o oferi. Nu-i nevoie să i-o cumpăraţi singur... Înrâuriţi cumva discuţia cu copilul spre propria copilărie şi acea jucărie şi spuneţi-i că şi dumneavoastră v-o doreaţi. Dacă discuţia îl prinde şi îşi manifestă dorinţa de a avea jucăria, propuneţi-i să meargă împreună cu dumneavoastră la magazin ca s-o cumpăraţi. Important este dialogul în sine şi faptul că mergeţi împreună să cumpăraţi jucăria. Copilul trebuie să vă împărtăşească visul şi să vă lase să luaţi parte la împlinirea lui.

— În cazul meu, exemplul cu jucăria nu se potriveşte deloc. Fiul meu încă nu a văzut jucăriile care se vând prin magazine.

— Ciudat... Deci, nu se potriveşte? Ştiţi ce vă spun? Haideţi să vorbim pe şleau! Dacă vreţi să primiţi un sfat adecvat cazului dumneavoastră, trebuie să-mi explicaţi mai concret în ce relaţii sunteţi cu mama copilului. Unde este ea, unde lucrează, unde trăieşte? Ce venituri are familia? Şi care a fost, în opinia dumneavoastră, motivul despărţirii?

În acel moment am înţeles că, pentru a primi un sfat concret de la psiholog, eram nevoit să-i vorbesc despre relaţia mea cu Anastasia, relaţie pe care, nici măcar eu însumi nu o prea înţelegeam. De asta, iniţial, nici n-am vrut să-i vorbesc.

Şi, fără să-i dezvălui numele Anastasiei, i-am spus:

— Ea trăieşte într-un loc foarte retras, în Siberia. Am cunoscut-o întâmplător, în timpul unei expediţii comerciale pe care am efectuat-o prin acele locuri. La începutul Perestroykăi făceam afaceri în Siberia: cu o navă comercială, transportam pe apele fluviului Obi' diverse mărfuri spre Siberia, iar de acolo achiziţionam în schimb peşte, piei şi fructe de pădure.

— Am înţeles. Aşadar, ca şi faimosul Paratov: *pe apele Siberiei mă preumblam, invidia celor negustori stârneam.*

— Nu am benchetuit, am muncit. Oamenii de afaceri

găsesc totdeauna câte ceva de făcut.

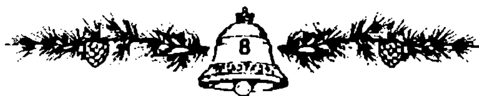
— Bine, să presupunem că aveţi treburi - voi afaceriştii - dar vă rămâne timp şi să petreceţi.

— Cu femeia asta, chiar că nu m-am distrat deloc. Mi-am dorit doar un fiu de la ea. Dintotdeauna am visat la un băieţel... De la un timp, ca şi cum aş fi uitat... Anii au trecut... Dar, numai ce-am văzut-o pe ea: tânără, frumoasă şi sănătoasă... În zilele noastre, mai toate femeile-s palide şi bolnave. Ea este sănătoasă şi frumoasă ca o floare. Automat am gândit că «... şi copilul va fi frumos şi sănătos...» Şi ea mi-a dăruit un fiu. L-am vizitat când era micuţ de tot. Pe-atunci nici nu mergea şi nici nu vorbea. L-am ţinut în braţe. De-atunci nu l-am mai văzut deloc.

— De ce nu mergeţi să-l vedeţi?

Cum să-i povestesc eu acestui om, în câteva minute, ceea ce am scris în mai multe cărţi? Cum să-l fac să înţeleagă că Anastasia nu a vrut să renunţe la viaţa ei din taiga ca să vină să trăiască cu fiul în oraş şi că eu nu sunt făcut pentru viaţa de acolo? Şi că, anume ea nu mi-a permis, nu numai să-i dăruiesc copilului o jucărie obişnuită, dar nici măcar să am o relaţie cu el. În fiecare vară am mers în taiga, unde trăieşte Anastasia cu fiul meu, dar niciodată nu am avut prilejul să-l văd. Nu s-a întâmplat niciodată ca el să fie prin preajma Anastasiei, iar bunicul şi străbunicul ei, cu care stătea, trăiau undeva departe în profunda taiga. Anastasia nu mi-a dat voie să merg să-l văd, ba mai mult: de fiecare dată a insistat şi mi-a explicat că eu trebuia mai întâi să mă pregătesc pentru discuţia cu fiul meu.

Mânat de dorinţa de a atinge tema educaţiei copiilor, multor cunoştinţe de-ale mele le-am pus una şi aceeaşi întrebare care, de fiecare dată, crea confuzie şi neînţelegere, cu toate că, în realitate, era foarte simplă: «Tu i-ai vorbit

vreodată serios copilului tău?»

Însă, de fiecare dată mi se răspundea că discuţiile se purtau în termenii: «Mergi şi mănâncă... La culcare... Nu te obrăznici... Strânge-ţi jucăriile... Ţi-ai făcut lecţiile?..»

Copilul creşte, merge la şcoală, însă despre sensul vieţii, despre menirea omului sau măcar despre calea care-l aşteaptă-n viaţă, să-i vorbească, părinţilor, ba timpul nu le ajunge, ba subiectul nu-l găsesc demn de luat în consideraţie... Consideră că încă n-a sosit momentul potrivit şi că încă mai au timp. Numai că timp nu mai au. Copilul creşte...

Şi dacă nici măcar noi, părinţii, nu încercăm să le vorbim serios copiilor noştri, atunci cine-i educă?

De ce Anastasia nu mi-a permis să stabilesc o relaţie cu fiul meu în toţi aceşti ani? Ce a prevenit ea sau de ce s-a temut? - rămâne un mister.

Însă, într-o zi mi-a spus:

«Vladimir, te simţi pregătit să-l întâlneşti pe fiul tău şi să-i vorbeşti?». I-am răspuns că vreau să mă întâlnesc, dar nu am fost în stare să pronunţ cuvântul *pregătit*.

În toţi aceşti ani am citit tot ce-am găsit despre relaţia dintre părinţi şi copii. Am scris cărţi, am luat parte la conferinţe prin multe ţări, dar despre ce m-a măcinat cel mai mult în tot acest timp - despre educaţia copiilor şi despre relaţia lor cu generaţiile mai în vârstă - aproape că nu am pomenit.

Am cules o sumedenie de sfaturi din literatura care vorbeşte despre educaţia copiilor dar, cu toate astea, tot mai des mi se întorcea în minte fraza Anastasiei: *«Educaţia copiilor este educaţia ta»*. Timp îndelungat nu am pătruns tâlcul acestei fraze, însă, în cele din urmă, am reuşit cel puţin să trag o concluzie fermă: *pe copiii noştri nu-i educă nici observaţiile părinţilor, nici creşa, nici şcoala şi nici institutul.*

Pe copiii noştri îi educă modelul nostru de viaţă - al societăţii în ansamblu. Şi, orice-ar predica părinţii, profesorii prin şcoli sau mai ştiu eu care alţi prealuminaţi savanţi şi oricare ar fi sistemele înţelepte de educaţie care s-ar aplica, totuna, copii vor urma modelul de viaţă adoptat de majoritatea oamenilor din jurul lor.

Reiese, implicit, că educaţia copiilor depinde complet de viziunea societăţii asupra vieţii, de cum trăieşti tu însuţi, părinţii tăi şi comunitatea în ansamblu. Într-o societate bolnavă şi nefericită se pot naşte doar copii bolnavi şi nefericiţi.

— Dacă dumneavoastră nu-mi vorbiţi mai concret despre relaţia cu mama copilului, îmi va fi foarte greu să vă dau un sfat adecvat - mi-a întrerupt meditaţia psihologul.

— E mult de povestit. Pe scurt pot spune doar că lucrurile stau aşa: mulţi ani de-a rândul nu am avut o relaţie cu fiul meu. Cam asta e.

— Fie. Atunci spuneţi-mi, în toţi aceşti ani aţi ajutat-o oarecum material pe mama copilului dumneavoastră? Gândesc că pentru un om de afaceri, ajutorul material este gestul minim de atenţie către familie.

— Nu, nu am ajutat-o. Ea consideră că are de toate din belşug.

— Este bogată?

— Nu, are de toate şi-atât.

Aleksandr' Sergheevici s-a ridicat sprinten de după birou şi a început să vorbească precipitat:

— Ea trăieşte în taigaua siberiană. Duce un trai eremit. O cheamă Anastasia, pe fiul dumneavoastră îl cheamă Volodea, iar dumneavoastră sunteţi Vladimir Nicolaevici. V-am recunoscut. V-am citi cărţile şi... nu o dată.

— Aha...

Aleksandr' Sergheevici a început să se plimbe uşor agitat prin cabinet. A vorbit din nou peste câteva momente:

— Aşa... Aşa... Cum de?... V-am recunoscut. Atunci, răspundeţi-mi la o întrebare. Să-mi răspundeţi! Este foarte important pentru mine. Pentru ştiinţă... Ba poate nu, nu-mi răspundeţi. O să vorbesc eu singur. Încep să înţeleg... Sunt convins că în toţi aceşti ani, ce-au urmat întâlnirii cu Anastasia, dumneavoastră aţi studiat intens psihologia şi filozofia şi v-aţi gândit neîntrerupt la educaţia copiilor. Aşa este?

— Da.

— Numai că deducţiile făcute din lectura cărţilor şi a lucrărilor *inteligente* nu v-au satisfăcut. Drept pentru care aţi căutat răspunsuri în sinea dumneavoastră, altfel spus, aţi început să reflectaţi asupra generaţiei care se ridică şi asupra educaţiei copiilor.

— Da. Dar m-am gândit cu precădere la fiul meu.

— Există o strânsă corelaţie. Aţi venit la mine incredul şi fără mari speranţe de a găsi răspunsuri la întrebările care vi s-au ridicat. Iar dacă nu le veţi găsi la mine, o să vă continuaţi cercetările.

— Probabil că aşa o să fac.

— Aşa, vasăzică... Impresionant... O să vă dau numele cuiva incomparabil, cu mult mai înţelept decât mine.

— Cine este? Şi cum ajung la el?

— Acest cineva este Anastasia, Vladimir Nicolaevici.

— Anastasia? În ultima vreme, Anastasia a vorbit foarte puţin despre educaţia copiilor. Şi tocmai ea m-a împiedicat să merg la copil.

— Da, tocmai ea! Nici eu nu am reuşit până acum să-i dau o explicaţie liniară acestui comportament ilogic al ei. Femeia iubitoare îl înştiinţează din senin pe viitorul tată că nu

trebuie să intre în contact cu fiul. Situaţia este atipică şi nemaiîntâlnită înainte. Însă rezultatul!? Rezultatul este impresionant! Ea a reuşit să impună... Nu, acest cuvânt nu se potriveşte în cazul de faţă. Anastasia a reuşit să vă convingă... Pe cine!? Să mă iertaţi - pe un afacerist necioplit. A reuşit să-l facă să se intereseze de psihologie, de filozofie şi de problemele educaţiei copiilor. V-aţi gândit la asta în toţi aceşti ani? Însuşi faptul că aţi venit la mine este-o mărturie. În toţi aceşti ani, ea l-a educat singură pe copil şi-n acelaşi timp v-a educat şi pe dumneavoastră. A netezit terenul pentru întâlnirea dintre tată şi fiu.

— Într-adevăr, fiul l-a educat singură. Cât despre mine, nu cred. Ne-am văzut rar şi întâlnirile au fost scurte.

— Însă informaţiile pe care ea vi le dă în aşa-zisele scurte întâlniri, încă mai trebuie pătrunse. Informaţii impresionante! Dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici, afirmaţi că Anastasia vorbeşte puţin despre educaţia copiilor, dar nu este adevărat.

Aleksandr' Sergheevici s-a întors grăbit la birou şi a scos un caiet gros de culoare cenuşie dintr-un sertar, l-a mângâiat cu delicateţe şi a continuat:

— Din cărţile dumneavoastră am transcris aici, într-o anumită secvenţă, toate afirmaţiile Anastasiei referitoare la naşterea şi creşterea copiilor şi am sintetizat ideile principale. Poate în van, dar am extras citate din texte. Sunt absolut convins că ideile sunt vitale pentru înlesnirea înţelegerii. În afirmaţiile Anastasiei este cuprinsă măreaţa esenţă şi, aş putea spune eu, filozofia şi înţelepciunea unei culturi ancestrale. Sunt înclinat să cred, şi nu numai eu, că aceste postulate sunt aşternute într-o carte ancestrală, vechimea căreia poate număra milioane de ani. Vorbele Anastasiei se deosebesc prin profunzimea şi precizia

exprimării, în opinia noastră, de cele mai însemnate manuscrise antice şi lucrări moderne ale oamenilor de ştiinţă. În timp ce transcriam separat tot ceea ce era legat de naşterea şi educarea omului... mi s-a conturat în faţă un tratat fără egal în lume! Sunt convins că pe baza acestui tratat vor fi ţinute o mulţime de disertaţii. Va fi preluat de multe categorii de oameni de ştiinţă, se vor face descoperiri uluitoare, dar cel mai important: pe Pământ va lua naştere o rasă nouă, cu numele de OM!

— Omul există şi acum.

— Eu cred că, în viziunea celor din viitor, faptul existenţei omului va putea fi pus la îndoială.

— Cum aşa? Eu, dumneavoastră, existăm, cum ar putea fi pusă la îndoială existenţa noastră?

— Există corpurile noastre, noi ne numim *oameni*. Însă consistenţa şi trăsăturile psihologice ale oamenilor sunt substanţial diferite de ale celor din viitor. Aşa că va fi inevitabil ca ei, remarcând deosebirile, să ne numească altfel. Este posibil ca cei care se vor naşte în viitor să-i numească pe oamenii de astăzi *oamenii acelei epoci* sau cine mai ştie cum.

— Chiar aşa serios să fie?

— Serios şi indiscutabil. Dumneavoastră, de exemplu, aţi citit nenumărate cărţi, scrise de învăţaţi, care tratează educaţia copiilor. Spuneţi-mi, care este perioada în care începe educaţia copilului?

— Unii autori consideră că trebuie să înceapă la vârsta de un anişor.

— Chiar aşa. În cel mai bun caz, de la un an. Numai că Anastasia a dovedit că omul se formează şi până atunci... Sunt sigur că aţi gândit: «În uterul mamei», însă, ea a demonstrat că părinţii pot începe formarea copilului încă înainte de întâlnirea spermatozoidului cu ovulul. Şi asta, din

punct de vedere ştiinţific, poate fi dovedit. Anastasia se ridică cu mult deasupra oricărui psiholog contemporan sau precedent de pe Pământ. Afirmaţiile ei sunt complete şi cuprind toate fazele dezvoltării şi educării copilului; preconcepţia, concepţia, faza intrauterină ş.a.

Ea tinge teme pe care nu au reuşit să le pătrundă nici înţelepţii trecutului, nici oamenii de ştiinţă din prezent. Ea a pus accent pe tema fără de care, un om desăvârşit nu se poate naşte şi nu poate creşte.

— Eu nu-mi amintesc de aşa ceva. Nu-mi amintesc să fi auzit despre vreo fază de dezvoltare.

— Dumneavoastră aţi scris cărţi care stau mărturie întâmplărilor. Anastasia a înţeles că dumneavoastră veţi scrie întocmai aşa. Iar mai departe? Mai departe, Anastasia însăşi a dat curs evenimentelor, îmbrăcând ilustrele lucrări ale savanţilor în forma unor simple povestiri. A dat naştere cărţilor dumneavoastră prin însăşi viaţa ei, dăruindu-le oamenilor nestemate cunoştinţe.

Majoritatea cititorilor simt asta intuitiv. Mulţi dintre ei sunt tulburaţi de cărţi, însă nu realizează complet motivul tulburării. Ei analizează la nivel subconştient informaţia, până atunci necunoscută. Însă toate acestea pot fi asimilate şi la nivel conştient. O să vă demonstrez numaidecât.

Aşadar, avem în faţă un conspect cu afirmaţiile Anastasiei, referitoare la naşterea omului. Împreună cu colegul meu le-am analizat şi le-am învârtit pe toate feţele. El este candidat în ştiinţe medicale şi sexolog. Consultă în cabinetul alăturat. Am efectuat experimente şi am analizat situaţia.

Aleksandr' Sergheevici şi-a deschis caietul şi, uşor emoţionat şi cu ton solemn, a început să citească:

— Deci, începutul: *preconcepţia.* Comunităţile umane,

fostă şi contemporană - cunoscute nouă - aproape că nu văd această fază ca parte din educaţia copilului. Totuşi, astăzi ne este binecunoscut că, pe Pământ sau altundeva în Universul infinit, a existat sau mai există încă, o cultură care susţine că relaţia reciprocă dintre bărbat şi femeie, cândva era mult mai perfectă decât cea de astăzi. Faza *preconcepţiei* era considerată importantă sau, poate chiar, cea mai importantă fază a educaţiei omului.

Anastasia, urmând obiceiurile culturii acelei civilizaţii nevăzute nouă, înainte de a concepe copilul, face unele pregătiri. Vă potoleşte impulsurile sexuale. Luând în consideraţie întâmplările descrise în prima carte, mie, ca psiholog, îmi este clar. O să vă prezint acum succesiunea lor.

Poposiţi împreună în taiga. Dumneavoastră luaţi o gustare şi beţi coniac. Anastasia refuză invitaţia şi nu gustă nici mâncarea, nici alcoolul. Îşi dă jos bluziţa şi se întinde în iarbă. Dumneavoastră rămâneţi cu gura căscată în faţa frumuseţii ei naturale şi sunteţi îmboldit de instinctul de a poseda minunatul corp feminin. Sub impulsul sexual, dumneavoastră tentaţi apropierea, vă atingeţi de corpul ei şi... vă pierdeţi cunoştinţa.

Nu vom intra în detalii: cum a reuşit ea să facă asta, cum a reuşit să vă facă să pierdeţi cunoştinţa etc. Altceva este important aici: în consecinţă, dumneavoastră nu aţi mai considerat-o pe Anastasia obiectul satisfacţiei pornirilor sexuale. Şi asta, chiar dumneavoastră o-ntăriţi:

«Nici măcar prin gând nu mi-a mai trecut...»

— Da, este adevărat, după incidentul din taiga, niciodată nu am mai fost atras trupeşte de Anastasia.

Acum, a doua etapă: *concepţia* - sau descrierea culturii concepţiei copilului. Vă întindeţi în bârlogul comod, tapiţat cu iarbă uscată şi flori. Dar nu sunteţi obişnuit să dormiţi

singur în pădure, aşa că o chemaţi pe Anastasia să vi se întindă alături. Sunteţi conştient că, dacă ea vă va fi alături, nu vi se poate întâmpla nimic rău. Şi ea se întinde alături de dumneavoastră.

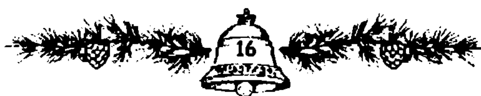
Şi iată că vă aflaţi în intimitate, alături de acel fermecător corp feminin, care se mai distinge şi printr-o altă particularitate - este sănătos. Comparativ cu alte corpuri de femei, mai înainte văzute de dumneavoastră, acesta, într-adevăr, emană sănătate prin toţi porii. Simţiţi aroma respiraţiei Anastasiei şi totuşi în dumneavoastră nu ia naştere niciun impuls sexual. Impulsul a fost reprimat. Spaţiul a fost purificat pentru o altă stare psihică, pentru dorinţa de a perpetua neamul. Vă gândiţi la un fiu! La fiul care încă nu exista. Aceasta este fraza pronunţată de dumneavoastră în carte: «Ce bine ar fi ca pe fiul meu să-l nască Anastasia. Ea este aşa de sănătoasă. Înseamnă că şi fiul meu va fi sănătos şi frumos.» Involuntar strângeţi în mână sânul Anastasiei. Îl mângâiaţi, dar asta este o altă mângâiere deja. Nu este senzuală... Este ca şi cum l-aţi mângâia pe fiul dumneavoastră. Apoi, dumneavoastră scrieţi despre atingerea buzelor, despre uşoara respiraţie a Anastasiei, însă mai departe? Mai departe doar o totală lipsă de amănunte, oricare ar fi fost ele. Mai departe, dumneavoastră descrieţi direct dimineaţa, nemaipomenita stare de spirit şi percepţia neobişnuitei împliniri. Sunt convins că, pentru o mai mare popularitate a cărţii, editorii v-au propus să descrieţi mai amănunţit această noapte.

— Da, mi-au propus, într-adevăr, şi nu numai o dată.

— Totuşi, dumneavoastră nu aţi descris această noapte în niciuna dintre ediţiile noi ale cărţii. De ce?

— Pentru că...

— Stop! Vă rog, nu spuneţi un cuvânt! Vreau să văd cât de corecte sunt deducţiile făcute de mine. Dumneavoastră nu

v-aţi expus detaliile de natură sexuală ale acelei nopţi deoarece, după atingerea buzelor Anastasiei, nu vă mai amintiţi absalut nimic.

— Este adevărat. Nu-mi mai amintesc nimic. Nu-mi amintesc nimic în afara neobişnuitei senzaţii de dimineaţă.

— Tot ceea ce o să vă spun acum, o să vă pară incredibil. În acea nemaipomenită noapte petrecută cu Anastasia nu aţi făcut sex.

— Nu am făcut sex? Dar fiul? L-am văzut cu ochii mei!

— Da, în acea noapte, între voi a fost apropiere fizică. Au fost spermatozoizii... şi îndeobşte, tot ce este nevoie pentru a face copii, dar nu sex. Nu o dată am analizat cu colegii mei ceea ce vi s-a întâmplat. Şi ei, ca şi mine, sunt siguri că între dumneavoastră şi Anastasia nu a fost sex.

Cuvântul *sex* în sine, în vremurile noastre, implică necesitatea de a da curs poftelor trupeşti, dorinţa de a atinge plăcerea. Cât priveşte situaţia de faţă, din taiga, lipseşte scopul, vreau să spun că dumneavoastră nu v-aţi dorit să atingeţi o plăcere trupească. Altele erau scopul şi dorinţa: copilul! Prin urmare, alta trebuie să fie şi denumirea întâmplării. Oricum, chestiunea, aici, nu stă în terminologie, ci în metoda calitativ diferită de concepţie a copiilor.

Ţin să subliniez: aceasta este o metodă *calitativ diferită* de concepţie a copiilor. Deducţia mea nu este abstractă, ea poate fi lesne demonstrată ştiinţific. Judecaţi singur: astăzi, nimeni nu se mai îndoieşte de influenţa exercitată de factorii psihologici externi în formarea fătului din uterul matern. Printre aceştia, cel mai semnificativ rol în formarea viitorului om îl joacă comportamentul bărbatului cu femeia gravidă. Totodată, nu se poate nega nici influenţa pe care-o poate avea asupra dezvoltării viitorului copil, comportamentul bărbatului cu femeia în momentul intimităţii

fizice. Într-un caz, apropierea ca de obiectul desfătărilor trupeşti, într-altul, apropierea ca un creator. Implicit, şi rezultatul va fi diferit. Se poate ca un copil născut în aceste condiţii să se deosebească la nivel intelectual de altul, ca omul modern de maimuţă.

În timpul creaţiei, sexul şi plăcerile legate de el nu sunt acte în sine, ci doar unelte. Altele de vor fi energiile psihice care ghidează corpurile, alta va fi şi constituţia copilului.

Din cele mai de sus rezultă prima regulă: femeia care îşi doreşte să aducă pe lume un om desăvârşit şi să întemeieze o familie fericită şi bine închegată, trebuie să ghicească momentul în care bărbatul se apropie de ea cu gândul de a da naştere unui om şi în care îşi imaginează viitorul copil şi îşi doreşte ca acesta să vină.

În aceste condiţii, bărbatul şi femeia ating o stare psihică care le permite să obţină prin apropierea intimă o satisfacţie mult mai intensă. Iar viitorului copil, să primească energii care, copiilor născuţi în mod tradiţional - mai bine spus accidental - le lipsesc.

— Cum ghiceşte femeia momentul? De unde să ştie ea de gândurile bărbatului? Gândurile sunt, nu-i aşa, intangibile.

— Mângâierile! Prin mângâieri se simte. Starea de spirit se oglindeşte întotdeauna în semnalele exterioare. Fericire - râsul, zâmbetul. Tristeţe - privirile triste; poziţia corpului, ş.a.m.d. În acest caz, cred că nu sunt greu de deosebit mângâierile senzuale de atingerea bărbatului de femeie ca de viitorul copil. Doar că atunci se petrece *ceva* pe care, dintre toate vieţuitoarele Pământului, doar omul este în stare să-l simtă. Nimeni, niciodată nu va putea descrie sau defini ştiinţific, acest *ceva*. Este imposibil de analizat momentul în care se petrece. Eu, ca psiholog, pot doar să

presupun că în acest caz, importantă nu va fi uniunea celor două corpuri fizice, ci altceva mult mai semnificativ: fuziunea celor două gânduri, mai exact spus, a complexelor de sentimente într-unu' singur. Satisfacţiile primite din asta şi percepţia binecuvântării, vor depăşi cu mult banalele satisfacţii sexuale. Durata acestora nu este limitată ca a celor sexuale. Enigmatica şi plăcuta stare poate persista luni sau chiar ani de zile. Tocmai ea formează familia unită şi iubitoare. Anume despre asta vorbeşte Anastasia.

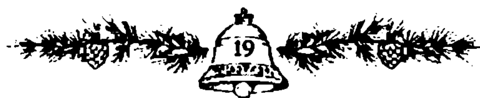
Asta înseamnă că bărbatul care a trăit aşa ceva nu mai poate schimba senzaţia avută pe o banală satisfacţie sexuală. El nu mai poate şi nu mai vrea să-şi înşele nevasta. Pe iubita lui. Chiar în acest moment ia naştere familia. Familia fericită!

Este-o vorbă: *Nuntă în ceruri*. În cazul de faţă, se potriveşte perfect. Judecaţi singur! Din ce se vede astăzi că nunta a fost ca-n ceruri? Din hârtiile eliberate de oficiul stării civile sau din tot felul de ritualuri bisericeşti? Este ridicol, nu-i aşa? Ridicol şi tragic totodată.

Anastasia defineşte exact nunta în ceruri! Poate avea loc doar atunci când bărbatul şi femeia se găsesc într-o condiţie, în urma căreia poate veni pe lume o nouă fiinţă umană desăvârşită.

Aş vrea să completez şi eu cu ceva: majoritatea copiilor născuţi în prezent provin din perechi necăsătorite. O să citez acum din comentariile făcute de colegul meu sexolog:

Relaţiile sexuale dintre femeie şi bărbat, descrise în cartea Anastasia, *dezvăluiesc un nou concept de sex. Toate teoriile legate de acest argument, începând cu cele antice, indiene şi terminând cu cele moderne, devin dintr-odată naive şi ridicole în faţa relevanţei afirmaţiilor Anastasiei. În toate tratatele antice despre sex, dar şi în cele moderne,*

cercetările sunt toate orientate spre găsirea a tot felul de poziţii, tehnici de seducţie şi atribute exterioare posibile. Rămâne, însă, de precizat că trăsăturile psihice şi fiziologice sunt diferite de la om la om.

Pentru fiecare om, cea mai efectivă şi mai potrivită, poate fi doar o singură poziţie, caracteristică doar personalităţii şi temperamentului său, şi doar anumite atributive exterioare.

Nu se află pe lume niciun specialist capabil s-o prescrie cu precizie, din multitudinea de modalităţi existente, pe cea mai potrivită fiecărui om în parte.

Pentru a îndeplini această sarcină, specialistul trebuie să cunoască cu precizie miile de modalităţi existente, cu toate nuanţele lor, şi să cerceteze însuşirile fizice şi psihice ale omului în cauză, ceea ce este imposibil.

Dovada că problema teoriei relaţiilor sexuale dintre bărbat şi femeie nu este soluţionată de ştiinţa modernă, este tocmai marcanta reducere a fertilităţii la multe femei şi pierderea potenţei la majoritatea bărbaţilor din societatea contemporană. A crescut numărul insatisfacţiilor de cuplu.

Nefericitul tablou poate fi înlocuit.

Cele arătate de Anastasia stau mărturie faptului că în natură există un anumit mecanism, anumite puteri superioare care pot rezolva într-o clipă până şi problemele irezolvabile. *Acest mecanism, aceste forţe, într-o anumită stare a celor doi oameni - bărbatul şi femeia - găsesc special pentru ei stări şi modalităţi de a întreţine relaţii sexuale caracteristice doar lor.*

Fără îndoială că satisfacţia obţinută în acest caz va atinge cele mai înalte nivele de intensitate. Este absolut posibil ca, având astfel de satisfacţii, bărbatul cu femeia să conserve fidelitatea conjugală, indiferent dacă aceasta a fost

pecetluită sau nu de legi sau ritualuri.

Fidelitatea-infidelitatea conjugală! Adulterul!

Aleksandr' Sergheevici s-a ridicat în picioare şi a continuat:

— Anastasia, mai întâi a dezvăluit natura acestui fenomen. Eu mi-amintesc pe de rost fraze întregi şi monologuri de-ale ei. Iată unele: «*Ele, prin toate metodele posibile, sugestionează omul, sugerându-i doar satisfacţiile trupeşti, prin asta îndepărtându-l de adevăr. Bietele femei amăgite, neştiind asta, întreaga viaţă au parte de un neîntrerupt calvar, toată viaţa caută binecuvântarea pierdută. Numai că nu ştiu unde s-o caute. Nicio femeie nu poate opri bărbatul de la luxură, dacă i se dăruieşte lui doar pentru satisfacerea cerinţelor trupeşti.*» Şi altceva... Numaidecât... Da... uite... «*Apoi vor căuta să posede noi şi noi corpuri sau să-şi folosească ultragios şi păgubitor propriile corpuri, doar intuitiv conştientizând că tot mai mult se îndepărtează de ele adevărata binecuvântare a unei reale uniuni!*»

Motivul infidelităţii conjugale este evidenţiat cu precizie. Eu pot explica acest fenomen şi ca psiholog. Totul este logic: bărbatul şi femeia, aşa-zişii soţi, fac sex doar de dragul sexului. Simţind că nu primesc îndeajuns satisfacţie, se adresează specialiştilor sau citesc literatură de specialitate. Sunt sfătuiţi să schimbe poziţiile şi seducţia; mai sintetic spus, să caute mai multă satisfacţie prin schimbarea tehnicii sexuale.

Atenţie! - să caute! Se poate şi fără această expresie, deoarece, după cum bine a subliniat Anastasia, ştiind intuitiv de existenţa înaltei binecuvântări, ei şi singuri o caută. Însă... unde sunt graniţele acestei căutări? Se limitează asta, oare, doar la schimbarea poziţiei? Absolut logica consecinţă a acesteia este schimbarea corpurilor.

«Ah! - strigă comunitatea. - Infidelitate conjugală!»

Însă nu-i nicio infidelitate aici. Nu, deoarece nu sunt soţi, nu sunt soţii!

Căsătoria oficială, certificată de o hârtie, nu reprezintă uniunea conjugală ipso facto. Este doar o condiţie născocită de societate.

Uniunea conjugală trebuie să fie săvârşită de bărbat şi femeie prin atingerea acelei stări măreţe, după cum sfătuieşte Anastasia. Ea, despre asta, nu doar a vorbit, ea a descris până şi modalităţile prin care se poate atinge. Aceasta este o nouă cultură a relaţiilor dintre femeie şi bărbat.

— Dumneavoastră, Aleksandr' Sergheevici, ce propuneţi? Ca tinerii să aibă raporturi intime înainte de certificarea oficială a căsătoriei?

— Majoritatea dintre noi, o facem deja. Numai că ne este ruşine să vorbim deschis despre asta. Ceea ce propun eu este să nu se facă sex de dragul sexului nici înainte, nici după înregistrarea oficială a uniunii conjugale.

Noi ne socotim o societate liberă. Avem posibilitatea să divorţăm când şi cum vrem. Şi o facem!

Divorţul a devenit o industrie. Drept mărturie stau filmele porno, prostituţia şi femeile gonflabile din magazinele de articole erotice. Pe fondul acestei confuzii generale - dovada totalei incapacităţi a ştiinţei moderne de a înţelege natura şi menirea sistemelor care întăresc uniunea celor doi - a sclipit genialitatea, a fost făcută descoperirea.

Mie, ca psiholog, mi-a devenit clară măreţia descoperirii Anastasiei. Ea a prezentat o nouă cultură a relaţiilor dintre femeie şi bărbat.

Rolul de bază în această relaţie este atribuit femeii. Anastasia a ştiut să vă conducă şi pe dumneavoastră spre înţelegerea acestei culturi. Ea a reuşit să facă asta, folosin-

du-se, poate intuitiv, de cunoştinţele unei civilizaţii ancestrale. Dar, noi... Mai bine spus colegul meu, a demonstrat practic... A demonstrat că şi bărbatul poate...

El este sexolog. El a vorbit primul despre această nouă cultură a relaţiilor, necunoscută nouă. Dar, cel mai mult, au uimit spusele Anastasiei... Dumneavoastră ar trebui să vi le amintiţi... Ea a spus: «*Care om şi-ar dori să vină pe lume doar ca rezultat al plăcerilor trupeşti? Fiecare şi-ar dori să fie zămislit în preamăreţul avânt al iubirii, al aspiraţiilor de creaţie şi nu ca efect al satisfacerii plăcerilor carnale.*» Însă copiii noştri au venit pe lume chiar de pe urma satisfacerii acestor plăceri trupeşti. Eu şi soţia ne-am dorit un copil, aşa că am făcut sex. Eu nici măcar nu ştiu în ce zi a rămas însărcinată soţia. Mai concret am început să ne gândim la copil atunci când am aflat că este însărcinată. Însă Anastasia afirmă că este necesară o anumită stare de spirit în momentul care precede apropierea intimă. În principiu, colegul meu a înţeles mai mult din spusele ei decât mine. Sau poate că a simţit mai mult. El şi-a dorit să testeze această stare. Şi-a dorit să aibă un fiu. Colegul meu a păşit deja în al patrulea deceniu de viaţă. Soţia e mai tânără cu doi ani. Au deja doi copii. După cum s-a destăinuit el, în ultimii ani fac sex foarte rar. A adus în discuţia cu soţia posibilitatea unui fiu. Ea, mai întâi, s-a mirat foarte tare de dorinţa lui. A spus că este deja târziu ca să mai nască. Apoi comportamentul cu soţul a luat o întorsătură în bine. El i-a dat să citească cartea cu afirmaţiile Anastasiei, iar femeia a început de bună voie să vorbească. Nu, nu despre dorinţa de a avea un copil, ci despre cât de reale sunt cele scrise în carte. Într-o noapte, colegul meu a început s-o mângâie pe soţie, gândindu-se, în acest timp, nu la sex, ci la viitorul său fiu. El, într-adevăr, a reuşit să facă asta exact aşa cum aţi făcut-o voi. Diferenţa este că pe dumnea-

voastră v-a adus în acea stare Anastasia, în timp ce el a reuşit s-o facă singur. Să fie doar o întâmplare? Greu de spus. Doar că, după toate probabilităţile, a reuşit să atingă aceeaşi stare. Se subînţelege că ei nu mai sunt chiar doi tinerei, deci nu mai au aceeaşi atracţie spre sex ca în tinereţe. Gândul la viitorul copil a împins pe planul doi gândul la tehnica sexuală. În consecinţă, în consecinţă s-a petrecut *ceva*. Nici colegul meu şi nici soţia lui nu au putut să-şi amintească amănuntele apropierii intime. Ca şi dumneavoastră, nici ei nu-şi amintesc. Dar, ca şi dumneavoastră, şi ei vorbesc despre minunatele şi neuitatele trăiri din dimineaţa următoare. Colegul meu afirmă că, în toată viaţa lui, nici de la apropierea intimă cu soţia, nici cu o altă femeie - şi nu puţine a avut - nu a simţit ceva asemănător.

Soţia lui de aproape patruzeci de ani este gravidă în luna a şaptea. Dar nu asta este important. Important este cu totul altceva: soţia lui s-a îndrăgostit.

— De cine?

— De soţul ei, Vladimir Nicolaevici. Dumneavoastră închipuiţi-vă numai: această femeie, înainte ursuză şi aproape isterică, deseori se întâmplă să treacă pe la cabinetul nostru şi să-şi aştepte soţul până ce termină cu pacienţii. Stă pe hol şi aşteaptă ca o fetişcană îndrăgostită. M-am uitat pe furiş la expresia ei. Chipul i s-a schimbat. Pe faţă i-a înflorit un zâmbet imperceptibil şi fericit. Eu sunt prietenul lor de familie de mult timp. Aproape opt ani. Femeia melancolică şi grasă a întinerit cu zece ani. A devenit frumoasă, în pofida sarcinii deja bine vizibile.

— Dar comportamentul colegului dumneavoastră cu soţia s-a schimbat sau a rămas acelaşi?

— Şi el s-a schimbat. S-a lăsat definitiv de băut, chiar dacă nu era beţivan, şi nu mai fumează. Cea mai plăcută

ocupaţie a celor doi soţi a devenit desenul.

— Desenul? Ce desenează?

— Îşi desenează viitoarea vatră a familiei, după cum a sfătuit Anastasia. Vor să-şi cumpere pământ şi să construiască... Nu m-am exprimat bine, nu să construiască o casă, ci să pună bazele viitorului colţ de rai pentru viitorii lor copii.

— Viitori?

— Da, pentru viitorii copii. Soţia lui acum regretă doar că a conceput în apartament şi nu pe propriul pământ, cum spune Anastasia, în Spaţiul de Iubire, de propriile mâini creat, în care femeia trebuie să trăiască în perioada sarcinii şi în care-şi aflã hrana.

Soţia colegului meu este convinsă că va mai putea da naştere unui copil. Şi el este de aceeaşi părere.

Eu sunt convins că instinctul perpetuării speciei, caracteristic animalelor, se deosebeşte de cel al omului prin faptul că animalele se împerechează doar la chemarea naturii. Făcând aşa-zisul sex, omul se compară cu animalele. Copilul venit pe lume în urma acestui proces va fi jumătate om, jumătate animal.

Fiinţa umană autentică poate să vină pe lume doar atunci când, la actul creaţiei, participă energiile şi sentimentele caracteristice doar omului: iubirea, clarviziunea şi conştientizarea creaţiei. Cuvântul sex nu are nicio legătură cu toate astea. El banalizează actul. Mult mai precis va fi aici cuvântul *creaţie*. Când bărbatul şi femeia ating acea stare în care se făptuieşte creaţia, atunci ei trăiesc acea nuntă în ceruri. Această uniune nu este certificată de nicio hârtie, de niciun ritual, ci este întărită de ceva mult mai puternic şi mai însemnat. Pe viitor, familia va fi stabilă şi fericită. Şi nu trebuie gândit că aşa se pot uni doar tinerii. Exemplul colegului meu arată că această uniune este posibilă pentru

oricine, indiferent de vârstă. Această uniune poate avea loc doar dacă cei doi reuşesc să pătrundă însemnătatea spuselor Anastasiei.

— Deci, ce să înţeleg? Că toţi cei care au un certificat de căsătorie, în realitate nu sunt oameni căsătoriţi?

— Certificatul de căsătorie nu este altceva decât o hârtie născocită de societate. Hârtiile sau toate posibilele ritualuri, din toate timpurile şi din toate popoarele, se deosebesc între ele doar la suprafaţă - esenţa lor este aceeaşi: să influenţeze psihicul şi să încerce să inducă artificial senzaţia de uniune dintre cei doi. Şi Anastasia subliniază cu precizie, vorbind despre asta: «*Uniunea falsă este îngrozitoare. Copiii! Înţelegi, Vladimir? Copiii! Ei percep artificialitatea, falsitatea acestei uniuni. Şi pun copiii la îndoială tot ce vorbesc părinţii. Copiii presimt minciuna în subconştient chiar din momentul zămislirii lor. Şi le este rău.*»

A fost demonstrat că în natură există uniune neartificială, firească. Uniunea Divină! Acum le-a fost arătată oamenilor contemporani şi le-a fost explicat cum s-o atingă.

— Aşadar, va trebui ca şi cei care deţin un certificat de căsătorie să se căsătorească din nou?

— Mai bine spus: nu din nou, ci de-adevăratelea.

— Multor oameni le va veni greu să priceapă asta.

În toate ţările lumii s-au obişnuit cu gândul că sexul este apogeul satisfacţiei şi fac sex toţi de-a rândul, de dragul plăcerii.

— E fals, Vladimir Nicolaevici. Nouăzeci la sută dintre bărbaţi nu sunt în stare să-şi satisfacă femeile.

Este un basm că majoritatea oamenilor primesc cele mai mari satisfacţii prin sex. Este doar o sugestionare psihologică. Divertismentul sexual al omului este exploatat în scopuri industriale şi comerciale. Maldărele de reviste porno,

legale sau ilicite, produc un câştig enorm. Acestea se fac responsabile de întunecarea minţii oamenilor. Filme în care *supermani* superdotaţi îşi satisfac cu brio partenerele - tot o afacere.

Noi ne ruşinăm pur şi simplu, ne este frică să admitem între noi, că nu avem partenere potrivite. Rămâne, însă, un fapt de netăgăduit: şaizeci la sută dintre căsătoriile încheiate eşuează. Restul de patruzeci la sută rămase unite nu sunt nici pe departe desăvârşite. Neîntreruptele infidelităţi conjugale şi înflorirea prostituţiei sunt dovada...

Acea satisfacţie pe care o trăim astăzi prin sex nu este nici măcar pe departe completă. Este doar o infimă părticică din satisfacţia caracteristică omului, avută din săvârşirea de către cei doi a menirii Dumnezeieşti, pe care cu îndârjire o căutăm toată viaţa.

«*Nu o caută acolo unde trebuie!*» Autenticitatea acestei afirmaţii o demonstrează viaţa însăşi.

Anastasia este purtătoarea culturii unei civilizaţii ancestrale despre care istoricilor noştri, probabil, nici nu le trece prin cap. Anastasia striveşte stereotipurile împământenite. Autenticitatea acestei culturi mai poate fi judecată şi prin modul în care este tratată femeia gravidă.

Condiţia sine qua non, cerută de această cultură este ca femeia însărcinată să se afle pe timpul celor nouă luni în locul în care a conceput. Şi tot acolo să şi nască. Cât de importantă poate fi asta?

Cu ajutorul informaţiilor puse la dispoziţie de ştiinţa contemporană şi prin analiza comparativă, se poate demonstra incontestabilitatea acestei afirmaţii. Locul unde trebuie să aibă loc concepţia şi unde mama să poarte în vintre viitorul copil se cheamă vatră. Aici, bărbatul şi femeia au sădit cu mâinile lor grădina şi multe plante. Fiziologii vor fi de acord şi

ei că femeia gravidă trebuie să beneficieze de o alimentaţie corectă. Despre asta au fost scrise o mulţime de lucrări de ştiinţă şi nu numai... În ce scop? Ca fiecare femeie gravidă să le înveţe pe de rost? Să uite tot ce ştia şi să studieze toată această literatură care o învaţă ce şi cum să folosească în alimentaţie? Greu de imaginat aşa ceva.

Şi chiar de ar învăţa, o femeie gravidă, toate aceste tratate de ştiinţă, în faţa ei se va ridica mereu o altă problemă: de unde să-şi procure alimentele recomandate?

Haideţi să ne imaginăm o pereche modernă foarte, foarte bogată. Posibilităţile materiale le permit celor doi să-şi cumpere tot ce poftesc. Iluzie! Nu există şi nu pot exista bani cu care femeia gravidă să cumpere ceea ce vrea şi, mai ales, în momentul precis în care pofteşte. Vreau să spun că, oricâţi bani ai avea, nu poţi cumpăra un măr care să fie la fel de bun ca acela pe care femeia gravidă îl poate rupe şi mânca din pom.

Următorul aspect este de caracter psihologic şi nu este mai puţin important decât cel fiziologic. Haideţi să ne imaginăm şi să punem faţă în faţă două situaţii:

Prima este standard şi priveşte majoritatea. Să luăm o familie cu resurse medii sau îndestulătoare. Femeia gravidă trăieşte cu bărbatul său într-un apartament. Poate ea să se hrănească îndeajuns de calitativ? Nu! Supermagazinele, chiar şi cele mai moderne, nu pot oferi alimente de înaltă calitate. Conservarea sau congelarea alimentelor nu este naturală pentru om. Pieţele? Şi acolo alimentele sunt, puţin spus, de calitate îndoielnică. Până şi particularii au învăţat să folosească tot felul de chimicale în cultivarea produselor vegetale. Când le cresc pentru ei înşişi este o chestie, dar când trebuie să le vândă, din dorinţa de a câştiga cât mai mult, folosesc tot soiul de stimulatori. Acest lucru îl înţelege fiecare şi, cum e şi firesc, îl cuprinde un sentiment de

anxietate în timp ce consumă alimentele produse de un necunoscut.

Anxietate! Acest sentiment îl însoţeşte neîntrerupt pe omul modern.

Asupra femeii gravide se revarsă o avalanşă de informaţii despre nenumăratele nenorociri sociale sau ecologice. În conştientul şi subconştientul ei tot mai mult creşte frământarea pentru destinul viitorului copil. Unde, în ce constau factorii pozitivi? Nu există şi nu pot să existe în monstruoasele condiţii de viaţă la care noi singuri ne condamnăm.

Chiar şi în cel mai dichisit apartament ne obişnuim cu ambientul şi încetează să ne mai încânte ochiul cu noutăţi. Ne obişnuim şi cu gândul că în apartament totul îmbătrâneşte şi se ponoseşte, cum de-altfel ne obişnuim şi cu ideea că din instalaţiile sanitare nu se poate bea. Şi toate astea, dintr-odată, începe să le înţeleagă şi femeia gravidă. Nu-i rămâne nimic altceva de făcut decât să spere în *poate că*. Doar în asta mai poate avea speranţă, aflându-se în ghearele zădărniciei.

A doua situaţie: Femeia, înconjurată de Spaţiul de Iubire, cum îl cheamă Anastasia, pe lângă satisfacerea necesităţilor fiziologice mai primeşte şi un considerabil supliment psihologic.

Ştiinţa modernă poate explica şi demonstra aproape toate afirmaţiile Anastasiei. Acestea sunt absolut simple şi logice. Mă mir cum de noi, ţinând interminabilele noastre discursuri deştepte, nu am dat mai multă atenţie.

Totodată, Anastasia vorbeşte şi despre fenomene care, pentru ştiinţa modernă, sunt şi rămân enigmatice şi impenetrabile: *«Trei puncte importante, trei prim-planuri existenţiale vor trebui părinţii să le prezinte creaturilor lor.»*

Apoi ea susţine că, pentru ca cele trei puncte enigmatice să fuzioneze într-unu' singur, într-un singur loc - şi-anume în vatra familiei - trebuiesc respectate următoarele:

«Gândurile celor doi, prin dragoste, într-unul singur se contopesc... Iată primul punct! Gândul părintesc se cheamă. Al doilea punct sau, mai bine spus, un nou plan al fiinţei umane se naşte şi pe cer o nouă stea se aprinde, atunci când în iubire şi cu gândurile la creaţie, cele două minunate corpuri într-unu' singur se împreunează... Şi al treilea punct - un nou plan, tocmai în acel loc trebuie să ia naştere. Acolo unde a fost conceput copilul va trebui să aibă loc naşterea. Şi tatăl va trebui să fie alături. Şi deasupra celor trei se va înălţa coroana preamăreţului - de toţi iubitor - Tatăl».

Fără îndoială, şansele de succes ale concepţiei, sarcinii şi naşterii copilului într-un singur loc - în minunata vatră a familiei - pot fi demonstrate deopotrivă de fiziologi şi psihologi. Dar Anastasia spune şi mai mult. Ea afirmă că în acest fel are loc uniunea indisolubilă dintre nou-născut şi Cosmos. De ce? Pe ce bază? Cât de mult poate influenţa un asemenea comportament soarta viitorului nou-născut? Oamenii de ştiinţă contemporani pot doar să-şi facă o idee.

Am încercat să compar afirmaţiile Anastasiei cu ceea ce prezic astăzi horoscoapele. Şi aici a luat naştere de la sine întrebarea: care dintre cele trei momente este mai important pentru naşterea unei fiinţe umane; gândul, concepţia fiziologică sau venirea pe lume a fătului din uterul matern?

Data de naştere coincide pretutindeni cu data în care copilul iese din uterul matern. Pe baza acestei date se calculează horoscopul. Dar ştiinţa de astăzi este conştientă că fătul trăieşte şi simte încă din uterul matern. Şi dacă-i aşa, atunci omul deja există. Deja s-a născut. Se mişcă, mama îi simte deja loviturile din picioruşe şi mânuţe. Sau poate că mai

corect ar fi dacă s-ar stabili data de naştere odată cu momentul fecundării ovulului de către spermatozoid. Din punctul de vedere al fiziologilor, acest moment defineşte mai precis data de naştere a fiinţei umane. Însă... Întâlnirea dintre spermatozoid şi ovul nu este cauza, ci efectul. Este precedată de gândul celor doi. Sau, poate că este gândul cel care stabileşte data de naştere. Dintre cele trei momente, data de naştere este calculată în acela în care noua fiinţă umană vine pe lume. După teoria Anastasiei, data de naştere este punctul în care se unesc într-unul singur cele trei puncte descrise mai înainte. Şi în asta, iarăşi există o logică de neclintit. Însă noi, vreau să spun, atât ştiinţa modernă cât şi învăţăturile religioase, ne temem chiar să le şi pomenim.

— De ce să ne temem?

— Este de ce... Vedeţi dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici, dacă noi acceptăm incontestabilitatea afirmaţiilor Anastasiei, atunci implicit va trebui să acceptăm şi că, în comparaţie cu oamenii acelei culturi pe care ea o reprezintă, noi nu ne putem numi oameni desăvârşiţi. Majorităţii oamenilor moderni le va lipsi unul sau două din cele trei puncte caracteristice unei fiinţe umane desăvârşite. Iată, aşadar, de ce ne este frică; şi nu numai să vorbim, ci chiar să şi gândim.

— Nu este posibil ca noi să ne temem să vorbim şi să gândim tocmai pentru că toate acestea sunt îndoielnice?

— Dimpotrivă! Sunt incontestabile!

În primul rând: Gândiţi-vă singur, cine ar putea nega faptul că, mult mai plăcută şi desăvârşită, din punct de vedere psihologic, va fi situaţia în care întâlnirea spermatozoidului cu ovulul va fi precedată de gândul la viitorul copil şi nu de cel la divorţ?

În al doilea: Absolut indiscutabil este şi faptul că femeia însărcinată trebuie să beneficieze de o alimentaţie

completă şi să fie ferită de stres. Locul ideal pentru aşa ceva este doar vatra familiei, de cei doi întemeiată, despre care vorbeşte Anastasia.

Şi în al treilea rând: Fructele şi alimentele din locul cunoscut, din spaţiul familial, vor fi mult mai prielnice viitoarei mame şi - cel mai important - noului-născut. Este incontestabil atât pentru psihologi cât şi pentru fiziologi. Sunteţi de acord cu fiecare din aceste trei puncte?

— Bineînţeles.

— Vedeţi, aşadar, sunt de netăgăduit şi nu numai pentru învăţaţi. În concluzie, nu putem nega efectul pozitiv al uniunii acestor trei puncte într-unul singur.

În calitate de psiholog pot presupune că în timpul acestei uniuni, în văzduh are loc o reacţie psihică. La ea reacţionează întregul spaţiu Universal. Universul îl întâmpină pe noul-născut şi stabileşte cu el un schimb informaţional.

— Tot ce se poate, dar ce legătură au toate acestea cu stabilirea unei date exacte de naştere?

— Imensă! Vitală! Toate acestea stabilesc nivelul percepţiei noastre existenţiale. Dacă punem pe planul întâi apariţia pe lume a pruncului, atunci, în percepţia noastră existenţială primează materia.

Dacă, pe primul loc, vom pune momentul fuzionării gândurilor bărbatului cu ale femeii, în percepţia noastră, primul loc îl va ocupa conştiinţa. Implicit se vor forma diferite culturi care vor genera modele de viaţă diferite. În primul caz, precedenţa va fi dată materiei, în al doilea spiritualităţii. Tema asta, grăit sau negrăit, se dispută demult. Dar pentru mine, acum, nonsensul acestei dispute a devenit evident. Anastasia nu vorbeşte doar despre uniunea acestor două aspecte, ci şi a unui al treilea. Pe baza afirmaţiilor ei se poate construi teoria naşterii fiinţei desăvârşite şi, de asemenea,

realizarea ei concretă. Este simplu şi la îndemâna oricui. Cum de nu ne conştientizăm propriile posibilităţi? De ce este haos în conştiinţa noastră şi de ce viaţa se iroseşte în rutină? Asta este întrebarea!

— Eu cred, totuşi, că data de naştere ar trebui să fie calculată în ziua şi ora în care fătul iese la lumină din uterul matern, doar că ar trebui să se cheme altfel: momentul venirii pe lume.

— Da, s-ar putea! Absolut da! Cât despre clipa naşterii, întrebaţi-o, totuşi, pe Anastasia.

— O s-o întreb, mă interesează destul de mult şi pe mine să aflu când m-am născut eu şi când s-a născut fiul meu.

— Fiul dumneavoastră... Chiar... Dumneavoastră aţi venit la mine pentru sfaturi, iar eu... cu-ale mele... Vă rog să mă iertaţi, m-am luat cu vorba. Nu m-am putut abţine. Înţelegeţi, consult de trei ori pe săptămână, oamenii vin la mine cu problemele lor...

Întrebările lor sunt standard: cum să-şi educe copiii? Cum să stabilească o relaţie cu fiul sau cu fiica? Iar copiii au deja cinci, zece, uneori cincisprezece ani.

Şi să-i spui omului: «Cam târziu, bade, să-l mai educi.» - înseamnă să-i nimiceşti şi ultima speranţă. Aşa că sunt constrâns să fac ceea ce se cheamă consolare.

— Fiul meu, peste puţin împlineşte cinci ani. Deci, am ajuns prea târziu?

— Cu dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici, e altfel. Lângă fiul dumneavoastră este Anastasia. Nu în van s-a împotrivit ca dumneavoastră să vă aruncaţi copilul în viaţa cotidiană a lumii noastre. Ea îl educă după regulile altei culturi.

— Înseamnă că eu şi fiul meu suntem oameni aparteneni a două culturi diferite şi, prin urmare, nu ne vom înţelege niciodată?

— Părinţii şi copii, dintotdeauna sunt ca şi reprezentanţii unor culturi diferite, cu concepţii existenţiale diferite. Fiecare generaţie îşi are propriile priorităţi. E drept, discrepanţa nu este atât de profundă ca în cazul dumneavoastră. Sfatul pe care vi-l dau: înainte să vă prezentaţi în faţa fiului, sfătuiţi-vă cu Anastasia, cum să faceţi asta cât mai bine. Ascultaţi cu mare atenţie ce vă spune. Dumneavoastră aţi citit deja multe despre educaţia copiilor şi vă va fi uşor s-o înţelegeţi.

— Nu o înţeleg întotdeauna. Nici după mult timp. Unele vorbe de-ale ei îmi stârnesc îndoieli. Sunt mistice şi improbabile. Îndeobşte, multe dintre afirmaţiile Anastasiei mă străduiesc să nu le public, deoarece în mare parte par mai degrabă fantastice şi...

Aleksandr' Sergheevici a lovit violent cu palma în birou şi, oarecum ameninţător, m-a întrerupt:

— Nu aveţi niciun drept, dumneavoastră, să faceţi aşa ceva! Dacă creierul dumneavoastră nu vă ajută să înţelegeţi una sau alta, atunci lăsaţi-i pe alţii s-o facă!

Nu mi-a plăcut deloc tonul tăios al psihologului şi nici sensul cuvintelor pe care le-a spus. Nu era prima oară când auzeam sau citeam astfel de consideraţii la adresa mea. După ei, eu eram un niscaiva deficient mintal, iar rolul meu se rezuma doar la reproducerea cât mai fidelă a spuselor pustnicei din taiga. Doar că deştepţii care au făcut astfel de afirmaţii, nu au calculat chiar tot. Aşa că am hotărât să-l pun la punct pe psihologul devenit pe neaşteptate agresiv:

— Desigur, dumneavoastră vă consideraţi dintre cei care înţeleg mai multe. Eu nu sunt un psiholog cu pregătire aleasă, dar chiar şi mie îmi este clar un adevăr simplu: dacă ar fi să public toate afirmaţiile mistice sau improbabile, atunci tot ceea ce scriu în carte, în ansamblu, va fi luat drept un

basm. Şi va fi îngropat tot ceea ce este raţional şi ce mai poate fi acceptat în viaţa de astăzi. Prin nepublicarea câtorva declaraţii mistice, poate că tocmai salvez ceea ce este raţional.

— Concret, aţi putea să-mi spuneţi despre ce misticism vorbiţi?

— Barem de ar fi ceva concret. Anastasia a spus, de exemplu, că a adunat din Univers cele mai bune secvenţe de sunete şi le-a ascuns în textele cărţilor şi că acestea vor avea o influenţă binefăcătoare asupra cititorilor.

— Da, mi-amintesc. Foarte bine îmi amintesc. Încă în prima carte este scris. Şi tot acolo se spune că efectul va fi amplificat dacă, în timpul lecturii, cititorul va fi înconjurat de sunetele autentice ale naturii.

— Aşadar, vă amintiţi? Şi că aceste cuvinte nu se află numai în textul cărţii, ci şi pe partea interioară a coperţii, vă amintiţi? Aşa m-au sfătuit editurile, ca cititorii să fie intrigaţi. Aşa am şi făcut...

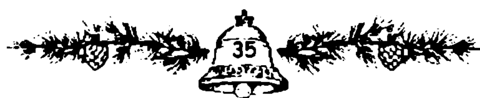
— Aţi procedat corect.

— Corect?! Dumneavoastră ştiţi că tocmai aceste cuvinte de pe copertă au alungat multă lume de carte? Mulţi le-au luat ca pe un truc publicitar, despre asta au scris şi în presă. În unele ediţii le-am scos de pe copertă. Mulţi oameni le consideră mistice, plăsmuiri.

— Idioţii! Cum... Cum se poate atrofia gândirea colectivă într-atât? Sau poate că lenea intelectuală blochează gândirea logică a maselor?

— Ce legătură are lenea intelectuală , din moment ce nu se poate dovedi practic?

— Ce să se dovedească? Ce este de dovedit aici? Această declaraţie nu este altceva decât un text genial prin simplitatea şi eficienţa psihologică, care, într-o clipă şi de la

sine, îi delimitează pe proştii cu capacităţi intelectuale atrofiate. Şi dacă mai scriu şi prin presă aşa ceva, atunci ei înşişi vin să confirme: uitaţi-vă cu toţii cât suntem de proşti! Este genial textul!

— Ce treabă are textul? Veridicitatea acestei afirmaţii nu poate fi dovedită.

— Nu se poate dovedi? Dumneavoastră aşa consideraţi? Aici nu este nimic de dovedit! Spusele Anastasiei sunt o axiomă. Judecaţi singur. Textele oricărei cărţi - fiţi atent - ale oricărei cărţi, ale oricărei scrisori, ale oricărui discurs, sunt compuse toate din secvenţe de sunete. Este clar? Sunteţi de acord cu asta?

— Să admitem. Fireşte, textele tuturor cărţilor sunt alcătuite din secvenţe de...

— Vedeţi cât este de simplu totul? Şi, tocmai de această simplitate s-au poticnit cei cărora le este lene să gândească logic.

— Da, este posibil să fie aşa. Dar ea a spus că a găsit şi a adunat din Universul infinit cele mai bune secvenţe şi că acestea vor avea influenţă binefăcătoare asupra cititorilor.

— Nici în asta nu este nimic mistic. Judecaţi singur. Când vi se întâmplă să citiţi o carte sau alta, vreun articol de ziar sau revistă, nu exercită oare, ele, o influenţă asupra dumneavoastră? Textul vă poate lăsa indiferent, vă poate provoca iritare sau vă poate aduce bucurie, ciudă sau satisfacţie. Nu? Acum mă înţelegeţi? Sunteţi de acord?

— Da.

— Foarte bine. În ceea ce priveşte influenţa binefăcătoare a textelor Anastasiei, efectul se vede în reacţia cititorilor în timpul lecturii. Nu vorbim despre recenzii, care pot fi părtinitoare. Rezultatul influenţei binefăcătoare se oglindeşte în impulsul creativ. Se vede în mulţimea de versuri

şi cântece scrise de cititorii dumneavoastră. Eu am cumpărat cinci casete cu colecţii de cântece dedicate Anastasiei. Viaţa însăşi a susţinut afirmaţiile Anastasiei. Vedeţi, versurile s-au născut sub acţiunea celor citite. Însă dumneavoastră: «Mistic». Nu aveţi niciun drept să fiţi cenzorul Anastasiei!

— Bine. Vă las acum, mulţumesc pentru sfaturi.

Am apucat clanţa uşii şi am dat să ies din cabinet.

— Aşteptaţi, vă rog, Vladimir Nicolaevici. Văd că v-aţi supărat. Iertaţi-mă dacă tonul meu a fost un pic tăios. Nu vreau să ne despărţim aşa.

Aleksandr' Sergheevici stătea în mijlocul cabinetului. Era un bărbat în vârstă, cu un pic de burtă. Şi-a încheiat cu acurateţe nasturii de la sacou şi a continuat:

— Înţelegeţi, dumneavoastră trebuie să scrieţi tot ce a spus Anastasia. Chiar dacă nu va fi clar totul pentru dumneavoastră, pentru mine sau pentru alţii. Important este ca dumneavoastră să scrieţi, ca alţii să înţeleagă!

— Alţii? Cine?

— Tinerele femei, capabile să mai nască copii sănătoşi. Dacă ele vor înţelege, atunci totul se va schimba negreşit... Cât de puţin am vorbit despre fiul dumneavoastră... şi pentru asta aţi venit la mine...

— Da, de asta am venit.

— Nimic concret nu pot să vă sfătuiesc. Situaţia este atipică. Poate că ar fi bine să-i duceţi în taiga câteva cărţi cu poze. De istorie, de exemplu. Să vă îmbrăcaţi cât mai bine. Probabil spun tâmpenii, dar aş vrea ca dumneavoastră să nu-i prezentaţi realitatea noastră chiar atât de crudă cum este.

— Dar, cum altfel? Mai boită, mai machiată?

— Nu în acest sens. Dumneavoastră înşivă, în faţa băieţelului veţi merge ca reprezentant al realităţii noastre şi, prin urmare, dumneavoastră înşivă vă veţi compromite.

— De ce ar trebui să răspund eu singur pentru toată hidoşenia societăţii noastre?

— Dacă dumneavoastră îi arătaţi fiului incapacitatea de a îmbunătăţi câte ceva în societate, înseamnă că îi arătaţi neputinţa. Vă compromiteţi în faţa lui. Eu sunt convins că el este educat în aşa fel încât să nu înţeleagă că pe lume ar putea exista ceva pe care omul să nu-l poată face.

— Pare că aveţi dreptate, Aleksandr' Sergheevici. Vă mulţumesc pentru sfatul util. Da, cred că ar fi mai bine să înfloresc puţin realitatea contemporană în faţa copilului. Merită, altfel va crede că...

Am dat noroc cu el şi, din câte mi s-a părut, ne-am despărţit fără ranchiună.

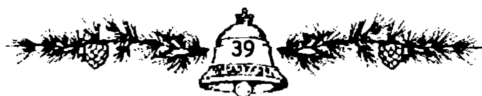
Discuția cu fiul meu

Am străbătut singur întregul traseu, de la râu până la poienița Anastasiei, m-am apropiat de locurile cunoscute şi am fost cuprins pe loc de senzația de a fi acasă. De data asta nu mi-a ieşit nimeni în întâmpinare. Dar mi-a plăcut nespus să merg de unul singur, fără nicio călăuză, prin taiga.

N-am strigat-o şi nici n-am chemat-o pe Anastasia. Am gândit că, poate, are treabă. O să se elibereze, o să simtă că am sosit şi o să vină singură.

Ajuns din nou în locul deja îndrăgit, unde stăteam adesea cu Anastasia, am decis să mă schimb de haine înainte de a mă odihni după drum.

Am scos din rucsac un costum de culoare gri închis, din acelea neşifonabile, un pulover alb, subțirel şi o pereche de pantofi noi. În timp ce mă pregăteam pentru călătoria în taiga, aş fi vrut să-mi iau cămaşă albă şi cravată, dar m-am gândit că se vor şifona şi în taiga... cum să le calc?

Costumul mi l-au împachetat aşa de bine la magazin, că nu s-a şifonat. Hotărât să mă prezint elegant şi sobru în faţa fiului, am petrecut mult timp şi am cheltuit foarte multă energie pe imaginea mea exterioară.

Printre altele, am luat cu mine şi o maşină de bărbierit mecanică şi o oglindă. Am agăţat oglinda de trunchiul unui copac, m-am bărbierit şi m-am pieptănat. M-am aşezat, apoi, pe o moviliţă de pământ, am scos un carneţel şi un pix cu gândul să adaug planului întâlnirii cu fiul cele gândite pe drum.

Băieţelul meu, peste puţin timp, împlineşte cinci anişori. Sunt sigur că vorbeşte demult. Ultima dată când l-am văzut era micuţ şi încă nu vorbea. Acum cred că deja înţelege multe... Probabil că flecăreşte ziulica-ntreagă cu Anastasia şi cu bunicii. Am hotărât ca, imediat ce-o întâlnesc pe Anastasia, să-i vorbesc despre cum am planificat eu întâlnirea cu fiul şi ce am de gând să-i vorbesc.

Timp de cinci ani am studiat cu multă acurateţe cele mai variate sisteme de educaţie a copiilor şi am adunat, în opinia mea, tot ce era mai bun şi mai coerent din toate. Asimilând noţiuni de la psihologii de copii şi de la pedagogi, mi-am format o teorie proprie. Acum, înainte de întâlnirea cu fiul meu, aş fi vrut să-i împărtăşesc şi Anastasiei planul pus la cale şi concluziile mele. Şi, împreună cu ea, să ajustăm toate detaliile. Anastasia să-mi spună care să fie primele cuvinte cu care să mă adresez fiului şi postura pe care s-o asum. Postura este la fel de importantă - am gândit eu. Un tată trebuie să arate important în ochii fiului. Dar, mai întâi, Anastasia va trebui să mă prezinte lui.

În carneţelul meu, primul punct se numea:
«Prezentarea făcută de Anastasia în faţa fiului.»

Să mă prezinte cu cuvinte simple de genul: «Uite,

copile, în faţa ta stă tatăl tău natural.»

Dar să pronunţe aceste cuvinte cu un aer solemn, ca, din tonul ei, fiul meu să-şi recunoască imediat tatăl şi, nemijlocit să-l asculte.

La un moment dat am simţit cum a amuţit totul împrejur, de ca şi cum ar fi ascultat cu atenţie. Nu m-am speriat de liniştea aşternută pe neaşteptate. De fiecare dată când o întâlneam pe Anastasia în taiga, se întâmpla la fel. Taigaua, deolaltă cu toţi locuitorii ei, amuţea efectiv şi ascultau toţi, concentraţi şi cumpănitori, ca nu cumva vreun străin să-i provoace neplăceri stăpânei lor. Apoi, dacă nu se percepea agresivitate, se calma totul din nou.

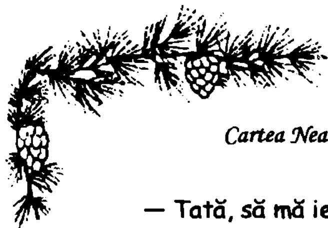
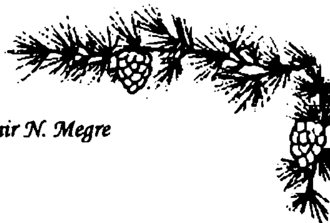
De la liniştea lăsată peste taiga am înţeles că dindărătul meu se apropia încetişor Anastasia. Era lesne de ghicit că era ea. Îmi simţeam spatele pur şi simplu încălzit de ceva. Cu o astfel de privire încălzitoare putea privi doar Anastasia. Nu m-am întors imediat spre ea. Am mai rămas şezut o bucată, simţind plăcuta şi fericita căldură. M-am întors apoi şi am văzut...

În faţa mea stătea bine proţăpit pe picioruşele-i goale, micuţul meu fiu. Crescuse. Şuviţele de păr bălai i se revărsau în zulufi pe umeri. Era îmbrăcat într-o cămăşuţă împletită din fibre de urzică, fără curea. Îi semăna Anastasiei, poate puţin şi mie, dar e greu să distingi asta dintr-odată. M-am răsucit spre el, rămânând sprijinit cu mâinile pe pământ. Am continuat să stau aşa în patru labe, mă uitam la el şi am uitat de toate pe lume. El mă privea silenţios cu privirea Anastasiei. Cu siguranţă, că mult timp nu aş fi reuşit să îndrug nimic din cauza surprizei, dacă el nu ar fi deschis primul discuţia:

— Dau bineţe luminoaselor tale gânduri, tată.

— Te salut şi eu - am răspuns.

— Tată, să mă ierţi.

— Pentru ce să te iert?

— Că meditaţia ţi-am întrerupt-o, să mă ierţi. Mai dintâi am rămas la distanţă, nu te încurcam, doar mi-am dorit să-ţi fiu mai aproape. Dă-mi voie, tată, să stau în smerenie lângă tine, până ce meditaţia-ţi vei sfârşi.

— Da. Bine, poţi să stai.

S-a apropiat sprinten, s-a aşezat cam la o jumătate de metru de mine şi a amuţit. Eu am rămas în poziţia de mai 'nainte, în patru labe, şi numai ce s-a aşezat copilul, am apucat să gândesc în grabă: «Trebuie să-mi însuşesc o atitudine de profundă meditaţie, ca atât timp cât crede el că decurge meditaţia mea, eu să am timp să stabilesc cum să mă comport mai departe cu el».

Am luat o poziţie serioasă şi, pentru un timp, am rămas amândoi unul lângă celălalt în tăcere. Apoi m-am întors către micuţul băieţel, care-mi stătea alături, şi l-am întrebat:

— Cum îţi merg treburile?

El a tresăltat bucuros la auzul vocii mele, s-a răsucit şi s-a uitat ţintă în ochii mei. În privire i se citea concentrare, dar nu ştia cum să răspundă la întrebarea mea banală. După o scurtă pauză, a reuşit să spună:

— Nu pot să răspund la întrebare, tată. Eu nu ştiu cum merg treburile. Aici, viaţa merge. Este bună viaţa.

«Trebuie dus cumva înainte dialogul - am gândit eu - sub nicio formă nu trebuie să pierd iniţiativa.» şi i-am pus o altă întrebare standard:

— Cum o duci tu aici? Pe mama o asculţi?

De data asta a răspuns din prima:

— Cu mare bucurie ascult de fiecare dată când mama vorbeşte. Şi pe bunici, când vorbesc, cu interes îi ascult.

Şi eu le vorbesc şi ei mă ascultă. Însă mama Anastasia spune că eu vorbesc mult şi că mai mult ar trebui să gândesc - spune mama Anastasia. Dar eu gândesc repede şi aş vorbi în toate felurile.

— Ce înseamnă, în toate felurile?

— Ca şi bunicii, vorbe, una după alta, să înşiruiesc, ca mama şi ca tine, tată.

— Da' de unde ştii tu cum înşiruiesc eu vorbele?

— Mama mi-a explicat. Vorbele tale, când le rosteşte mama, mie, foarte interesante îmi par.

— Da? Ia te uită... Ce-ai vrea tu să devii?

Dar nici din această banală întrebare, pe care nu rareori adulţii le-o pun copiilor, nu a înţeles cuvintele. A răspuns după un oarecare interval:

— Eu deja sunt, tată.

— Se înţelege că deja eşti, dar eu vroiam să ştiu ce vrei tu să devii. Când vei fi mare, ce vei face?

— Eu voi fi ca tine, tată, când voi creşte. Voi continua ceea ce faci tu acuma.

— De unde ştii tu ce fac eu?

— Mama Anastasia mi-a vorbit.

— Ce-ţi povesteşte ea despre mine?

— Multe. Mama Anastasia povesteşte cine eşti tu... Cum e cuvântul acela... da, mi-am adus aminte, tu eşti un erou, tata' meu.

— Erou?

— Da. Ţi-e greu. Mama vrea să-ţi fie mai uşor, să te odihneşti în condiţii umane. Dar tu mergi acolo unde îşi duce traiul anevoie multă lume. Şi mergi ca şi acolo să fie bine. Tare m-a durut când am aflat că sunt oameni care nu au o poieniţă a lor şi pe care-i sperie într-una şi-i împing să trăiască nu aşa cum vor ei. Nu pot să-şi aleagă singuri hrana.

Şi trebuie să... da, să muncească, aşa se spune. Ei nu pot face aşa cum ar vrea, alţii îi obligă să facă cum le spun ei. Pentru asta le dau nişte hârtii - banii - pe care ei, mai apoi, îi schimbă pe mâncare. Oamenii au uitat oleacă cum să trăiască altfel şi cum să se poată bucura de viaţă. Şi tu, tată, mergi acolo unde le este greu oamenilor, ca să faci ca şi acolo să fie mai bine.

— Da? Merg, aşa-i... Trebuie să fie bine peste tot. Tu cum plănuieşti să faci bine, cum te pregăteşti tu acum pentru asta? Trebuie să studiezi.

— Eu studiez, tată! Îmi place foarte mult să studiez şi îmi dau toată sârguinţa.

— Ce studiezi? Ce materie?

Şi încă odată nu a înţeles imediat întrebarea şi a răspuns peste un timp:

— Toate materiile le studiez. Numai ce-l accelerez până la viteza mamei Anastasia, pe loc înţeleg toată materia sau toate materiile.

— Pe cine grăbeşti până la viteza mamei?

— Pe gândul meu. Numai că încă nu-l pot grăbi aşa de tare. Viteza gândului mamei mele este mai mare. Este mai iute decât al bunicilor şi decât al razelor de soare. Este aşa de rapid că numai al Lui este mai rapid.

— Al lui? Al cui?

— Al Lui Dumnezeu - Tatăl nostru.

— Da. Aşa este, cu siguranţă. Ia te uită. Te străduieşti într-o măsură... E bine, aşa trebuie. Să te străduieşti!

— Bine, tata, o să mă străduiesc şi mai străduincios.

Pentru a continua discuţia despre învăţătură şi, în acelaşi timp, să fie ceva inteligent şi important, eu am scos la întâmplare, din rucsac, una din cărţile aduse cu mine. Era un manual pentru clasa a cincea - *Istoria Lumii Antice* - şi

i-am spus fiului:

— Uite, vezi, Volodea, aceasta este una din numeroasele cărţi scrise de oamenii contemporani. În această carte se vorbeşte despre cum s-a format viaţa pe Pământ, despre cum s-a dezvoltat omul şi societatea. În ea se află multe imagini colorate şi este plină de texte tipărite. În această carte este aşternută istoria omenirii. Învăţaţii, acei oameni înţelepţi, mai înţelepţi decât alţii, au descris în această carte viaţa primilor oameni care au trăit pe Pământ. Când o să înveţi să citeşti, o să afli multe lucruri interesante din cărţi.

— Eu ştiu să citesc, tată.

— Da?... Cum aşa? Mama te învaţă să citeşti?

— Mama Anastasia mi-a desenat odată literele pe nisip şi mi le-a descris prin grai.

— Şi tu ai reuşit să memorizezi toate literele din prima?

— Mi le-am amintit. Sunt aşa de puţine... M-am întristat tare mult când am aflat că-s aşa puţine.

Însă eu nu am dat nicio importanţă vorbelor lui despre numărul literelor. Îmi doream doar să aud dacă, într-adevăr, fiul meu ştia să citească textul tipărit. Am deschis cartea la prima pagină şi i-am întins-o, propunându-i:

— Uite, încearcă să citeşti.

***

Descrierea mincinoasă a istoriei

A apucat cartea deschisă, în mod ciudat, cu mâna stângă, a privit tăcut un timp la textul tipărit, apoi a început

să citească: ‹‹Oamenii antici trăiau prin ţările calde, unde nu erau geruri şi nici ierni. Oamenii nu trăiau în singurătate, ei erau organizaţi în grupuri pe care învăţaţii le-au numit triburi umane. Fiecare om din trib, de la mic la mare, se ocupa cu recolta. Zile întregi căutau rădăcini comestibile, fructe sălbatice şi ouă de păsări.››

Băieţelul a citit acest text, apoi şi-a ridicat căpşorul din carte şi m-a privit fix în ochi cu o expresie rugătoare. Am tăcut, neînţelegându-i nedumerirea. Şi Volodea a vorbit un pic îngrijorat:

— Tata, imaginaţia din mine nu porneşte.

— Ce imaginaţie?

— Niciun fel de imaginaţie nu se formează. Ori s-a dereglat ori nu poate, imaginaţia mea, să reprezinte cuvintele din această carte. Când vorbeşte mama Anastasia sau bunicii, totul mi se figurează foarte limpede. Când citesc cartea Lui şi mai cristalin mi se figurează. Însă, de la ceea ce este scris în cartea asta, reprezentaţia este diformă. Sau poate că s-a dereglat în mine...

— Da' la ce-ţi trebuie să-ţi imaginezi? La ce bun să pierzi vremea cu reprezentaţia?

— Imaginile se formează de la sine doar atunci când la mijloc se află adevărul, de data asta însă, nu se petrece nimic, deci înseamnă că... O să încerc acum să verific. Se poate ca oamenii despre care se scrie în cărticică, devreme ce îşi căutau hrană ziua întreagă, să nu fi avut ochişori... Altfel, de ce s-o caute ziua întreagă, din moment ce o aveau mereu în preajmă?

În continuare s-a întâmplat ceva din cale-afară de straniu. Copilul s-a încruntat dintr-odată şi a început să rupă iarbă dimprejurul lui. A găsit ceva pe jos, a rupt şi a băgat în gură.

S-a ridicat în picioare şi, cu ochişorii închişi, a spus:

— Este posibil să nu fi avut nici năsuc! – şi iute şi-a strâns nările cu mâna şi s-a depărtat de mine.

A mers cam cincisprezece metri, continuând să-şi ţină strâns nasul între degeţele, s-a aşezat în iarbă şi a scos nişte sunete ca nişte *a-a*-uri.

Instantaneu, împrejurul nostru totul a prins viaţă. Câteva veveriţe au săltat din copaci. S-au aruncat în iarbă cu lăbuţele larg desfăcute, balansându-şi cozile stufoase ca nişte paraşute. De acolo au alergat la copilul din iarbă şi au depozitat ceva la căpşorul lui. S-au avântat iarăşi către copaci, s-au cocoţat sus pe crengi şi s-au paraşutat iar ca şi înainte.

Trei lupi, de undeva din depărtare, s-au precipitat spre copilul culcat în iarbă şi acum se preumblau agitaţi împrejurul lui. Imediat după asta, din tufişuri şi-a făcut apariţia, în trosnet de crengi, un urs cu mersul legănat şi repezit, apoi altul mai mic cu blana stufoasă.

Ursul mai mare i-a mirosit capul copilului şi i-a lins mânuţa cu care continua să-şi ţină strâns năsucul. Din tufişuri se arătau neîntrerupt, îmbulzindu-se, tot felul de animale mici şi mari de taiga. Agitate ca şi lupii, toate bestiile mişunau împrejurul omuleţului întins în iarbă, fără să se bage în seamă între ele. Din buimăceala lor era evident că nu pricepeau ce se întâmplă.

Nici eu nu am înţeles din capul locului semnificaţia gesturilor stranii ale fiului. Doar peste câteva minute aveam să înţeleg că Volodea înscena rolul unui om neajutorat, privat de simţul mirosului şi al văzului. Gângurind din timp în timp *a-a*-urile lui, vestea că-i era foame.

Veveriţele, ca şi până atunci, se precipitau încoace şi-ncolo, adunând şi îngrămădind lângă copilul culcat în iarbă

conuri de cedru, bureţi uscaţi şi multe altele.

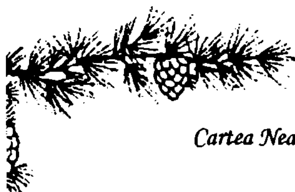
Una din ele s-a ridicat pe lăbuţele dinapoi şi cu cele dinainte a înhăţat un con de cedru de pe care a dezghiocat nucuşoarele. Alta crănţănea în dinţi nucuşoarele, scotea miezurile şi făcea din ele mici grămăjoare.

În tot acest timp, micuţul nu s-a atins de hrană. Ca şi până atunci, a rămas culcat, cu ochii închişi şi cu degetuţele pe nas, gângurind în răstimpuri.

Dintr-un tufiş a ieşit o zibelină - un animal deosebit de frumos, cu blana pufoasă care i se târa pe pământ. A făcut două ture grăbită în jurul copilului culcat în iarbă, fără să bage în seamă celelalte animale, care, şi ele, la rândul lor, i-au ignorat prezenţa, fiind prea prinse cu cercetarea copilului şi gesturilor lui stranii. Au reacţionat abia când zibelina s-a oprit şi a început să crănţăne miezurile de cedru, curăţate şi adunate de veveriţe. Lupii au mârâit şi şi-au zburlit primii blănurile. Ursul, până atunci inert, s-a legănat de pe un picior pe altul şi, privind buimăcit la obrazincă, a lovit-o cu laba peste-o coapsă. Zibelina a zburat cât colo, dar, în aceeaşi clipă, a făcut cale întoarsă. În mod surprinzător a alergat spre băieţelul întins în iarbă şi i s-a cocoţat cu lăbuţele din faţă pe piept... Şi, înainte s-apuce să silabisească iar gângurerile lui, zibelina şi-a apropiat botişorul de gura copilului şi i-a trecut direct în gură hrana deja mestecată.

La un moment dat, Volodea s-a ridicat în picioare, şi-a eliberat năsucul din strânsoare şi a deschis ochişorii. A scrutat animalele agitate din jurul lui, care încercau să-l domolească, ridicate în două labe.

S-au apropiat de micuţul om după o ierarhie precisă, doar de ele cunoscută. Fiecare animal şi-a primit mângâierea meritată; lupii o pălmuţă pe spinare, pe unul din urşi, Volodea

I-a mângâiat pe bot cu ambele mâini, pe celălalt, cu un gest ciudat, l-a atins uşor cu mânuţa pe nas. Pe zibelina care i se gudura la picioare a apăsat-o delicat cu piciorul la pământ şi când s-a întins pe spate, copilul a scărpinat-o pe piept.

Fiecare bestioară părăsea cuviincioasă poieniţa, doar după ce-şi primea răsplata.

Volodea a adunat un pumn de miezuri de cedru decojite din iarbă şi, printr-un gest, le-a cerut veveriţelor să înceteze. Animalele, chiar în ciuda faptului că Volodea le poruncise deja să se liniştească, au continuat, până la acest gest, să care de-ale gurii. Acum se calmaseră.

Micuţul băieţel s-a apropiat de mine, mi-a întins un pumn de miezuri şi mi-a spus:

— În imaginaţia care mi s-a format, tată, primii oameni care au trăit pe Pământ nu trebuiau să alerge toată ziua ca să-şi caute şi să-şi adune hrana. Nu se gândeau în genere la asta. Tu mă iartă, tata, însă reprezentarea mea nu este la fel cu cea vrută de oamenii deştepţi din cartea pe care ai adus-o tu.

— Da, e clar, nu are nici în clin, nici în mânecă.

M-am ridicat din nou pe moviliţă şi Volodea s-a aşezat alături de mine.

— De ce nu se aseamănă reprezentarea mea cu cea sugerată în cărticică? - m-a întrebat el la o vreme.

Este posibil ca şi mintea mea să o fi luat la galop în acele clipe, deoarece, involuntar, mi-a încolţit în minte: Da' chiar aşa! Pentru ce au scris o asemenea abracadabra într-un manual pentru copii? Până şi un adult care nu cunoaşte natura sălbatică înţelege că într-un climat cald, cum este cel de la tropice, hrana era diversificată şi din abundenţă. Era atât de multă, încât până şi vieţuitoarele gigantice - mamuţii, elefanţii - o găseau fără efort. Totodată, nici animalele mici

nu flămânzeau. Iar omul, cea mai evoluată ființă dintre toate, să-şi fi găsit hrana cu atâta greutate? Într-adevăr, este greu de imaginat aşa ceva. Din asta se poate deduce, că majoritatea celor care studiază istoria, nici măcar nu dibuie sensul celor scrise în manuale. Nu supune informația din carte nici celei mai elementare logici. Asimilează trecutul istoric direct, aşa cum îi este servit.

Spuneți-i, de pildă, unui dacinic care ține o suprafață de abia şase acri de pământ, că vecinul lui se plimbă toată ziua printre de-ale gurii crescute în grădină şi nicicum nu-şi poate procura hrana. Dacinicul va gândi despre vecinul său că este, puțin spus, bolnav.

La fel şi copilaşul crescut în taiga, mâncând plante şi fructe, nu şi-a putut imagina de ce-ar fi trebuit să le caute, devreme ce se aflau toate în permanență la îndemâna lui? Ba mai mult de-atât; animalele din jurul lui sunt gata în orice moment să-l slujească, pentru a nu fi nevoit să se cațăre el în copaci ca să-şi adune nucuşoare sau să le curețe de coajă.

Mai demult am remarcat încă un fenomen. Toate animalele femele, care trăiesc pe teritoriul familiei Anastasiei, se comportă cu pruncul ei ca şi cu propriii lor pui. Despre acest fenomen nu am scris numai eu. Sunt cunoscute multe cazuri în care animalele au hrănit prunci.

Sunt convins că multă lume a văzut cum hrăneşte cățeaua un pisicuț. Sau pisica un cățeluş. Cu omul, animalele au un comportament şi mai deosebit. Animalele din taiga îşi marchează întotdeauna teritoriul. Pe teritoriul însemnat de ele trăieşte familia Anastasiei şi, față de ea, au un comportament ieşit din comun. De ce sunt aşa de atrase animalele de om şi de ce sunt întotdeauna dispuse, cu mare răbdare, să-i slujească dorințelor acestuia? De ce fiecare animal caută alintarea omului?

De exemplu, prin apartamentele moderne trăiesc tot felul de animale: pisici, câini, papagali – şi fiecare îşi doreşte să primească de la om o cât de mică atenţie sau, ca supremă răsplată, o mângâiere. Devin geloase chiar, când omul dă unuia mai multă atenţie. Toate aceste aspecte, pentru noi sunt un pic rudimentare şi voalate, aici, în taiga, sunt un pic neobişnuite, dar, de fapt, este vorba despre acelaşi fenomen unic: toate vieţuitoarele râvnesc la raza binecuvântătoare de lumină invizibilă, venită de la om, la sentimente sau la vreo altă emanaţie. Denumirea acestui fenomen indiscutabil nu are nicio importanţă. Important este că există în natură şi noi suntem datori să înţelegem exact la ce foloseşte. Oare să existe de la început sau să-l fi deprins omul de-a lungul mileniilor?... O fi dresat animalele? E posibil ca omul să fi dresat absolut toate animalele. Se ştie că astăzi, pe toate continentele, multe specii de animale şi păsări îi slujesc omului. Şi îşi cunosc stăpânul. În India - elefanţii şi maimuţele, în Orientul Mijlociu - cămilele şi asinii. Şi pretutindeni - pisicile, câinii, caii, găinile, gâştele, şoimii sau delfinii. Imposibil să le înşirui pe toate. Dar, altceva este important: ele ne ajută! Acest fenomen ne este cunoscut tuturor. Când s-a întâmplat asta, oare? Acum trei, cinci sau zece mii de ani? Ori, poate a fost prevăzut dintr-odată de Creator, în timpul creaţiei naturii? Cu siguranţă, deodată. În Biblie scrie: «Să-i fie dată o menire fiecărei plante». Atunci, dacă totul a fost gândit şi creat aşa încă de la început, de ce-ar fi putut omul să întâmpine probleme în dobândirea hranei?

Aşadar, care să fie motivul pentru care, în manualele de istorie pentru copii şi adulţi, este scris tocmai contrariul? Şi asta nu se face numai pe la noi. Peste tot în lume, mintea oamenilor este sugestionată cu astfel de absurdităţi.

Să fie o greşeală? Nu prea cred! Altceva, mult mai însemnat decât o simplă greşeală, se ascunde în dosul acestora! Minciuna! Cuiva, minciuna îi este foarte folositoare! Însă, cui? Şi la ce? Ce-ar fi să se scrie altfel? Ce-ar fi să se scrie adevărul? Şi în manualele de istorie, pretutindeni în lume, să fie scris aşa: ‹‹Oamenii care trăiau la început pe Pământ nu întâmpinau nicio dificultate în dobândirea hranei. Erau înconjuraţi de alimente de calitatea întâi, excepţionale şi benefice sănătăţii››. Doar că... în mintea oamenilor s-ar naşte instantaneu întrebarea: ‹‹Şi unde au dispărut toate bunătăţile? De ce, azi, omul trebuie să trudească ca un rob pentru altcineva, doar pentru un dumicat de pâine?›› Dar, important este că oamenii ar putea să se întrebe: ‹‹Este perfectă calea pe care-o urmează acum comunitatea umană?››

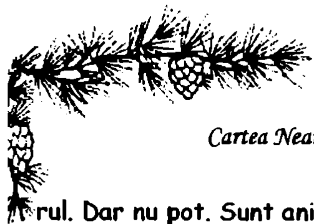
Cum să-i explic eu fiului acum, de ce în manualul şcolar *deştept* a fost scris un asemenea nonsens? Oamenii de la tropice se îndeletniceau ziulica întreagă cu căutarea hranei! Copilul trăit şi crescut în taiga, printre animalele supuse lui, nu poate să-şi reprezinte mintal cuvintele *oamenilor deştepţi*.

Apoi mi-am adus aminte de cuvintele Anastasiei: ‹‹*Realitatea, tu însuţi s-o conştientizezi*››. Şi, încercând să ies din încurcătură, i-am răspuns:

— Cartea asta este importantă. Va trebui s-o analizezi doar cu imaginaţia ta, să-ţi prefigurezi tot ce este scris. La ce bun să fi scris ei chestii pe care ai fi putut să ţi le imaginezi singur? Uite de ce au scris totul anapoda. Ca tu să descoperi singur unde este adevărul şi unde este minciuna. Doar cu imaginaţia. Se cere multă atenţie. Volodea, tu mă înţelegi?

— Tata, eu încerc să înţeleg de ce au scris neadevă-

rul. Dar nu pot. Sunt animale care îşi şterg urmele cu cozile, sunt care-şi fac capcane şi mai sunt altele care-şi sapă bârloguri special pentru a vâna. Numai că nu înţeleg de ce-i trebuie omului capcane de tot felul?

— Ţi-am spus doar. Ca să se dezvolte.

— Prin adevăr nu se poate dezvolta?

— Şi prin adevăr este posibil... Dar nu aşa.

— Acolo unde trăieşti tu, prin adevăr se dezvoltă sau prin neadevăr?

— În toate felurile încearcă să se dezvolte; şi prin adevăr şi fără adevăr. Tu, Volodea, citeşti des cărţi?

— În fiecare zi.

— Ce cărţi citeşti, cine ţi le dă?

— Mama Anastasia mi-a dat să citesc toate cărţile pe care le-ai scris tu, tata. Eu le-am citit foarte repede. Dar în fiecare zi, citesc cărţi tot mai noi. Cărţi cu litere vesele şi felurite.

Şi nici acestei ultime afirmaţii a lui Volodea nu i-am dat nicio atenţie. Cărţi cu litere vesele şi felurite...

***

Pe mama, tu ai iubit-o, dar iubirea n-ai cunoscut-o

O întrebare îmi fulgeră în minte: «Dacă băiatul mi-a citit toate cărţile, ştie bine cum m-am purtat cu Anastasia în primele zile. Deci ştie că am jignit-o şi că am vrut s-o lovesc cu băţul. Niciun copil, care-şi iubeşte mama, nu poate ierta asemenea gesturi câinoase! Bănuiesc că mă pizmuieşte de fiecare dată când îşi aminteşte de cărţi. De ce i-a dat să citească cărţile scrise de mine? Era mai bine dacă Volodea

nu ştia să citească deloc. Da' poate i-a trecut Anastasiei prin cap să rupă foile în care se pomeneşte de comportamentul meu reprobabil! Şi agăţându-mă de această speranţă, foarte prudent l-am întrebat:

— Aşadar, Volodea, ai citit toate cărţile mele?

— Da, tata, le-am citit.

— Şi ai înţeles tot?

— Nu am înţeles chiar tot, dar mama Anastasia mi-a explicat ce să fac ca să înţeleg tot, pe urmă am înţeles.

— Ce ţi-a spus mama? Poţi să-mi dai măcar un exemplu din ce nu ai înţeles?

— Pot. Eu nu am înţeles din prima de ce te-ai enervat pe mama de ai vrut s-o baţi. Ea este atât de bună, blajină şi frumoasă... Ea te iubeşte. Tu nu ai iubit-o deloc, devreme ce ai suduit-o. Dar mama mi-a explicat totul după aceea.

— Ce ţi-a explicat?

— Mama Anastasia mi-a povestit că tu ai iubit-o foarte mult, dar că n-ai recunoscut iubirea. Şi chiar fără să fii conştient de iubirea ta, odată ajuns acasă, acolo unde oamenii trăiesc greu, ai început să faci ce ţi-a cerut mama. Mama mi-a spus că tu, tata, ai făcut totul în felul tău, aşa cum ai găsit cel mai bine de cuviinţă. Iar când ţi-ai amintit de ea, ai scris o cărticică frumoasă, o cărticică care le-a plăcut oamenilor. Oamenii au început să scrie versuri şi cântece. Oamenii au început să se gândească cum să trăiască mai bine. Acum sunt tot mai mulţi oamenii care se gândesc la bine. Înseamnă că va fi bine peste tot Pământul. Pe tine te-au ocărât pentru cărticică şi te-au invidiat. Însă tu, tata, ai scris încă una şi încă una. Nişte oameni te-au insultat tot mai mult, în timp ce alţii, te-au aplaudat când ai mers printre ei şi au înţeles ce era scris în cărţi. Ei au simţit că pe tine te ajută să scrii aceste cărţi şi energia necunoscută ţie a

Iubirii. Eu m-am născut pentru că tu ai vrut foarte mult să mă vezi şi pentru că Iubirea a vrut aşa. Tu, tata, ai scris cărţi, pentru că ai vrut să faci o lume mai bună, ca să mă întâmpini pe mine. Doar că un pic nu ai reuşit să te pregăteşti pentru naşterea mea. Pentru că lumea e mare, foarte mare. Mama Anastasia a spus că eu trebuie să mă fac demn de tine şi de lumea-ntreagă. Să cresc neapărat şi să înţeleg tot. Şi a mai spus mama că, niciodată nu s-a supărat pe tine. Ea a cunoscut imediat energia Iubirii. Apoi, mama Anastasia ţi-a citit cartea cu litere ne-triste. Nu ţi-a citit-o toată... Dar, cât ai citit, ai fost în stare să scrii cu litere pe înţelesul multor oameni. Şi ţi-a ieşit aproape cum se cuvine.

— Ce cărticică mi-a citit? Cum se cheamă? Cum spui tu, ţi-a citit-o şi ţie...

— Cărticica se numeşte *Creaţia.*

— *Creaţia?*

***

Cartea izvoarelor

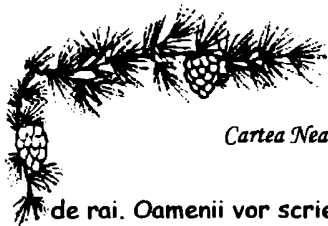
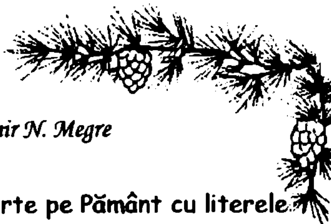
— Da, *Creaţia.* Mie îmi place s-o citesc în fiecare zi. Dar nu cu literele tale, tata. Mama m-a învăţat alte litere cu care să citesc cărticica. Eu ador literele felurite şi vesele. Cu ele se poate citi viaţa-ntreagă. În carte se vorbeşte despre tot. Şi în curând, pe Pământ se va naşte o nouă carte, iar tu, tatăl meu, o vei descrie - noua carte.

— E greşit, Volodea, poate ai vrut să spui *vei scrie.*

— Cartea a noua, tata, nu o vei scrie tu.

O vor crea mulţi oameni, adulţi şi copii. Ea va fi vie. Şi va fi compusă dintr-o mulţime de capitole încântătoare - colţuri

de rai. Oamenii vor scrie această carte pe Pământ cu literele vesele ale Tatălui lor. Cartea va dăinui de-a pururea. Mama m-a învăţat să citesc aceste litere vii şi veşnice şi să compun cuvinte din ele.

— Aşteaptă - l-am întrerupt eu. - Va trebui să mă gândesc.

Volodea a tăcut.

‹‹Incredibil! - am gândit eu - aşadar, aici în taiga, la Anastasia, este dosită o carte strămoşească, scrisă cu litere străine oamenilor. Anastasia cunoaşte aceste litere şi l-a învăţat pe copil să compună cuvinte şi să le citească. Mi-a citit şi mie din această carte - câteva capitole din *Creaţia*. Capitole în care se vorbeşte cum l-A zămislit Dumnezeu pe om. Şi eu le-am transcris în carte. Aşa reieşea din cuvintele fiului meu. Numai că eu nu am văzut-o barem o dată pe Anastasia cu vreo carte în mână. Ori, Volodea spune că ea a tradus pentru mine litere din cartea asta... Trebuie să fac lumină, cu ajutorul copilului! Neapărat›› Şi l-am întrebat:

— Volodea, tu ştiai că în lume există mai multe limbi, cum ar fi: engleza, germana, rusa, franceza ş.a.?

— Da, ştiu.

— În ce limbă este scrisă cartea pe care mama poate s-o citească şi, de-altminterea, şi tu?

— Cartea este scrisă într-o limbă a ei, dar literele pot fi citite în orice limbă. Şi în limba în care vorbeşti tu, tata, pot fi tălmăcite, dar nu toate, deoarece în limba ta literele-s prea puţine.

— Poţi să-mi aduci cartea asta, despre care spui că e scrisă cu litere vesele şi felurite?

— Toată cartea nu pot să ţi-o aduc, tata. Doar câteva litere micuţe aş putea... sau mai bine nu! Mai bine, la locul lor să şadă! Dacă vrei, eu pot să-ţi citesc de aici literele.

Doar că nu pot să citesc la fel de repede ca mama.

— Tu citeşte cum poţi.

Volodea s-a ridicat în picioare şi, indicând cu degeţelul în văzduh, a început să recite fraze din capitolele cărţii *Creaţia.*

«Universul poartă în el gândul. Din gând, visul a luat naştere. În parte, în materie vizibil. Fiul meu, infinit eşti tu şi veşnic în tine se află ale tale vise creatoare».

El a silabisit şi eu i-am urmărit expresia feţei, care, cu fiecare silabă rostită, i se schimba imperceptibil: uimire, încordare sau veselie... Dar, când m-am uitat într-acolo unde indica el cu degeţelul, nu am zărit nici măcar urmă de litere, darămite silabe prin văzduh. De asta i-am şi întrerupt strania lectură:

— Aşteaptă, Volodea. Deci, tu vezi litere în spaţiu? Eu de ce nu le văd?

Băieţelul s-a uitat mirat la mine. S-a gândit un timp, apoi a vorbit şovăitor:

— Oare chiar nu-i vezi, tata?... Mesteacănul, bradul, cedrul, păducelul...

— Îi văd, da' unde-s literele?

— Sunt tocmai literele cu care al nostru Creator scrie!

Volodea a continuat să citească pe silabe, arătând cu degeţelul la tot felul de plante, şi eu am înţeles neverosimilul! Taigaua dimprejurul iazului, pe malul căruia stăteam eu cu el şi pe care, nu de puţine ori, stătusem cu Anastasia, era înţesată cu plante. Numele fiecărei plante începea cu o anumită literă. Unele aveau chiar mai mult de un nume. Denumire peste denumire, literă peste literă, luau naştere silabele, apoi cuvintele şi frazele. Abia mai târziu aveam să aflu că spaţiul din taiga, împrejurul poienei Anastasiei, nu era

format numai din copaci, tufe sau ierburi crescute haotic. Imensul spaţiu înconjurător era scris, pur şi simplu, cu plante-litere vii. Nemaipomenita carte se putea citi la nesfârşit. Aveam senzaţia că, citind de la nord la sud, din denumirile unor plante obţineam anumite cuvinte şi fraze. De la răsărit la apus, altele. În cerc, altele noi. Şi tot din denumirile plantelor se năşteau cuvinte, fraze şi tablouri după mersul soarelui. Era ca şi cum razele soarelui ar fi alunecat pe cuvinte. Am înţeles atunci de ce Volodea le numea litere vesele. În cărţile tipărite, literele se succed riguros şi monoton, una după alta. Aici însă, aceleaşi plante păreau de fiecare dată altele. Iluminate din diferite unghiuri de razele soarelui, îşi foşneau frunzele şi dădeau bineţe omului. Într-adevăr, le puteai privi la infinit.

Cine, când şi în câte secole o fi scris această uimitoare carte? Generaţiile de strămoşi ale Anastasiei? Sau?... Mai pe urmă am avut un răspuns laconic din partea ei, la această întrebare: «*Generaţiile de strămoşi ai mei, de-a lungul mileniilor, au păstrat literele acestei cărţi în rânduirea lor primordială.*»

Priveam la fiul meu şi căutam febril o temă de discuţie, cântărind care ar putea fi una la care să participăm amândoi.

***

Unu plus unu fac trei

Aritmetica! Matematica! Fără îndoială, această materie precisă nu putea da naştere divergenţelor de opinii. Dacă Anastasia l-a învăţat să socotească, atunci discuţia pe

această temă nu va ascunde în sine niciun fel de contradicţie sau predominanţă. Doi ori doi, întotdeauna fac patru, în orice limbă şi-n orice vreme. Bucuros de găselniţa mea de moment, l-am întrebat mânat de speranţe:

— Volodea, te-a învăţat mama să socoteşti, să aduni, să-nmulţeşti?

— Da, tata.

— Asta-i bine. Acolo, unde trăiesc eu, există o ştiinţă care se cheamă matematică. Este foarte importantă. Multe depind de numărători şi calcule. Şi, pentru a le veni mai lesne să adune, să scadă sau să înmulţească, oamenii au inventat tot felul de aparaturi fără de care, astăzi e greu să te descurci. Eu ţi-am adus un aparat din acelea, se cheamă calculator.

Am scos la iveală un calculator micuţ, pe baterii solare, de fabricaţie japoneză, l-am deschis şi i l-am arătat fiului.

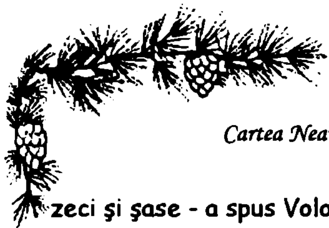
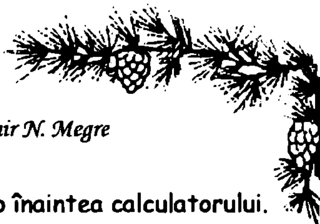
— Vezi, Volodea, acest aparat mic poate face multe. De exemplu, tu ştii cât vine dacă înmulţeşti doi cu doi?

— Tu vrei să răspund «patru», tata?

— Corect, patru. Dar nu pentru că vreau eu. Chiar aşa şi este. De fiecare dată, doi ori doi va fi patru. Şi acest mic instrument poate socoti, uite-te pe ecran. Uite, eu apăs tasta «doi» şi pe ecran se luminează cifra «doi». Acum apăs simbolul «înmulţire» şi din nou tasta «doi». Apoi apăsăm tasta cu simbolul «egal», pentru a afla rezultatul. Uite, poftim, pe ecran s-a luminat cifra «patru». Dar acesta este cel mai banal calcul algebric. Acest aparat poate calcula cum nu poate omul. Uite, de exemplu: o sută treizeci şi şase înmulţit cu o mie o sută treizeci şi şase. Acum apăs tasta «egal» şi vom afla cât face.

— O sută cincizeci şi patru de mii patru sute nouă-

zeci şi şase - a spus Volodea, luând-o înaintea calculatorului.

Am continuat să înmulţesc şi să împart numere cu patru, cinci şi şase cifre, însă, de fiecare dată, copilul întrecea calculatorul. De fiecare dată dădea rezultatul fără niciun efort. Întrecerea cu calculatorul s-a transformat într-un joc, care nu-l distra nicidecum. Rostea cifrele, continuând să se gândească la ale lui.

— Cum faci tu asta, Volodea? - l-am întrebat eu mirat. - Cine te-a învăţat să socoteşti aşa de iute?

— Eu nu socotesc, tata.

— Cum adică, nu socoteşti? Tu numeşti cifre şi răspunzi la întrebări.

— Eu doar le numesc, deoarece în dimensiunea moartă, cifrele rămân întotdeauna invariate.

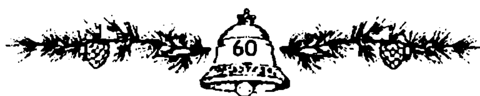
— Ai fi vrut să spui, poate, în dimensiunea exactă?

— Poate, dar e una şi aceeaşi. Cifrele vor rezulta întotdeauna neschimbate, dacă timpul şi spaţiul vor fi reprezentate moarte. În realitate, sunt în mişcare continuă, mişcarea lor schimbă cifrele şi atunci devine mai interesant să socoteşti.

În continuare, Volodea a enunţat nişte formule şi ecuaţii algebrice incredibile, pentru mine imposibil de înţeles. Mi-a rămas întipărit în minte doar faptul că formula era foarte lungă, îndeobşte părea nesfârşită. El enunţa cu însufleţire rezultatele ecuaţiilor algebrice, dar, de fiecare dată, acestea erau provizorii. De fiecare dată când pronunţa cifrele, Volodea adăuga cu însufleţire: «În raport cu timpul, derivă această dată...»

— Aşteaptă, Volodea - l-am întrerupt eu - nu înţeleg socoteala ta. Unu plus unu fac întotdeauna doi. Uite, iau un băţ.

Am luat un beţigaş din iarbă şi l-am aşezat în faţa lui

Volodea. Am găsit apoi un al doilea beţigaş, l-am aşezat lângă celălalt şi l-am întrebat:

— Câte beţişoare sunt?

— Două - a răspuns Volodea.

— Întocmai - două. Altfel nu poate fi în nicio altă dimensiune.

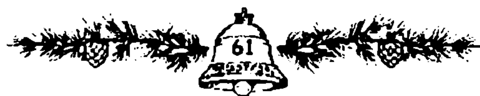
— În dimensiunea vie, calculul este cu totul altfel. Eu l-am văzut.

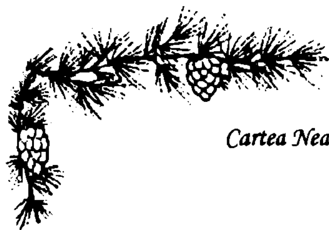
— Cum l-ai văzut? Poţi să-mi arăţi pe degete rezultatul din cealaltă dimensiune?

— Da, tată.

Băieţelul a ridicat o mânuţă, a strâns pumnişorul şi mi-a arătat. Mai întâi a desfăcut un degeţel din pumn şi a spus: «Mama». A desfăcut, apoi, al doilea degeţel: «Adăugându-l pe tata, rezult eu» - şi a desfăcut şi al treilea degeţel. - «Iată, au ieşit trei degeţele, ca să rămână doar două, trebuie dat deoparte unu'. Dar eu nu vreau să dau deoparte niciunu' din aceste degeţele. Eu vreau ca ele, tot mai multe să fie; în dimensiunile vii este cu putinţă».

Nici eu nu aş fi vrut ca un degeţel din cele trei să fie dat deoparte. Mai bine să existe această dimensiune - vie - cum spune el. Şi fie ca suma să fie tot mai mare. Da', ia te uită! Unu' plus unu' fac trei. Cam ciudat. Totuşi, pentru mine, cartea cu litere vii din taiga a rămas şi mai enigmatică.

Voi face fericită fata-univers

Mă uitam la micuţul băiat care era în stare să citească cea mai neobişnuită şi, probabil, cea mai vie carte din lume, abia dezvăluită mie, şi am înţeles că, pentru a o citi toată, mi-ar fi luat foarte mult timp. În plus, mai trebuiau cunoscute toate denumirile plantelor. Totuşi, în mod misterios, sufletul îmi era şi aşa fericit, chiar de simpla existenţă a acestei cărţi, cu litere felurite şi vesele, cum spune el. Şi că el o va citi. Dar după asta? Când va creşte?

El a spus: «Voi fi ca tine, tata.» Înseamnă că va merge în lumea noastră. În lumea în care sunt războaie, narcomanie, banditism şi apă otrăvită. La ce să meargă el acolo? Şi, totuşi, se pregăteşte. S-a pregătit deja să meargă şi să facă bine în lumea noastră când va creşte. Eram curios ce va face şi l-am întrebat:

— Volodea, tu, când vei fi mare, ce ocupaţie, ce afacere vei considera importantă pentru tine?

— Mama Anastasia mi-a vorbit. Cel mai important, când voi creşte... Neapărat va trebui să fac fericită o fată-univers.

— Pe cine? Universul sau pe o fată?

— Fiecare fată de pe Pământ este personificarea Universului. La-nceput, eu nu înţelegeam. Apoi am citit, am citit cartea şi am înţeles. Fiecare fată este aidoma Universului. În fiecare fată stau toate energiile Universului. Fetele-univers trebuie să fie fericite. Şi eu va trebui neapărat să fac fericită una din fetele-univers.

— Şi cum ai de gând să-ţi realizezi dorinţa când vei creşte?

— Voi merge acolo unde trăieşte multă lume şi o voi găsi.

— Pe cine?

— Pe fată.

— Va fi, nu-i aşa, o frumuseţe de nedescris?

— Probabil. Da', poate va fi şi un pic tristă şi oamenii nu o vor găsi frumoasă. Poate va fi şi bolnavă. Acolo, unde trăieşti tu, tata, multă lume este bolnavă din cauza condiţiilor neprielnice de viaţă.

— De ce să nu o alegi pe cea mai frumoasă şi mai sănătoasă dintre fete?

— Pentru că, pe fata-mea-univers, va trebui s-o fac eu cea mai frumoasă şi cea mai sănătoasă.

— Cum aşa? Chiar dacă, atunci când vei fi mare, cu siguranţă vei fi capabil să faci fericită o altă fiinţă umană - pe fata ta - tu, Volodea, nu vei şti totul despre lumea în care trăiesc eu. Se poate întâmpla ca persoana de tine aleasă să nu vrea să-ţi vorbească. Tu ştii după cine se uită fetele din zilele noastre? Nu ştii! Îţi spun eu: frumoşi sau mai puţin frumoşi, sănătoşi sau bolnavi, ele se uită, mai cu seamă, după aceia care au mulţi bani, maşină, după aceia care se îmbracă bine şi care au o poziţie bună în societate. Nu toate, clar lucru, dar majoritatea lor este aşa. Şi de unde să iei tu atâţia bani?

— Mulţi? Câţi, tata?

— Să zicem, barem un milion. Şi mai bine să fie dolari. Tu cunoşti banii?

— Mama Anastasia mi-a vorbit despre tot felul de hârtii şi monezi, care le plac oamenilor. Mi-a spus că oamenii îi dau pe haine, pe mâncare şi pe multe altele.

— Că îi dau, asta e adevărat... Dar de unde-i iau, știi? Ca să primești aceste monede, trebuie să muncești undeva. Ba nu... Nu-i de ajuns să muncești. Trebuie să faci afaceri sau să produci ceva, ca să faci mulți bani... De exemplu, tu știi să faci ceva util oamenilor, ceva de care să aibă mare nevoie?

— Ce produs le este foarte util oamenilor, tata?

— Ce produs? Mai multe. De exemplu, în multe regiuni ale țării se face tot mai simțită criza energetică. Este carență de energie electrică. Centralele atomice nu se mai construiesc, deoarece se spune că sunt periculoase și că explodează. Dar, fără ele, este greu.

— Centralele atomice? De la radiațiile cărora pier animalele și plantele?

— Tu știi ce este radiația?

— Da. Radiația este peste tot, este o energie. Este bună și este necesară. Numai că e dăunător să fie strânsă multă într-un singur loc. Bunicul m-a învățat să dirijez radiația. Dar mai bine să nu vorbesc despre asta. Unii oameni ar putea transforma energia bună în arme cu care să ucidă multă lume.

— Da. Mai bine nu vorbi. Așadar, s-ar părea că tu știi într-adevăr să faci ceva ca să câștigi mulți bani pentru fata ta.

— Probabil că pot. Dar banii nu-l fac fericit pe om.

— După tine, ce-l face fericit pe om?

— Spațiul de el însuși creat.

Mi l-am imaginat pe micuțul meu fiu devenind un tinerel. Naiv, în pofida cunoștințelor despre tot felul de lucruri și fenomene. Chiar de știa să manevreze radiațiile, rămânea, totuși, un naiv printre mrejele întortocheate ale vieții noastre. Va merge să-și caute fata pe care s-o facă

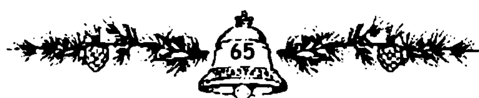

fericită. Va face eforturi să nu se deosebească la vedere de ceilalţi oameni. Aşa făcea şi Anastasia de fiecare dată când ieşea din taiga, printre oameni. Va face eforturi să nu se deosebească, totuşi nu va fi ca toţi ceilalţi. Se pregăteşte, asimilează cunoştinţe colosale, se străduieşte să crească sănătos fizic şi toate astea de dragul unei fete oarecare. Eu credeam că Anastasia îl pregăteşte pentru o mare împlinire şi pentru asta îi transmite cunoştinţele şi capacităţile ei. Însă, din câte văd eu, aici, cea mai importantă misiune în viaţa unui bărbat este aceea de a face fericită o singură femeie. Fiul meu era convins că fiecare femeie este personificarea întregului Univers. Să fie chiar aşa? Neobişnuită filozofie... Oricum, Volodea este ferm convins că în viaţă, cel mai important este să facă fericită doar o singură femeie pe care, culmea, nici măcar n-o cunoaşte încă. Poate că nici nu s-a născut. Sau, poate că face deja primii paşi. Sau poate că nicio fată nu o să-l vrea sau, mai degrabă, n-o să-l poată iubi.

La început, când el îi va îndeplini dorinţele şi-i va aduce bani, poate că ea o să dea impresia că-l iubeşte. Ooo, câte sunt din astea în lumea noastră! Pentru bani ar fi dispuse să se mărite şi cu moşnegi... şi fără să crâcnească. Au învăţat cum să se arate iubitoare.

Fiul meu va creşte, o va întâlni pe fată şi îi va îndeplini dorinţele. Ea va spune că-l iubeşte, dar ce se va întâmpla când el va începe să-i vorbească despre necesitatea unui Spaţiu de Iubire şi a unei grădini... O să râdă fata? O să-l creadă anormal ori o să-l înţeleagă? Poate că-l va înţelege. Sau poate că nu... Nu! Mai bine să-l previn asupra răului:

— Înţelegi, Volodea, când o s-o găseşti pe fata aceea şi o să reuşeşti să faci din ea cea mai sănătoasă şi cea mai

frumoasă fată, cum spui tu, se poate întâmpla ceva despre care tu nu ştii. Cele mai frumoase fete din lumea noastră aspiră să devină manechine, actriţe şi să intre în lumea spectacolului. Le place când toţi bărbaţii din jurul lor le fac complimente. Tu încearcă doar să-ţi imaginezi: ea vrea să strălucească ca o regină în faţa publicului, dar tu îi propui Spaţiul de Iubire. Crezi că o să te-asculte? Da' de unde? O să te lase şi o să fugă orbită de luminiţele multe, de complimente şi aplauze şi o să-ţi mai lase şi un bebe. Ce-o să faci tu atunci?

Volodea a răspuns fără să se gândească:

— Atunci eu voi crea Spaţiul singur. Mai întâi singur, apoi împreună cu copilaşul pe care ea mi-l va lăsa. Eu, împreună cu el, vom păstra Iubirea în Spaţiul nostru.

— Pentru cine-o veţi păstra?

— Pentru mine şi pentru fata care, cum spui tu, o să fugă la luminiţele artificiale.

— Şi-atunci de ce să creezi şi să păstrezi tu Spaţiul de Iubire pentru ea? Vezi cât eşti de naiv aici? Va trebui să-ţi cauţi alta şi să fii mai prudent pe viitor.

— Dar dacă eu caut alta, pe fata care tocmai a plecat, cine s-o facă fericită?

— Da', s-o facă cine vrea şi cine poate, tu de ce să-ţi baţi capu'? A plecat şi gata.

— Fata se va întoarce şi va găsi grădina şi livada încântătoare. Eu voi face astfel încât toate animalele să i se închine şi s-o slujească. Spaţiul întreg şi toate din el o vor iubi sincer. Cu siguranţă se va întoarce obosită. Se va spăla cu apă curată şi se va odihni. Va deveni şi mai frumoasă şi nu va mai părăsi niciodată Spaţiul ei de Iubire. Spaţiul nostru. Va fi fericită. Iar stelele deasupra ei vor fi mai luminoase şi mai fericite. Iar dacă tu, tată, nu ai fi plăsmuit şi în gând nu

ai fi dat viaţă acestei situaţii, în care ea trebuia să plece, ea nu ar fi plecat.

— Eu am plăsmuit?

— Da, tată. Nu aşa ai spus? Era gândul tău. Omul plăsmuieşte cu gândul anumite situaţii. Şi tu ai creat-o pe asta.

— Dar tu, cu gândul tău, nu poţi schimba situaţia? Gând tău să-l contrazică pe-al meu. Doar ai spus că gândul tău este rapid, aproape ca al Anastasiei.

— Pot să-l contrazic.

— Atunci, contrazice-l.

— Eu nu vreau ca gândul meu şi-al tău să se contrazică, tata. Voi căuta altă ieşire.

***

Cum să abaţi barierele?

Nu am reuşit să mai continuu discuţia cu fiul meu. El îmi controla automat toate cuvintele, reprezentându-şi-le şi reuşind să distingă fără niciun efort minciuna de adevăr. Aşa a verificat şi deducţiile istoricilor din manualul de istorie. Superioritatea tatălui asupra fiului nu prevala nicicum şi discuţia nu-mi conferea mai multă autoritate. Am fărâmat, cu siguranţă, şi acel dram de autoritate dobândită graţie Anastasiei. În plus, strania lui încredere în puterea gândului m-a speriat şi m-a îndepărtat de el. Suntem diferiţi. Nu am reuşit să stabilesc un contact normal cu el, un contact ca între tată şi fiu. Şi nu am simţit în el propriul fiu. Îndeobşte, mi s-a părut o cu totul altă fiinţă. Tăceam şi brusc mi-am amintit vorbele Anastasiei: «Cu copiii trebuie să fii doar

sincer şi credibil.» Situaţia asta fără ieşire deja mă irita. «Vasăzică sincer şi credibil?» Am făcut tot ce se putea face, însă rezultatul?... Şi ca să fiu sincer şi credibil până la urmă şi, mai ales, situaţia asta... Uite la ce-am ajuns. Şi am vorbit dintr-o suflare:

— Volodea, ca să fim sinceri, între noi doi nu cred că se va lega vreo discuţie normală, ca între tată şi fiu. Suntem diferiţi. Accepţia şi cunoştinţele noastre sunt diferite. Eu nu te simt ca pe propriul meu fiu. Mi-e frică chiar şi să te ating. În lumea noastră, pe propriul copil îl poţi mângâia, îl poţi chiar pedepsi sau bate pentru obrăznicii. În relaţia cu tine, îmi vine greu până şi să-mi imaginez aşa ceva. Între noi se ridică o barieră de netrecut.

Şi am muţit. Stau şi tac, neştiind ce să spun. Stau şi mă uit la chipul învăluit într-un misterios aer meditativ al micuţului meu băieţel.

Întorcându-şi spre mine căpşorul cârlionţat, Volodea a vorbit iarăşi primul, însă de data asta am simţit tristeţe în glasul lui:

— Între noi, tata, este o barieră? Îţi vine greu să mă vezi ca pe propriul tău fiu? Tu trăieşti multă vreme acolo, în cealaltă lume, acolo unde toate-s oleacă altfel decât aici. Eu ştiu, tată, că acolo, uneori, părinţii îşi bat copiii... Acolo toate-s oleacă altfel. Eu m-am gândit, tata... Eu acum...

S-a ridicat sprinten, a alergat şi s-a întors cu un beţişor uscat şi înţepător de cedru şi mi l-a întins:

— Ia beţişorul şi bate-mă cu el, tata. Aşa cum îi bat pe copii în lumea în care tu stai aşa de mult timp.

— Să te bat? Pe tine? Pentru ce? Da', cum ţi-a trecut aşa ceva prin cap?

— Eu ştiu, tata, că acolo, în lumea aceea în care tu stai mult timp, părinţii îşi bat propriii copii. Eu sunt fiul tău,

tată. Tu bate-mă ca să te simţi tatăl meu, părintele. Poate aşa îţi va veni mai uşor să simţi. Doar peste mânuţa asta nu mă lovi şi nici peste piciorușul acesta nu mă bate, nu simte durerea mânuţa şi piciorușul, încă-s puţin amorţite. Restul corpului simte durerea. Numai că nu cred că voi putea plânge ca toţi copiii. Nu am plâns niciodată.

— Absurd! Este absurd! Nimeni, niciodată, în lumea aceea, cum spui tu, nu-şi bate copiii doar aşa. Îi pedepseşte uneori şi le mai dă câteo pălmuţă uşoară. Doar atunci când nu-şi ascultă părinţii şi fac pozne.

— Da, sigur, tata. Doar atunci când părinţii consideră obraznică purtarea copiilor?

— Da.

— Atunci tu, tata, consideră obraznică vreouna dintre purtările mele.

— Ce înseamnă consideră? Când purtarea nu este corectă, este evident că nu este corectă, da' nu aşa, că-i vine cuiva de-aiurea s-o considere greşită. Toţi trebuie s-o considere obraznică.

— Şi copiii care iau bătaia?

— Copiii o primesc ca să-şi vadă greşeala.

— Dar fără bătaie nu înţeleg?

— Se pare că nu.

— Li se explică şi ei nu pot să-nţeleagă?

— Nu pot, asta este, de fapt, vina lor.

— Dar cel care nu a explicat bine nu este vinovat?

— Nu, se pare că... nu... El... M-ai încurcat şi pe mine cu confuzia ta!

— Aha, foarte bine! Devreme ce nu înţeleg, bate-mă! Şi nu va mai fi nicio barieră între noi.

— Da' cum de nu înţelegi? Pedeapsa poate veni atunci când, de exemplu... De exemplu, mama îţi spune hotărâtă:

«Volodea, să nu faci asta!» însă tu, fără să-i asculţi sfatul, faci taman contrarul. Acum ai înţeles?

— Am înţeles.

— Ai făcut vreodată ceva interzis de mama?

— Da, am făcut. De două ori am făcut. Şi am să mai fac, oricât mi-ar interzice mama Anastasia.

Discuţia cu el a apucat-o pe un alt făgaş decât cel anticipat de mine. Nu am reuşit nicicum să-i prezint societatea contemporană civilizată şi, implicit nici pe mine însumi, într-o lumină pozitivă. Atât de tare m-au iritat repetatele deducţii ale copilului, încât am dat un pumn în trunchiul copacului. Şi i-am aruncat... sau poate mai mult mie:

— Nu toţi părinţii îşi pedepsesc neapărat copiii. Nici măcar cei din lumea noastră. Dimpotrivă, mulţi caută un sistem corect de educaţie. Am căutat şi eu, dar n-am găsit. Când am venit la voi în taiga, tu erai încă foarte mic. De fiecare dată am visat să te îmbrăţişez şi să te mângâi. Dar Anastasia mi-a spus: «Nu trebuie, nici măcar cu mângâieri, al fiului gând să-l întrerupi. Procesul de gândire al copilului este un proces foarte important.» Şi eu te-am privit doar, iar tu erai mai tot timpul prins cu câte ceva. Nici acum nu ştiu cum să vorbesc cu tine.

— Deja nu mai vrei să mă îmbrăţişezi, tata?

— Vreau, dar nu pot. Mi s-au înceţoşat minţile cu toate sistemele astea de educaţie.

— Atunci, pot s-o fac eu? Să te îmbrăţişez, tată. Gândurile noastre, acum s-au unit.

— Tu? Şi tu vrei să mă îmbrăţişezi?

— Da, tata!

A făcut un pas înspre mine. Eu m-am lăsat în genunchi şi am rămas aşa. Volodea, cu o mână m-a apucat de spate şi şi-a sprijinit căpşorul de umărul meu. Îi auzeam

bătaia inimii. Inima mea a început să bată puternic şi galopant. Nu reuşeam să respir bine. După câteva secunde, inima şi-a încetinit galopul şi şi-a reluat ritmul obişnuit, acordându-se la ritmul celeilalte inimi. Pe loc am respirat mai uşor şi am fost învăluit de o stare...

Aş fi vrut să spun, să strig: «Ce minunat este totul împrejur! Cât este de minunată viaţa omului! Îi mulţumesc Celui care a creat lumea!» Şi multe altele de bine, aş fi dorit să strig. Numai că vorbele s-au împotmolit undeva înăuntrul meu. I-am mângâiat părul copilului şi, oarecum în şoaptă, i-am spus:

— Aşadar, spune, fiule. Ce ai făcut atât de prohibit de mama şi, pe deasupra, mai vrei să şi repeţi?

— Odată, când am văzut-o pe mama Anastasia... - a răspuns Volodea tot în şoaptă, fără să-şi ridice capul de pe umărul meu - când am văzut-o... - s-a ridicat apoi şi s-a aşezat pe pământ, mângâind iarba cu mânuţa. - Ierbuşoara este întotdeauna verde când stă bine...

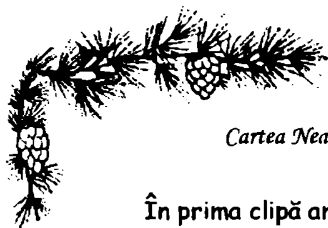
A tăcut un timp, apoi a ridicat căpşorul şi a continuat:

***

Eu o voi salva pe mama

— Odată, mama a lipsit foarte mult şi eu m-am îngrijorat: «Unde-o fi?» - m-am întrebat eu. Am intuit că era în poieniţa alăturată. Seamănă cu a noastră, dar acolo nu-i la fel de bine. Şi am mers în poieniţa vecină. Acolo am văzut-o pe mama. Stătea nemişcată şi era foarte-foarte palidă, iar împrejurul ei iarba era toată albă.

În prima clipă am rămas pe loc şi-am gândit: «Ce s-a întâmplat? Nici chipul mamei şi nici iarba dimprejur nu ar trebui să fie albe?» Apoi am dat s-o ating pe mama. Ea a deschis ochii, dar nu s-a mişcat. Am apucat-o de mânuţă şi am tras-o afară din cercul alb. Ea s-a ajutat de cealaltă mână şi împreună am reuşit să ieşim din cercul alb.

Când şi-a revenit în fire, mama mi-a cerut să nu o mai ating niciodată când se întâmpla aşa ceva. A spus că ea se descurca singură, dar nu şi eu. După ce-am tras-o pe mama din cercul alb, mânuţa şi piciorușul mi-au amorţit şi multă vreme nu m-au ascultat. Mama îşi revine foarte repede, dar mie, mânuţa şi piciorușul îmi rămân amorţite mult timp.

Când am găsit-o a doua oară în acelaşi cerc... Era din nou toată albă. De data aceea, însă, nu am mai atins-o. Am chemat-o pe ursoaica cea puternică, cu care dormeam de mic. I-am poruncit ei s-o tragă pe mama. Ursoaica a intrat în cercul alb, dar a căzut. Nu mai trăieşte ursoaica acum, au rămas singuri ursuleţii. A murit ursoaica imediat ce a păşit în cercul alb. Pe iarba albă totul moare.

Atunci, eu am intrat din nou în cercul alb şi am tras-o afară pe mama Anastasia. Ne-am târât împreună afară din iarba moartă. De data asta, însă, mânuţa şi piciorușul meu nu au mai amorţit aşa tare ca prima dată, doar corpul mi-a tremurat uşor. Deja nu mai tremură. Vezi, tăticule, nu mai tremură corpuşorul meu acum, mă ascultă. Şi curând şi mânuţa se va ridica când vreau eu. Deja de pe acum se ridică puţin. Înainte nu se ridica deloc.

Am amuţit auzind povestirea fiului. Mi-am amintit că am văzut-o şi eu odată pe Anastasia în această situaţie şi că am încercat intuitiv s-o trag afară din cercul alb. Mi-am amintit că bătrânul filozof Nicolai Feodorovici mi-a explicat

acest fenomen.

De ce se expunea acestui pericol? Şi mai risca şi fiul. Chiar atât de important să fie - să comprime în ea energia aceea, dirijată de oareşicine invizibil?

Nu numai odată au fost arătate la televizor aceste cercuri ciudate, de forme geometrice perfecte.

Se formează prin diferite ţări, în majoritatea cazurilor, în lanurile de cereale. Oamenii au găsit aceste cercuri. Tulpinile normale de cereale par strivite la pământ. Nu haotic, ci toate înclinate într-o direcţie, şi creează diferite figuri geometrice. Oamenii de ştiinţă cercetează aceste fenomene misterioase, dar nici până azi nu au explicat nimic. Şi în cazul Anastasiei, tot despre un cerc cu iarbă plecată este vorba. În plus, faţă de ce-au arătat la televizor, aici iarba albeşte ca şi cum nu i-ar ajunge lumina solară.

Anastasia a spus că motivul este energia negativă, produsă de oameni. Să admitem că-i aşa, dar de ce este dirijată nemijlocit către Anastasia? Ce oameni o emană? Şi uitând unde mă aflu, am spus cu voce tare:

— De ce se bate ea cu energia asta? La ce bun? Cui îi va fi mai bine din asta?

— Tuturor câte-oleacă - am auzit eu vocea copilului - mama spune că, dacă energia rea va fi mai puţină, dacă poate s-o diminueze şi s-o ardă înăuntru, fără s-o respingă înapoi în spaţiu, ea va fi tot mai puţină. Înşişi cei care o emană vor deveni mai buni.

— Arată-mi cercurile albe. Câte sunt şi unde se află?

— Lângă poiana noastră se află o poieniţă mică. Acolo apar întotdeauna cercurile albe. Pe urmă, iarba din ele înverzeşte la loc, dar acum nu a înverzit încă toată şi se mai văd cercurile albe. Dacă vrei, mergem şi ţi le arăt, tata.

— Hai să mergem.

M-am ridicat sprinten şi l-am apucat de mânuţă pe micuţul meu. Volodea m-a zorit, păşind măruntel cu picioruşele lui micuţe, dar nu a mers cât putea de repede, de dragul meu.

M-a privit în ochi şi a flecărit tot timpul. A povestit într-una, ba una, ba alta, însă gândul meu era la cercurile misterioase şi la comportamentul inexplicabil al Anastasiei. Încercam să pătrund sensul acţiunilor ei şi tuturor acestor fenomene.

Pentru a întreţine cât de cât dialogul cu fiul meu, l-am întrebat:

— Volodea, de ce pe mama o chemi uneori mama, alteori mama Anastasia?

— Eu cunosc multe mame care au trăit înainte pe Pământ. Despre ele mi-a vorbit mama Anastasia. Se pot chema şi bunici şi străbunici, dar şi mame. Bunicile au născut-o pe mama. Şi pe ele le pot chema mame. Eu le simt şi le văd, mi le imaginez când aud povestiri despre ele, uneori mi le imaginez singur. Şi, pentru a nu mă încurca, câteodată pe mama o chem mama Anastasia. Toate mamele sunt bune, dar mama Anastasia, pentru mine, este cea mai apropiată şi cea mai bună, ea este mai frumoasă decât florile şi norii. Este foarte interesantă şi veselă. Să trăiască în veşnicie! Atât de repede o să-mi pot mâna gândul că o voi întoarce de fiecare dată...

Şi iarăşi nu am ascultat cu atenţie şi nu am înţeles ce-a spus el. Am ajuns în micuţa poiană şi am văzut patru cercuri albe în iarbă. Aveau diametre între patru şi şase metri şi de-abia se distingeau. Dodr într-unu' dintre ele se evidenţia bine albeaţa. Probabil era proaspăt făcut. Şi atunci am înţeles de ce nu m-a întâmpinat Anastasia şi de ce nu era cu noi acum. Înseamna că stătea pe undeva fără vlagă în ea.

Şi nu vroia s-o plângem sau să ne îngrijorăm la vederea ei.

Mă uitam la cercurile albe, gândurile mi se derulau repede şi un pic mi s-au încâlcit.

Se ştie că mulţi oameni pălesc de la neplăcerile care cad peste ei. Aproape de fiecare dată, oamenii devin palizi când îi loveşte răul pe neaşteptate. Dar aici? Este posibil să se simtă de la o distanţă aşa de mare? Este posibil ca imensa energie negativă a umanităţii să se concentreze într-o rază unică, atât de mare încât să nu pălească doar omul, ci şi plantele dimprejur. Asta era dovada că este posibil! Uite-le, semnele încercărilor răului! Şi iarăşi mi-am amintit vorbele Anastasiei, pe care le-am reprodus în cartea a treia: «Voi, toate răutăţile de pe Pământ, lăsaţi baltă toate treburile voastre şi să vă avântaţi spre mine încercaţi! Eu sunt singură înaintea voastră, veţi învinge. Dar, pentru a învinge, cu toatele spre mine avântaţi-vă. Bătălia, făr' de bătaie să fie.» Eu am crezut că-s doar vorbe. Însă totul se adevereşte. Şi cărţile există, aşa cum a prevăzut ea, şi cântecele barzilor şi versurile... Ea nu vorbeşte aiurea. Atunci de ce: «Bătălia, făr' de bătaie să fie»? De fapt, ea încearcă să ardă răul în ea. Şi se străduieşte! În opinia mea, însă, cu răul trebuie să te baţi în serios! Aşa de... botul să i-l... Însă, ea este singură. Nu! Nu vei fi singură tu, Anastasia! Câtuşi de... Măcar câtuşi de puţin, din această hidoşenie să iau şi asupra mea. Şi să mă bat cu ea! Eh, de-aş fi putut vorbi ca ea. Le spuneam eu!... Probabil vorbeam serios, că m-am trezit spunând cu voce tare:

— Haideţi răutăţilor, năpustiţi-vă peste mine! Cât de puţin să vă ard!

Micuţul Vladimir şi-a tras brusc mânuţa de la mine, a alergat în faţa mea şi m-a privit contrariat şi atent în ochi. A bătut din picior, şi-a apucat cu mâna zdravănă pe cea încă

nevindecată, le-a ridicat pe ambele în sus şi a exclamat:

— Şi peste mine vă năpustiţi, răutăţilor! Uitaţi, mânuţa deja mi se înzdrăveneşte! Mama Anastasia nu este singură. Şi uitaţi, gândul meu se desfăşoară tot mai iute. Grăbiţi-vă, răutăţilor, treburile vă lăsaţi deoparte, spre mine vă grăbiţi! Uitaţi cum cresc eu!

S-a ridicat pe vârful degetelor şi a ridicat mâinile tot mai sus.

— Aşa, oştenilor viteji, neînfricaţi şi curajoşi. Cu cine v-aţi pornit să vă bateţi, vitejilor? - am auzit eu vocea stinsă a Anastasiei.

M-am răsucit şi am văzut-o sub un cedru, cu capul sprijinit de tulpina copacului. Era vizibil sleită de puteri. Umerii şi braţele îi erau lăsate în jos, faţa-i era palidă şi ochii îi ţinea întredeschişi.

— Eu şi tata ne-am aruncat împotriva răului, mama - a răspuns în locul meu, Volodea.

— Dar ca să te baţi cu răul trebuie să ştii unde este, în ce se ascunde. Potrivnicul trebuie prefigurat în cele mai mici detalii - a vorbit domol şi anevoie Anastasia.

— Tu, mămico, odihneşte-te aici, în timp ce eu şi tata încercăm să-l definim. Dacă nu reuşim să-l vedem bine, tu să ne ajuţi pe urmă.

— Copilaşul meu, tatăl tău vine de la drum lung. Ar trebui să se odihnească mai întâi.

— Sunt odihnit, Anastasia. Nu am obosit chiar deloc. Salut, Anastasia. Cum stai?

Am privit buimăcit la chipul neajutorat al Anastasiei, m-am blocat şi am îngăimat ceva fără noimă, neştiind cum să continuu, ce să spun, ce să fac. Volodea a venit la mine, m-a luat de mâini şi a continuat, adresându-i-se Anastasiei:

— Eu îl hrănesc pe tata după călătorie şi mă scald cu

el în apa curată din iaz. Şi plante de leac îi adun. Tu, mămico, deocamdată odihneşte-te aici. Nu-ţi cheltui puterile vorbind. Fac totul singur. Pe urmă ne întoarcem la tine. Forţele să ţi se întoarcă cât mai degrabă.

— Mă scald şi eu cu voi, aşteptaţi-mă. Vin cu voi.

Anastasia s-a apucat cu mâinile de tulpina cedrului şi a dat să se ridice. S-a ridicat puţin, ţinându-se cu mâinile de trunchiul copacului, dar s-a lăsat imediat înapoi la pământ neajutorată şi a şoptit imperceptibil:

— Ooo, ce-am mai răit! Nici măcar să-mi întâmpin fiul şi iubitul nu mai pot să mă ridic!

Sprijinită de trunchiul copacului, anevoie a tentat iar să se ridice din iarbă. Cu siguranţă nu ar fi reuşit să se ridice nici de data asta, dacă nu s-ar fi petrecut ceva de-a dreptul incredibil şi surprinzător: Maiestosul cedru, de trunchiul căruia se sprijinea Anastasia, şi-a orientat dintr-odată către ea acele crengilor de la poale.

Acele crenguţelor de cedru au început să răspândească luminiţe azurii imperceptibile, care, pe nesimţite, au învăluit-o pe Anastasia. Peste câteva clipe am auzit de sus nişte trosnituri dintr-acelea care se aud pe sub stâlpii de înaltă tensiune. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că şi acele celorlalţi cedri dimprejur începuseră să se lumineze de aceeaşi luminiţă azurie. Dar, asta nu era tot. Toate erau orientate în direcţia copacului la poalele căruia se chinuia Anastasia să se ridice. Cedrul absorbea, prin acele crenguţelor din vârful coroanei, lumina emanată de ceilalţi cedri din vecinătate. Şi lumina i se intensifica tot mai mult. Totul a decurs aşa vreo două minute, apoi o lumină albastră ca de flash a explodat în văzduh. Acele de cedru au încetat să mai lumineze. Acum păreau stinse. Anastasia, abia de se întrezărea prin lumina azurie. Lumina s-a împrăştiat sau

a fost absorbită de ea şi-atunci am văzut ceva impresionant:

Sub cedru stătea Anastasia - cea dinainte, frumoasă şi în depline forţe. Ne zâmbea mie şi fiului. A ridicat capul şi a şoptit: «Mulţumesc.» Apoi... Da' se poate, oare, ca o femeie matură să facă aşa ceva?

A ţopăit uşor în loc, a alergat sprintenă spre cel mai mare cerc alb, pe marginea lui a făcut trei salturi, mult mai înalte de data asta, şi la urmă s-a oprit în centru. Printr-un nou salt a executat şpagata, întocmai ca o veritabilă balerină. A râs cu râsul ei debordant şi molipsitor, a ţopăit din nou şi a continuat să se învârtă prin cercul alb.

Totul împrejurul poieniţei s-a însufleţit, trezit de Anastasia. Veveriţele ţopăiau din ram în ram, împrejurul nostru. De prin tufişuri se iţeau ochii-năsturei sclipitori ai urşilor şi altor animale. Prin poiană planau, la firul ierbii, doi vulturi. S-au înălţat, au coborât, s-au rotit în cercuri, apoi s-au ridicat semeţi în văzduh...

Anastasia râdea şi dansa aidoma unei acrobate, aidoma unei iscusite balerine. Iarba de sub picioarele ei se înverzea văzând cu ochii. Chiar şi în cercul cel mai afectat, verdele a devenit din ce în ce mai vizibil. Sufletul mi s-a veselit de la dansul şi de la râsul ei... Şi, dintr-odată, totul împrejur...

Fiul meu a alergat brusc şi a făcut două salturi peste cap în cercul tot mai verde, apoi, printr-un alt salt, a încercat s-o imite pe Anastasia. Eu nu m-am abţinut, am alergat lângă el şi am început să bat din palme şi să ţopăi de bucurie.

— Înainte! La scăldat! Cine mă întrece? - a strigat Anastasia, alergând spre iaz şi noi după ea.

Toată ţopăiala asta m-a făcut să gâfâi. Am rămas în urmă, dar am apucat s-o văd pe Anastasia cum a sărit şi a

plonjat, cu două bătăi, în iaz.

Imediat după ea, a alergat şi fiul meu şi s-a aruncat de pe mal în iaz, plesnind apa cu funduleţul.

Eu mi-am aruncat haina pe cărare. Distrat, am uitat pe mine maieul, pantalonii şi bocancii şi m-am aruncat îmbrăcat în iaz, vrăjit de râsul zgomotos al Anastasiei. Băieţelul, învăluit de sentimentele euforice, a bătut din palme şi a plescăit apa în jurul lui.

Eu am ieşit primul din apă. Mi-am scos hainele ude de pe mine şi le-am stors. Anastasia a ieşit şi ea iute din apă şi a îmbrăcat rochiţa lejeră direct pe corpul ud, după care m-a ajutat să-mi întind pantalonii pe un tufiş ca să se usuce mai repede la vânt. Am scos apoi un trening din rucsac şi l-am tras pe mine. Anastasia îmi era alături şi am remarcat că rochia de pe ea se uscase deja. Aş fi vrut s-o îmbrăţişez, dar nu am avut curajul.

S-a apropiat de mine. Simţeam căldura emanată de corpul ei, aş fi vrut să-i spun ceva frumos, dar cuvintele nu ieşeau. Am reuşit doar să îngăim:

— Mulţumesc, Anastasia.

Ea mi-a zâmbit, şi-a pus mâinile pe umerii mei şi, cu capul sprijinit pe umăr, mi-a răspuns:

— Şi eu îţi mulţumesc ţie, Vladimir.

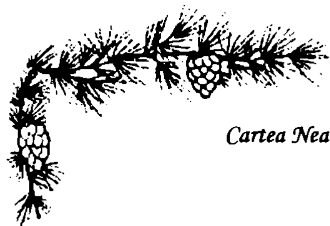
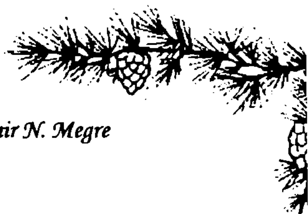
— Minunat! - s-a auzit glasul zglobiu al fiului. - Acum eu plec.

— Unde? - l-a întrebat Anastasia.

— Merg la bunicu' bătrân să-i dau voie şi să-l ajut să îşi îngroape corpul. Am plecat.

Volodea a plecat imediat, fără să mai şchiopăteze.

Invitație în viitor

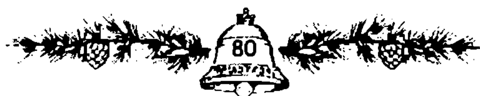
— Care-i sensul afirmaţiei: îi dau voie bunicului să îşi îngroape corpul? - Am întrebat eu nedumerit.

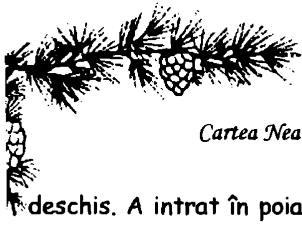
— O să vezi singur şi o să înţelegi tot - a răspuns Anastasia.

La scurt timp după asta l-am văzut viu pe străbunicul Anastasiei, dar nu am văzut nicio înmormântare. Chiar aşa a şi rămas în memoria mea: viu şi misterios.

Prima a simţit Anastasia apropierea bătrânilor. În acel moment, noi doi străbăteam împreună poiana. Anastasia s-a oprit brusc, m-a oprit şi pe mine cu un gest şi s-a răsucit spre locul în care creşteau cedrii cei mari şi robuşti. I-am urmat privirea, dar nu am văzut pe nimeni. Şi am dat s-o întreb: «Care-i treaba?», dar nu am apucat. Ea m-a apucat de mână şi mi-a strâns-o uşor într-a ei, cerându-mi mutual să tac.

În aceeaşi clipă am întrezărit printre impunătorii cedri profilul străbunicului Anastasiei. Maiestosul bătrân era îmbrăcat într-o cămaşă lungă până sub genunchi, de culoare gri

deschis. A intrat în poiană cu mersu-i domol, nici pe departe de bătrân. Alături de el, păşind mărunţel şi ţinându-l de mână, mergea fiul nostru şi strănepotul lui - Volodea. Undeva în urma lor mergea bunicul - fiul bătrânului.

Cu toţii am fost impresionaţi de solemnitatea momentului întâlnirii... Doar copilaşul care-i mergea alături bătrânului s-a comportat firesc şi destins. Volodea i-a vorbit neîntrerupt bătrânelului. Din când în când îi alerga înainte ca să-l privească în ochi, apoi pe neaşteptate se oprea, îi lăsa mâna, se apleca la pământ şi căta la ceva în iarbă. Atunci se oprea şi bătrânul.

Când s-au apropiat de noi, am remarcat că mereu severul şi maiestosul bătrân zâmbea uşor. Chipul luminat şi solemn îi strălucea de beatitudine. S-a oprit nu departe de noi, însă privirile-i erau îndreptate undeva în zare. Tăceam cu toţii. Doar Volodea a vorbit grăbit:

— Uite, bunicuţule, în faţa ta stau mama şi tatăl meu. Ei sunt buni - ochişorii tăi nu văd - dar tu simţi orice. Ochişorii mei văd. Tu uite-te prin ochişorii mei şi, prin mine, te vei simţi şi tu mai bine.

Apoi, vorbindu-ne nouă, Volodea a anunţat cu şi mai multă bucurie:

— Mama şi tata, eu nu demult, în timp ce ne scăldam împreună... am înţeles şi i-am permis corpului bunicului Moise să moară. Împreună cu el am găsit deja un loc în care eu să-i îngrop corpul bunicului Moise.

Volodea s-a aplecat cu tot corpul şi şi-a închinat capul la picioarele bătrânului. Maiestosul bătrân cărunt i-a mângâiat cu delicateţe părul strănepotului. Din relaţia celor doi se percepeau în văzduh dragostea, fericirea şi înţelegerea reciprocă. Privind la toate astea, orice discuţie despre înmormântare mi s-a părut dintr-odată ciudată. De-ar fi trebuit să fac cum se obişnuieşte pe la noi, l-aş fi oprit pe

băieţel şi i-aş fi spus că străbunicul arată bine şi că mai are de trăit. Şi nu puţin. Noi vorbim aşa întotdeauna, chiar şi cu un vârstnic foarte bolnav. Am dat să vorbesc, chiar am tras aer în plămâni, dar Anastasia mi-a strâns mâna şi eu nu am rostit niciun cuvânt.

Atunci străbunicul i-a vorbit Anastasiei:

— Spaţiul de tine creat, nepoţică Anastasia, al tău gând cu ce îl limitează?

— Visul şi gândurile, într-unu' s-au împreunat, mărginire neştiind - a răspuns Anastasia.

Imediat, străbunicul i-a pus altă întrebare:

— Lumea de tine creată, oamenii o acceptă; spune, cu ce energie lucrezi?

— Cu aceea care creşte copacul şi muguri-i deschide, în flori prefăcându-i.

— Ce forţe pot obstacula visul tău?

— Visând, eu nu modelez niciun obstacol. Doar surmontabil în calea mea văd.

— Volnică în toate eşti tu, nepoţica mea Anastasia. Porunceşte-i sufletului meu, într-al tău folos, în tine să se încarneze.

— Niciunui suflet uman nu-mi permit eu să-i poruncesc. Sufletul este neatârnat - este creaţia Creatorului! Dar voi visa ca-ntr-o minunată grădină, bunule meu iubit, al tău suflet, destoinică reîncarnare să-şi găsească.

S-a lăsat linişte. Străbunicul nu a mai pus alte întrebări şi-atunci a vorbit din nou Volodea, adresându-i-se bătrânului:

— Nici eu nu o să-ţi poruncesc, bunelule. Doar că, tare mă rog de tine. Cât mai degrabă, al tău suflet reîntrupează-ţi-l pe Pământ. Din nou pe Pământ vino, şi-ntr-al meu bun prieten prefă-te. Sau poate în altcineva pentru mine...

Sufletul tău, bunelul meu Moise, alături de-al meu să fie.

La auzul acestor cuvinte, maiestosul bătrân s-a întors către Volodea, s-a lăsat încet dinaintea lui, la început într-un genunchi, apoi într-amândouă, şi-a plecat capul sur, a dus mâna micuţă a copilului la buze şi a sărutat-o. Volodea l-a apucat de gât şi i-a şoptit ceva la ureche.

După asta străbunicul s-a ridicat în picioare... şi l-a ajutat pe prea bătrânul om, doar un copilaş! Nici acum, când îmi amintesc această scenă, nu reuşesc să-nţeleg cum s-a întâmplat. Se ţineau numai de mâini şi străbunicul s-a ridicat fără să se sprijine de nimic altceva. Bătrânul s-a ridicat, a făcut un pas spre noi, s-a înclinat şi, fără să mai scoată un cuvânt, s-a răsucit, i-a dat mâna copilului şi au plecat amândoi ţinându-se de mâini şi flecărind. Ceva mai în urma lor mergea bunicul fără să întrerupă sfatul celor doi.

Atunci am înţeles că străbunicul Anastasiei plecase pentru totdeauna. Plecase să moară.

Nu-mi puteam dezlipi privirile de la cei doi - bătrân şi copil - care se îndepărtau. Chiar din vorbele ei cunoşteam deja demult părerea Anastasiei despre ritualurile de înmormântare şi cimitire. Despre acestea am scris în cărţile anterioare. Ea - şi asta înseamnă şi toţi apropiaţii ei vii care trăiesc acum în taiga - consideră că cimitirul nu trebuie să existe. Cimitirele seamănă cu locuri părăsite unde se aruncă leşurile oamenilor netrebuincioase deja nimănui. În opinia lor, oamenii se tem de cimitire, deoarece acolo se săvârşesc gesturi împotriva naturii. Ei consideră că tocmai rudele mortului, prin gândurile lor şi prin figurarea lui ca dus făr' de întoarcere, îi împiedică sufletul să se reîncarneze într-un nou corp uman terestru.

Analizând în gând înmormântările la care asistasem înainte, am început să înclin şi eu spre această opinie. Prea e fals totul!... Ah, cum se mai dau de ceasu' morţii rudele când

moare cineva din familie! Şi doar în câţiva ani... Mergi la cimitir şi vezi morminte neîngrijite de zece-douăzeci de ani... Mormintele grijite sunt o raritate! Pe locul mormintelor şterse, groparii sapă deja altele noi.

Îngropatul a fost dat uitării de toţi. Nu a rămas o fărâmitură din existenţa-i terestră, iar amintirea lui nu-i mai trebuie nimănui. De ce s-a născut, de ce-a trăit, dacă trebuie să aibă parte de un asemenea sfârşit? Anastasia sugerează ca trupul mortului să fie îngropat în propria-i grădină şi ca mormântul să nu-i fie marcat cu pietre funerare. Florile şi iarba, copacii şi tufişurile din trupul lui crescute, continuare vieţii să-i fie. Numai aşa, sufletul care-a părăsit trupul, va putea să-şi afle mai uşor minunata reîntrupare. În propria vatră, în timpul vieţii, gândurile defunctului au creat un Spaţiu de Iubire. În acest spaţiu rămân să trăiască urmaşii lui. Ei se vor atinge de tot ceea ce creşte acolo - implicit de gândul părinţilor - şi vor ocroti creaţiile. Reciproc şi spaţiul îi va ocroti pe cei care trăiesc în el şi în acest fel viaţa se va perpetua la nesfârşit.

Însă oamenii care trăiesc la oraş? Cum să facă ei fără cimitir? Sau, poate că modul lor de viaţă o să-i împingă, chiar dacă la adânci bătrâneţi, să se gândească şi să înţeleagă că nu se poate trăi aşa, fără o pregătire pentru veşnicie.

Şi eu sunt de acord cu filozofia Anastasiei. Doar că una e să fii de acord în gând şi cu totul alta să asişti personal la despărţirea de un străbun muribund. Cu toate că, în cazul de faţă, sufletul său nu moare. El rămâne undeva pe aici sau se întrupează foarte repede într-o nouă viaţă - negreşit într-una bună. Niciunul, însă: nici Anastasia, nici micuţul meu fiu, nici bunicul şi nici însuşi străbunicul, nici măcar în gând nu proiectează tragedii. Ei înţeleg cu totul altceva prin moarte. Pentru ei nu este o tragedie, ci o trecere într-o nouă şi minu-

nată existenţă.

Ah! Nu era trist nici măcar străbunicul! Ba, dimpotrivă! Iată! Iată dezlegarea enigmei: <<Când tu adormi şi asupra ta apasă gânduri întunecate, greoaie şi neplăcute, implicit, vei avea un coşmar. În prezenţa gândurilor luminoase înaintea somnului, doar lucruri plăcute vei visa.>> - a afirmat Anastasia. Şi: <<... Moartea nu este o tragedie, moartea este doar un vis scurt sau poate un pic mai lung, nu are importanţă. Doar de gânduri luminoase trebuie să fie învăluit omul în orice vis, astfel sufletul său nu va suferi. Cu propriile gânduri poate omul, singur, rai să-şi clădească sau altceva pentru al său suflet.>>

Iar străbunicul ştia asta. Şi nu suferea. Totuşi, ce i-a adus atâta bucurie în ultimele ceasuri ale vieţii? Ceva s-a întâmplat. Nu ar fi putut să zâmbească el aşa, din senin, fără motiv. Atunci, ce s-a întâmplat? M-am întors brusc către Anastasia şi am văzut...

Stătea undeva mai departe de mine şi, din câte mi s-a părut mie, susura o rugă. Razele soarelui se jucau, când după nori ascunzându-se, când strălucind şi reflectându-se în lacrima de pe obrazul Anastasiei. Nu era tristă. Avea chipul învăluit într-o expresie de mulţumire sufletească. Şoptea câte ceva, după care asculta de parcă i-ar fi răspuns cineva. Eu am rămas pe locul pe care stătusem până atunci fără să spun nimic, neavând curajul să mă apropii de ea. Abia după ce s-a întors, m-a văzut şi a venit spre mine, eu am întrebat-o:

— Tu te-ai rugat pentru liniştea sufletului străbunicului, Anastasia?

— Sufletul străbunicului, în măreaţă pace va trăi mereu şi viaţa pământească o va avea iară, atunci când va dori. Eu, pentru fiul nostru m-am rugat. Mai multă putere, Creatorul să-i dăruiască. Fiul nostru, Vladimir, a săvârşit o

faptă de care puţini oameni contemporani sunt vrednici. Forţa întreagă a străbunicului în el a absorbit-o, însuşi sufletul străbunicului i-a dat-o. Chiar şi un adult ţine anevoie atâtea energii la un loc.

— Dar când s-au petrecut toate astea, eu de ce nu am observat nimic deosebit la fiul nostru?

— Fiul nostru, Vladimir, a rostit unele cuvinte înainte ca străbunicul să i se închine în genunchi. El a rostit cuvinte ale căror sensuri pot fi înţelese doar de acela care poate pătrunde misterul creaţiei Creatorului nostru. Copilul, fără să realizeze complet, pur şi încrezător, i-a spus străbunicului că este în stare să-l ţină pe Pământ, pe el şi pe sufletul său. Eu nu mi-aş fi permis să spun aşa ceva. Nu simt în mine asemenea puteri.

— Am observat că, după aceste cuvinte, străbunicul s-a luminat şi mai tare.

— Da, nu multora le-a fost dat, la adâncă bătrâneţe, s-audă aşa ceva. Străbunicul a primit din gura copilului invitaţie în viitor - viitoare întrupare.

— S-au iubit aşa de tare ei doi?

— Fiul nostru, Vladimir, i-a cerut străbunicului să rămână în viaţă pe când deja nu mai putea să trăiască. Şi a trăit străbunicul, neputând să-l refuze pe copilaş.

— Cum este posibil aşa ceva?

— Foarte simplu. Şi simplu nu-i niciodată. Doctorii pot întoarce omul din starea de inconştienţă sau nefiinţă. Şi un prieten, chiar fără să fie doctor, poate să-l recheme din leşin sau din starea de inconştienţă şi să reînvie omul. Voinţa şi iubirea i-au permis străbunicului să-şi prelungească viaţa la cererea nepoţelului. Străbunicul este urmaşul preoţilor care, de-a lungul veacurilor, măreţe fapte-au săvârşit. Din priviri şi prin voinţă, el a stăvilit o explozie. După care a orbit.

— Cum adică, din priviri? Se poate opri o explozie cu privirea?

— Se poate. Când omul priveşte conştient şi încrezător în puterea umană şi are voinţa de fier. Străbunicul ştia unde se va petrece această nenorocire şi a mers acolo. A întârziat puţin în previziunile sale şi una din explozii a apucat să se producă. El a stat dinaintea morţii şi din priviri a frânat propagarea forţelor obscure care se întindeau în spaţiu. A avut loc o singură explozie, dar nici aceea la putere maximă. Altele două trebuiau să urmeze. Străbunicul, măcar de-ar fi clipit... Vladimir, el i-a interzis exploziei să se declanşeze. Însă a orbit.

— De ce te frământă, atunci, atât de mult harurile pe care fiul tău le primeşte de la bunic?

— M-am gândit că pentru el vor fi de ajuns harurile mele şi ale tale. L-am învăţat cum să-şi ascundă aptitudinile excepţionale, ca oamenii să nu-l considere neobişnuit. Aş fi vrut ca fiul nostru să iasă în lume şi să trăiască fără să se deosebească la exterior de ceilalţi oameni. Poţi face multe şi fără să te evidenţiezi dintre ceilalţi. Numai că s-a întâmplat ceva deosebit. Cine este acum fiul nostru, care este menirea lui? Noi doi va trebui neapărat să înţelegem. Eu I-am cerut Creatorului să-I dea puteri să rămână câtuşi de puţin şi copil normal.

— Tu te îngrijorezi, Anastasia. Dar eu gândesc că de multe te faci responsabilă tocmai tu şi educaţia ta. Vorbeşti mult despre sufletul omului şi despre menirea lui. L-ai învăţat pe copil să citească cartea aceea neobişnuită despre creaţie. Aşa i s-a format viziunea lui proprie asupra lumii. De ce să ştie copilul la vârsta asta despre Suflet şi despre Dumnezeu? El, imaginează-ţi, pe mine mă cheamă tată şi-n acelaşi timp spune că mai are încă un tată. Am înţeles că el îl cheamă Tată pe

Dumnezeu. Acesta este un aspect greu de pătruns până şi pentru mine.Tu l-ai împovărat pe copil. Educaţia ta este de vină, Anastasia.

— Vladimir, îţi aminteşti, i-am răspuns străbunicului că nu-mi permit să-i poruncesc niciunui suflet? Şi fiul nostru a auzit răspunsul şi toate forţele de deasupra mea l-au auzit şi i-au permis copilului să procedeze cum a procedat. Da' tu nu te îngrijora. Eu o să înţeleg ce s-a întâmplat, cu toate că şi pe mine, fiul s-ar putea să mă înţeleagă diferit. În curând, el va fi mai puternic decât noi doi la un loc.

— Bine. Fiecare generaţie trebuie să fie mai puternică şi mai inteligentă decât cea anterioară.

— Da. Tu ai dreptate, Vladimir, însă trist este tocmai când cineva este mai puternic şi mai conştient decât generaţia sa.

— Cum? Nu înţeleg despre ce tristeţe vorbeşti tu, Anastasia?

Anastasia nu a mai răspuns, doar a lăsat capul în jos. Chipul îi era trist. Rareori era tristă sau supărată, de data asta, însă... Eu am înţeles... Am realizat profunda tragedie a Anastasiei - minunata pustnică din taigaua siberiană.

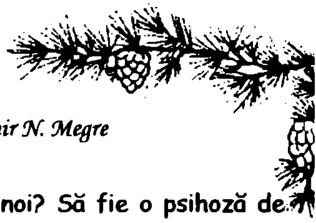
Era singură. Incredibil de singură. Viziunea ei asupra lumii, cunoştinţele şi harurile ei se evidenţiază marcant dintre cele ale celorlalţi oameni. Şi cu cât sunt mai mari, cu atât este mai tragică singurătatea. Ea trăieşte într-o altă dimensiune a conştiinţei. Fie ea minunată - această dimensiune - Anastasia este, totuşi, singură acolo. Fireşte, ar fi putut să coboare printre oameni şi să devină ca ei, însă nu a făcut-o. De ce? Întrucât, ca să facă asta, ar fi trebuit să se predea, să-şi trădeze principiile şi, poate, să-L trădeze pe Dumnezeu. Şi atunci Anastasia a ales incredibilul! A chemat alţi oameni în această minunată dimensiune. Şi câte unu' a înţeles-o. Şi s-ar

părea că şi eu am început s-o înţeleg şi s-o simt. Au trecut şase ani şi de-abia, de-abia încep s-o înţeleg. Însă ea aşteaptă răbdătoare şi, fără să se supere, continuă să explice. Îngăduitoare şi neşovăielnică, cu speranţa ei. Este, poate, la fel de singură ca Iisus Hristos. Desigur, el îşi avea ucenicii lui şi deseori lumea venea la el să-l asculte. Dar cine-i putea fi prieten? Prieten în adevăratul sens al cuvântului, care să-l ajute în clipele de răscruce? Nu avea în preajmă niciun suflet familial. Nici măcar unu'!

Dumnezeu! Cum şi-L imaginează pe Dumnezeu, majoritatea oamenilor? Ca pe o esenţă amorfă, inconceptibilă şi inexorabilă. Şi doar: «Dă-ne!» şi «Hotărăşte Tu!». Dar dacă Dumnezeu esteTatăl nostru şi dacă lumea întreagă, nouă înconjurătoare, a fost creată de El, atunci se înţelege de la sine că cea mai mare dorinţă a unui Părinte poate fi doar conştientizarea vieţii şi pătrunderea esenţei lumii de către ai Săi copii prin creaţia colectivă alături de El. Da', despre ce conştientizare să putem vorbi noi, devreme ce terfelim împrejurul nostru tot ce a creat Dumnezeu, terfelim gândurile Sale şi-n acelaşi timp ne închinăm în toate felurile, numai în felul Lui nu?! Lui nu-i trebuie închinare, El aşteaptă colaborare. Însă noi... Noi nici măcar acest banal adevăr nu-l înţelegem: dacă tu - fiul lui Dumnezeu - eşti în stare să-L înţelegi pe Tatăl, atunci ia un hectar de pământ, făureşte-ţi pe el raiul şi pe Tată fericeşte-L.

Da', nu! Întreaga omenire, ca îndobitocită, aspiră la ceva! La ce? Cine face necontenit din noi nişte nebuni? Şi care El, care Tată să-şi dorească să se uite la debandada de pe Pământ? Să se uite şi să aştepte până când le vine conştiinţa fiilor şi fiicelor Lui de pe Pământ. Să se uite şi cu soarele să lumineze întregul Pământ pentru ca ai Săi copii să respire. Ai Săi copii!... Cum să înţelegem esenţa existenţei? Cum să

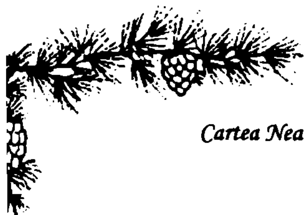

deslușim ce se petrece de fapt cu noi? Să fie o psihoză de masă sau să fie acțiunile premeditate ale unor forțe anume?

Ale căror forțe? Când ne eliberăm de ele? Cine sunt aceste forțe?

Civilizaţia adormită

Această discuţie am avut-o a doua zi.

Stăteam cu Anastasia pe malul iazului, în locul demult îndrăgit de mine şi tăceam. Întunericul se lăsa, dar răcoarea serii nu se făcea simţită încă. Vântişorul abia perceptibil, schimbându-şi direcţia în continuu, îmi mângâie corpul şi purtă unele miresme din taiga, ca şi cum ar fi vrut să ne desfete.

Anastasia se uita cu un surâs discret la oglinda lacului şi eu am avut impresia că aştepta de la mine întrebările la care eu aş fi vrut răspunsuri. Doar că nu-mi era deloc lesne să formulez aceste întrebări. Simţeam că formularea lor mintală nu ar fi oglindit interesul meu esenţial. Aşa că am luat-o pe ocolite:

— Înţelegi, Anastasia, uite, eu scriu cărţi în care se află multe cuvinte spuse de tine, dar nu toate aceste cuvinte ale tale le înţeleg imediat şi, pe lângă asta, nu-mi pot explica reacţia la auzul lor. Până a te întâlni pe tine, eram un

afacerist. Munceam şi râvneam la cât mai mulţi bani, ca toţi ceilalţi. Îmi permiteam să beau şi să mă distrez în companie, fără ca cineva să mă năpăstuiască cu critici, pe mine sau pe angajaţii de la societăţile mele, cum face azi presa.

Sună puţin ciudat, însă pe-atunci nu mă judecau că făceam bani... Numa' ce-au ieşit cărţile, nişte indivizi au scris articole şi au început să susţină că eu aş fi un afacerist mercenar, un şarlatan şi un adept al obscurantismului. Şi bine-ar fi fost dacă s-ar fi agăţat doar de mine, dar îi împroaşcă cu noroi şi pe cititori, calificându-i ca fiind obscurantişti şi sectanţi. Despre tine, îndeobşte, câte şi mai câte... Ba că nici nu exişti, ba că exişti şi eşti cea mai faimoasă laică.

Este ciudată situaţia nou creată. Aici, în Siberia, trăiesc unele etnii minoritare de credinţe şi culturi diferite. Încă mai există şamani, dar despre toţi aceştia nu se vorbeşte de rău. Dimpotrivă, se cere să le fie prezervate culturile. Tu cu bunicul, străbunicul şi acum şi cu fiul tău, trăiţi aici şi nu pretindeţi nimic pentru voi înşivă. Cuvintele pe care le rostiţi dau naştere valurilor de emoţii. Unii oameni se bucură de vorbele tale, sunt impresionaţi şi trec la fapte, alţii se năpustesc asupra ta cu o răutate furibundă. De ce se întâmplă aşa?

— Tu, Vladimir, nu ai putea să-ţi răspunzi singur la această întrebare?

— Singur?

— Da, singur!

— Sunt ciudate gândurile care-mi mişună acum prin minte. Am senzaţia că în lume ar exista nişte oameni sau nişte forţe invizibile care luptă cu îndârjire ca omenirea să sufere. Aceste forţe au nevoie de războaie, de narcomanie, de prostituţie şi de boli... Şi, ca toate aceste fenomene

negative să se amplifice. Altfel cum se explică? Despre cărțile cu crime sau revistele cu femei goale nu au nimic rău de spus, în timp ce cărțile despre natură şi suflet le critică. Cu tine, încă şi mai enigmatic. Tu, uite, îndemni la crearea grădinilor de rai pentru familii şi foarte multă lume te susține. Şi nu doar prin vorbe. Au trecut la fapte. Am văzut cu propriii mei ochi oameni care şi-au luat pământ şi-l însuflețesc aşa cum ai spus tu, îşi încropesc vetrele lor de familie. Printre ei sunt şi tineri şi bătrâni şi bogați şi săraci, dar cuiva nu-i plac deloc toate astea. Şi încearcă neîntrerupt să răstălmăcească vorbele tale. Ofensiv. Nu pricep cum de vorbele unui om care trăieşte în taiga şi care nu încurcă pe nimeni, pot fi atât de eficiente.

De ce unii combat de-a dreptul aceste cuvinte? Şi mai vorbesc că în dosul acestor cuvinte, pe care le rosteşti tu, ar sta niscaiva forță măreață şi ocultism.

— Tu cum crezi, stă vreo putere în spatele lor sau sunt doar vorbe?

— Eu cred că există totuşi o oarecare forță ocultă în spatele lor. La fel spun şi unii ezoterici.

— Încearcă să pătrunzi ce spun, Vladimir. Inima ta şi-al tău suflet să le-asculți, străduieşte-te.

— Chiar asta şi fac, dar nu-mi ajunge informația.

— Care informație? Concret!

— De exemplu, care e naționalitatea ta, Anastasia? Care-i religia ta şi a rudelor? Sau voi nu aveți o naționalitate?

— Avem - a răspuns Anastasia şi s-a ridicat - dar dacă eu pronunț acest cuvânt, se agită întunericul şi urlă de teamă. După asta, cu toată forța şi fără nicio rezervă, se va năpusti nu doar asupra mea, dar şi pe tine va încerca să te muşte. Tu vei putea să te ridici doar de vei găsi forța de-a

nesocoti eforturile lor şi minunată realitate, prin ale tale gânduri, de vei clădi. Dar dacă nu te simţi pregătit, răul să-l întâmpini, atunci întrebarea retrage-ţi-o şi de ea o vreme uită.

Anastasia stătea în faţa mea cu mâinile lăsate-n jos. Eu am privit-o de jos şi, involuntar, am remarcat cât îi era de semeaţă, fascinantă şi cutezătoare atitudinea. Privirea ei mângâioasă aştepta rugătoare un răspuns. Nu mă îndoiam că vorbele rostite de ea ar putea să recheme cu-adevărat vreo reacţie neobişnuită. Nu mă îndoiam, deoarece în anii de când o cunoşteam, nu o dată am putut să mă conving de reacţiile pe care le provoacă printre oameni vorbele ei.

Fără să exclud eventualitatea vreunui eveniment am spus:

— Nu-mi este frică, chiar dacă sunt sigur că se va întâmpla întocmai cum ai spus tu. Poate că o să rezist, dar vezi, nu sunt numai eu... Mai este şi fiul nostru. Vreau ca pe el să nu apese nimic.

În acelaşi moment, de Anastasia s-a apropiat Volodea. Probabil, rămăsese în tăcere pe undeva prin apropiere şi ascultase discuţia noastră, fără să se amestece. Apoi a auzit pomenindu-se de el şi a considerat că era cazul să iasă. Volodea a apucat cu amândouă mânuţele mâna mamei, şi-a lipit-o de obraz, a ridicat capul şi a spus:

— Mămica-Anastasia, tu răspunde la întrebarea lui tata. Eu pot să rezist şi singur. De dragul meu nu trebuie să ascunzi istoria oamenilor.

— Da, adevărat! Tu eşti tare şi tot mai tare vei fi cu fiecare zi ce trece - a spus Anastasia, mângâind copilul pe creştet.

Şi-a ridicat şi ea capul, m-a privit ţintă în ochi şi, mai răspicat şi mai clar decât de obicei, ca şi cum şi l-ar fi imagi-

nat pentru prima oară, a pronunțat cuvântul:

— Eu sunt *ved-ru-să**, Vladimir.

Cuvântul abia pronunțat de Anastasia a trezit, într-adevăr, o senzație nemaiîntâlnită în mine. De-a dreptul ca un curent electric, o căldură plăcută mi-a străbătut tot corpul, vestind ceva anume fiecărei celule. Şi am avut senzația că tocmai se petrecuse ceva neobişnuit împrejurul nostru. Cuvântul în sine nu-mi spunea nimic, dar auzindu-l, m-am ridicat în picioare. M-am ridicat de parcă mi-aş fi amintit ceva. A vorbit din nou Volodea, dar cu bucurie de data asta:

— Tu, mămica-Anastasia eşti o frumoasă ved-rusă, iar eu un ved-rus.

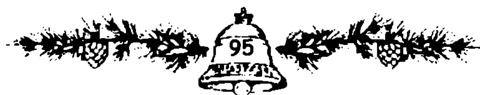
S-a uitat spre mine şi cu un zâmbet fericit a adăugat:

— Tu eşti tatăl meu. Şi tu, ca şi mine, eşti ved-rus, doar că unu' adormit. Iar vorbesc mult, nu-i aşa, mama? Mai bine plec acum. Pentru tata şi pentru tine am pregătit ceva frumos. Nu va coborî soarele după copaci şi eu voi face ce-am pregătit pentru voi - după care copilul a fugit săltând, iar Anastasia s-a învoit printr-un gest cu capul.

M-am uitat la Anastasia din fața mea şi am gândit: «Ved-ruşii sunt, probabil, una din minoritățile din Iugorsk care mai trăiesc şi astăzi prin regiunile Nordului Extrem şi ale Siberiei.»

În 1994, în regiunea Hanty' Mansi'sk s-a desfăşurat festivalul internațional de film documentar care avea ca temă populațiile iugorskiene. La cererea administrației regionale, o mare parte din participanții la festivalul de film au fost găzduiți pe nava mea.

*ved-rus - ved, vedic-(om din perioada Vedică), rus-naționalitatea rusă. (n.t.)

Eu am discutat cu ei, am vizionat filmele prezentate în concurs şi am călătorit împreună prin câteva cătune din Siberia, pe unde mai trăiesc încă şamanii.

Mi-au rămas puţine în memorie despre cultura acestor etnii, dar cea mai viu întipărită mi-a rămas senzaţia de tristeţe, când am realizat că aceste etnii se prăpădesc. Şi oamenii se uită la ele ca la o tradiţie ezoterică, care în curând va dispărea de pe faţa Pământului.

La festivalul de film nu am auzit nimic care să probeze că ved-ruşii ar fi o etnie, aşa că am întrebat-o pe Anastasia:

— Anastasia, poporul tău a murit? Vreau să spun, au rămas puţini oameni din el? De unde se trage?

— Poporul nostru nu a murit, Vladimir, el a adormit. Poporul nostru îşi ducea existenţa fericită pe teritoriul acum brăzdat de graniţele Ucrainei, Rusiei, Belarusiei, Angliei, Germaniei, Franţei, Indiei, Chinei şi multor alte state mari şi mici. Nu demult, cu doar cinci mii de ani în urmă, în lumea reală îşi ducea traiul fericit poporul nostru, pe teritoriile mărginite de Marea Mediterană, Marea Neagră şi vastele întinderi ale Nordului Extrem. Noi suntem asiatici, europeni, rosieni şi cei care, nu demult, s-au autonumit americani. Suntem, de fapt, oamenii-zei ai unicei civilizaţii ved-ruse. A existat o perioadă în viaţa planetei noastre, numită perioada Vedică. În existenţa sa terestră din perioada Vedică, umanitatea a atins un nivel al cunoaşterii perceptive care i-a permis ca, prin gândirea colectivă, să creeze imagini energetice. Apoi, omenirea a realizat trecerea într-o nouă perioadă a vieţii - *perioada Imagistică**.

*perioada Imagistică (a Imaginilor) - perioada imediat următoare perioadei Vedice, în care oamenii erau capabili să creeze imagini energetice. (n.t.)

Cu ajutorul imaginilor energetice create de gândirea colectivă, umanitatea a avut posibilitatea să creeze în Univers. Putea crea viață asemănătoare celei terestre pe alte planete. Ar fi putut doar dacă, odată depășită perioada Imagistică, nu ar fi făptuit nicio greșeală.

Însă în perioada Imagistică, care a durat nouă mii de ani tereștri, a fost repetată necontenit o singură greșeală în crearea unei imagini sau mai multora deodată.

Greșeala se săvârșea dacă pe Pământ, în societatea umană, rămâneau oameni cu insuficientă puritate a imaginației și a culturii sentimentelor și gândurilor.

Greșeala i-a inhibat capacitatea de a crea în imensitatea Universului și a condus umanitatea spre ocultism.

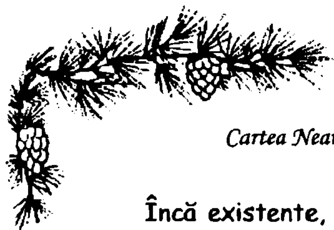
Perioada Ocultă a vieții umane durează doar de o mie de ani. A început odată cu intensiva degradare a conștiinței umane. Ca și consecință finală, degradarea conștiinței și lipsa deplinei purități a gândurilor de la nivelul înalt al conștiinței și posibilităților, întotdeauna a purtat umanitatea spre o catastrofă planetară.

Așa s-a întâmplat de multe ori în decursul a miliarde de ani tereștri.

Acum, pe Pământ, viața umană decurge în perioada Ocultă. Și, ca de fiecare dată, ar fi trebuit să se petreacă o catastrofă de proporții planetare. Ar fi trebuit, dar i-a trecut sorocul. Mileniul Ocult s-a încheiat.

Acum, fiecare va trebui să-și înțeleagă menirea și esența propriei existențe și să afle unde s-a săvârșit greșeala. Ajutându-se reciproc, oamenii vor trebui să parcurgă cu mintea înapoi firul istoriei pentru a descoperi greșeala. Abia atunci va începe era vieții fericite pe Pământ. Eră care nu a existat niciodată în istoria planetei. Universul așteaptă cu respirația tăiată și supremă speranță.

Încă existente, forțele întunericului, subjugă majoritatea oamenilor şi, cu febrilitate, se străduiesc să le stăpânească mințile. Doar că nu au întrevăzut ele câtuşi de puțin dinainte, cât de ciudat s-au comportat ved-ruşii încă cu cinci mii de ani în urmă.

Când, din strâmbă conştiință a luat naştere modelul de viață de pe Pământ, cu socotință asupra tuturor oamenilor să guverneze, s-a pornit primul război între oameni. Oamenii, adoptând modelul, au început să se ucidă între ei. Aşa s-a întâmplat pe Pământ în ajunul fiecărei catastrofe de proporții planetare. Însă acum...

Civilizația ved-ruşilor, la început nu s-a implicat în bătălia din planurile nemateriale.

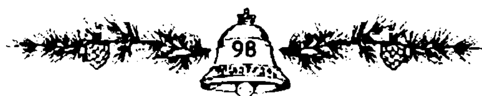
Pe teritorii mici şi mari, ved-ruşii au adormit, stingându-şi parțial conştiința şi sentimentele.

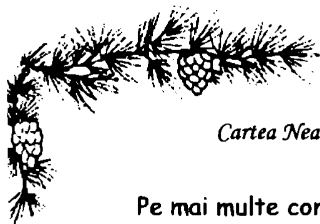
La vedere, pe Pământ rămăsese să-şi ducă traiul omul de până atunci. Copiii se năşteau, locuințele se construiau şi poruncile primite erau îndeplinite... Părea că ved-ruşii să se fi supus întunericului, însă în asta, măreață taină era ascunsă: adormiți, dar neîngenunchiați, ved-ruşii au continuat să trăiască în toate planurile existențiale. Şi continuă să doarmă civilizația ferice până-n zilele noastre şi va dormi până ce greşeala săvârşită prin imagini, de neadormiți nu va fi demascată. Acea greşeală pe care civilizația pământeană a purtat-o până în zilele noastre.

Atunci când greşeala va fi complet demascată, vorba neadormiților şi adormiții-o vor auzi şi din somn unul pe altul se vor deştepta.

Cine este cel care a dezvăluit această cale, nu ştiu eu să spun, doar că, apropiat lui Dumnezeu, aflătorul este.

Încearcă, măcar câtuşi de puțin şi tu, ved-rusule, să te trezeşti şi la făgaşul istoriei să priveşti!

Pe mai multe continente, poporul nostru a adormit.

Acum trei mii de ani, poporul nostru îşi mai ducea traiul doar pe teritoriul Rusiei contemporane.

Pe atunci, vremea forţelor întunericului învăluise deja întregul Pământ. Şi doar pe-o insulă, care astăzi se cheamă Rusia, fericiţi şi-au continuat viaţa ved-ruşii.

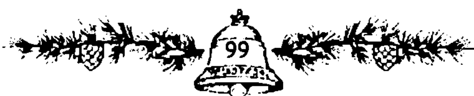
Trebuiau să mai reziste morţiş încă o mie de ani. Ca să chibzuiască, cunoştinţele-n viitor cum să le transmită, să conştientizeze ceea ce s-a petrecut pe Pământ şi cum să procedeze ca greşeala pe viitor să nu se repete. Au apucat ei să mai trăiască pe această insuliţă încă o mie cinci sute de ani. Nu în planul material au contracarat atacurile. Deja pe întreg cuprinsul Pământului, mintea umană era sub puterea forţelor obscurului. Preoţii, din proprie rezoluţie deasupra lui Dumnezeu întronaţi, a lor lume ocultă să instaureze-au găsit de cuviinţă. Au reuşit să îndobitocească o treime din umanitate.

Numai că nu au reuşit forţele obscure să-i facă niciun rău poporului nostru de pe insula care astăzi se cheamă Rusia.

Dar cu doar o mie cincisute de ani în urmă a adormit şi ultima insuliţă. Civilizaţia terestră, poporul care-L vedea pe Dumnezeu, a adormit pentru a se trezi în zorii unei noi realităţi.

Şi au crezut forţele întunericului c-au reuşit să-i nimicească pe veci cultura, cunoştinţele şi aspiraţiile sufletului. Iată de ce mai încearcă şi astăzi să ascundă în faţa tuturor oamenilor de pe Pământ, istoria poporului rus.

De fapt, în dosul acestora stă ceva mult mai semnificativ. Prin ocultarea istoriei ruseşti, care este o minunată treaptă în istoria umanităţii, ele, de fapt, încearcă să ascundă civilizaţia care a trăit fericită pe Pământ.

... Cultura, cunoştinţele şi sentimentul de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, ale fericei civilizaţii în care au trăit străbunii tăi.

— Anastasia, stai! Tu ai putea să-mi povesteşti totul mai detaliat, prin cuvinte simple şi exhaustive, despre această civilizaţie moartă sau adormită, cum o defineşti tu? Ai putea să-mi dovedeşti existenţa ei?

— Pot să-ncerc prin vorbe simple, dar mai bine de sute de ori va fi, dacă fiecare se va strădui s-o vadă singur.

— Cum aşa? Poate oricine să vadă ceea ce s-a petrecut cu zece mii de ani în urmă?

— Poate! Doar că fiecare pe măsura propriilor capacităţi. Doar anumite detalii. În linii mari, poate vedea oricine şi nu numai... Pe-ai săi străbuni, într-o lume minunată-i poate vedea. Şi pe sine.

— Şi cum să fac?... Cum să fac eu, de exemplu?

— Totul este foarte simplu. Pentru început, tu, Vladimir, încearcă să apreciezi, să chibzuieşti doar cu ajutorul logicii şi experienţei asimilate. La întrebările născute, singur găseşte răspunsurile!

— Ce înseamnă *cu logica*? Cum să afli, de exemplu, despre istoria Rusiei, doar prin logică? Mai ales că tu ai spus că istoria şi cultura rusă au fost ucise sau tăinuite pentru toţi oamenii de pe Pământ... Cum pot eu sau alţii să ne încredem în vorbele tale, luându-ne doar după propria logică?

— Încercăm să chibzuim împreună. Eu o să te ajut foarte puţin să te atingi de istorie.

— Bine. Ce trebuie să fac mai întâi?

— Tu, mai întâi, la o întrebare răspunde-ţi!

— La care?

— La una simplă. Uite, tu, Vladimir, i-ai adus fiului nostru un manual de istorie. Se cheamă *Istoria Lumii Antice.* În acest manual există anumite capitole în care se vorbeşte

despre Roma Antică, despre Grecia şi China. Se mai povesteşte cum arăta Egiptul acum cinci mii de ani. Dar nu se pomeneşte nimic despre Rusia acelor vremuri. Ce a fost în acea epocă, acum cinci mii de ani? Istoria Rusiei, cultura ei, cu mare taină au fost ocultate chiar din acele vremuri. A fost redactat manualul în limba rusă, dedicat copiilor ruşi, însă despre Rusia... Nu a fost scris niciun cuvânt, nici măcar despre Rusia de abia acum două mii de ani. De ce?

— De ce? Ciudat, într-adevăr. În manualul de istorie al lumii antice, despre Rusia nu se vorbeşte nimic. Nu se vorbeşte despre viața poporului rus, nu doar din perioada Romei Antice şi a Egiptului, dar nici din alte perioade mult mai recente. Ciudat. Foarte ciudat, de parcă nici nu ar fi existat poporul rus în acea vreme.

M-am concentrat să-mi amintesc tot ceea ce ştiam din istorie şi mi-am adus aminte că auzisem despre existența filozofilor antici ai Romei, Greciei şi ai Chinei. Nu am citit lucrările lor, doar am auzit de ele. Printre altele am mai auzit că operele lor au fost considerate de societate ca fiind geniale şi de mare relevanță. Dar despre vreun filozof sau poet rus al acelei epoci nu mi-am amintit să fi auzit. Cum aşa? Înțelegând că Anastasia se aştepta ca eu să-mi răspund singur la această întrebare, am spus:

— La întrebarea asta, nici eu şi nimeni altcineva nu va putea răspunde, Anastasia. Probabil că este imposibil de găsit un răspuns.

— Este posibil! Numai că nu trebuie să vă leneviți să judecați logic. Prima concluzie a fost trasă deja: istoria poporului rus, nu numai lumii, ci înşişi ruşilor, este necunoscută. Eşti de acord cu asta, Vladimir?

— Poate că nu este chiar aşa de necunoscută. Evenimentele de acum zece mii de ani sunt descrise toate.

— Este descris totul foarte răstălmăcit şi cenzurat, iar prezentările tuturor evenimentelor sunt asemănătoare între ele. Ultimul mileniu al *Rusi'** este ca istoria unei singure zile. Aceasta este perioada creştină. Şi astăzi, în Rusi' există creştinismul, dar poţi să-mi spui tu, înaintea lui ce-a fost?

— Înainte de creştinism, se vorbeşte despre o Rusi' păgână. Oamenii se închinau mai multor zei. Însă, despre asta se vorbeşte foarte ambiguu. Nu există niciun text scris şi nicio legendă care să amintească de perioada necunoscută nouă. Nu există relatări nici despre organizarea statală, nici despre modelul de viaţă al oamenilor.

— Iată că ai tras şi a doua concluzie: cultura ruşilor era diferită. Acum, ca să-ţi urmezi logica, spune-mi, când se încearcă să se ascundă sau să se denigreze istoria?

— Falsificarea istoriei se face atunci când se vrea demonstrată necesitatea unui nou sistem, unei noi puteri, unei noi ideologii. Dar, ca să fie ascunsă până şi existenţa în sine, asta-i incredibil!

— Incredibilul s-a petrecut, Vladimir. Faptul este de netăgăduit. Acum spune-mi, te rog, nu te lenevi să gândeşti: Aşa ceva s-a putut petrece de la sine sau este urmarea unor eforturi premeditate?

— Judecând după faptul că totdeauna au fost arse cărţile, atunci când se dorea distrugerea cunoştinţelor sau ideologiilor, nu-mi pare deloc întâmplător ca cineva să fi distrus mărturiile culturii ruseşti dinaintea creştinismului.

— Tu, cine crezi că a făcut-o?

— Probabil, aceia care au introdus noua cultură, noua religie în Rusi'.

*Rusi' – prima denumire istorică a pământurilor slavilor orientali şi a primului stat al Rusiei Antice. (n.t.)

— Se poate spune şi aşa. Dar, ştii, este posibil ca şi cei care au introdus noua religie să fi fost ghidaţi de cineva. Şi acel cineva să fi avut un scop al său.

— Dar, cine? *Cine poate ghida religia?* Spune-mi!

— Tu iarăşi cauţi răspunsul în afară, în tine înăuntru *te lenevești. Eu aş putea să-ţi răspund, dar, venind din afară,* o să-ţi pară neverosimil şi o să-ţi trezească bănuieli. Sufletul şi logica înăuntru' său emancipându-şi-le şi din somn câtuşi de puţin trezindu-se, fiecare singur, răspunsul îl va putea auzi.

— Nu mă lenevesc. Doar că trece timpul până ce caut în sinea mea. Mai bine spune tu ceea ce ştii despre istorie. Unde o să mă îndoiesc, o să-ţi cer să repeţi. Nu voi asculta povestirea ta ca pe o dogmă, ci imediat, şi-apoi şi mai târziu, cu logica mea voi verifica tot.

— Fie aşa cum vrei tu! Numai că o să-ţi prezint totul prin pilde. Tabloul istoriei, fiecare să şi-l zugrăvească singur, să-ncerce să şi-l imagineze. Realitatea zilei de azi, de ieri şi de mâine, fiecare singur, cu al său suflet, să-ncerce s-o stabilească.

Istoria umanității, povestită de Anastasia

Vedismul

Oamenii trăiesc pe Pământ de miliarde de ani. Toate creațiile de pe Pământ; copacul, firişorul de iarbă, albinuța şi toată lumea viețuitoarelor, sunt absolut desăvârşite.

Tot Universul coexistă în strânsă relație. Apogeul tuturor creațiilor este Omul. Şi el, în măreața armonie primordială, armonios a fost creat.

Menirea omului este să cunoască tot ce-l înconjoară şi să creeze în alte galaxii din Univers frumoase lumi fermecate, aidoma celei terestre. Şi în fiecare nouă creație, ceea ce este specific terestru să implanteze.

Căile de creație pe o altă planetă-i vor fi deschise omului, doar atunci când va reuşi să evite tentațiile. Doar atunci când toate preaînaltele energii ale Universului din el, în a sa ființă încătuşate, unite va reuşi să le țină şi când niciuna din ele nu-i va permite alteia dominanța peste celelalte.

Semnul deschiderii căilor de creație în Univers va fi tocmai momentul în care Pământul întreg va deveni o fermecată oază paradiziacă. Şi omul, armonia Pământului aflând, a sa minunăție va putea să i-o doneze Universului.

Bilanțul acțiunilor sale, omul îl face odată la un milion de ani de existență. Dacă săvârşea greşeala şi-i permitea, din complexul de energii în el încătuşate, uneia singure predominanța, prin asta înjosindu-le pe celelalte, pe Pământ se producea o catastrofă. După asta, totul reîncepea de la capăt. Şi s-a întâmplat aşa de nenumărate ori.

Un astfel de ciclu al umanității, lung un milion de ani, a fost împărțit în trei perioade distincte. Prima a fost perioada *Vedică*, a doua perioada *Imagistică*, a treia perioada *Ocultă*.

Prima perioadă de viață terestră a ființelor umane a fost perioada Vedică. Ea s-a întins de-a lungul a nouăsute nouăzeci de mii de ani. În această perioadă omul a trăit în rai, ca un copil fericit care creşte sub tutela părintească.

În perioada Vedică, Dumnezeu era cunoscut omului. Toate sentimentele Lui se aflau şi în om. Prin ele, omul putea primi orice sfat de la Dumnezeu. Iar dacă omul săvârşea o greşeală, Dumnezeu era gata s-o repare, fără să înfrângă armonia şi fără să-i atingă libertatea omului... doar o sugestie dându-i.

În Omul Vedic nu iau naştere întrebări ca: cine a creat lumea, Universul, galaxiile sau preafrumosul lor Pământ? Cu toții cunosc tot ce-i înconjoară; creațiile vizibile sau invizibile ale Tatălui lor - Dumnezeu.

Tatăl este peste tot! Plantele şi viețuitoarele de pretutindeni sunt ale Sale gânduri vii şi al Său program. Iar al Său gând doar un gând similar îl poate percepe. Al Său program poate fi desăvârşit doar atunci când este înțeles

bine dinainte.

În fața lui Dumnezeu omul nu se închina, iar miriada de religii mai apoi apărute, nu existau în perioada Vedică. Exista doar cultura vieții. Modul de viață al oamenilor era Divin.

Bolile corpului nu existau. Omul se hrănea şi se îmbrăca cu Divinul, iar la mâncare şi la haine nu se gândea defel. Mintea, de altele îi era prinsă. Făcea vibrante descoperiri, iar peste comunitatea umană nu domnea niciun conducător şi nu existau granițele impuse azi de state.

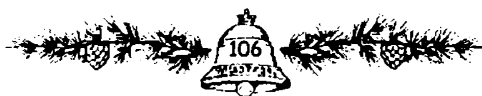
Societatea umană era compusă din familii fericite. Familiile trăiau pe diferite continente şi erau unite toate în aspirația de a crea o minunată lume înconjurătoare.

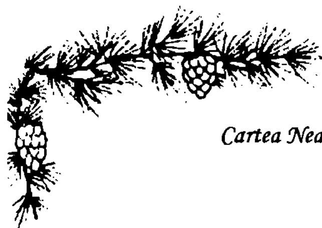
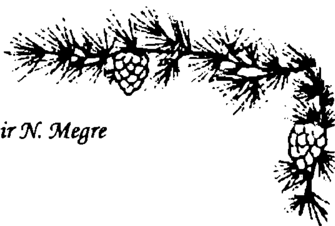
Mărețe descoperiri au fost făcute şi fiecare familie care afla noua minune, simțea nevoia de a o împărtăşi şi altor familii.

Energia Iubirii închega familiile. Ştiau cu toții că fiecare familie nou născută, o nouă oază fermecătoare pe Pământul natal avea să făurească.

Oamenii perioadei Vedice țineau multe tradiții, obiceiuri şi carnavale. Şi toate erau pline de mărețe semnificații, de perceptibilitatea şi conştientizarea realei existențe terestre Divine. Fiecare manifestare era neprețuită şcoală şi măreț examen pentru omul care lua parte. Examen în fața oamenilor, în fața ta şi, vasăzică, în fața lui Dumnezeu.

Eu o să-ți arăt şi o să-ți vorbesc despre unul dintre acestea: ritualul cununiei sau, mai bine spus, accepția uniunii celor doi în iubire - uite! La nivel conştient, cu cultura contemporană, tu încearcă s-o compari.

***

Uniunea celor doi – cununia

Ritualul cununiei - pecetluirea relației celor doi - se desfăşura în prezența satului întreg, uneori chiar a mai multor sate învecinate sau îndepărtate.

În multe feluri puteau să se întâlnească viitorii îndrăgostiți. Se întâmpla ca tinerii locuitori din acelaşi sat să se îndrăgostească. Dar, cel mai adesea, se întâmpla ca, la una dintre sărbătorile obşteşti ale satului, pe neaşteptate, privirile celor doi să se întretaie şi noianul de sentimente inimile să le umple.

El se apropia de ea sau ea de el - nu conta. Multe îşi puteau spune din priviri unul celuilalt, dar şi prin cuvinte. Pe înțelesul limbii contemporane ar răsuna cam aşa:

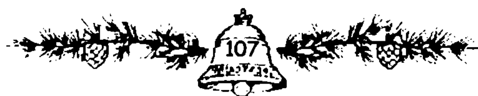
‹‹Cu tine, fermecătoare zână, aş putea eu făuri Spațiul de Iubire pe veşnicie!›› - îi spunea el alesei.

Şi dacă inima fetişoarei tot prin iubire-i răspundea, *în cuvinte, răspunsul suna aşa:* ‹‹Zeul meu, la făptuirea măreței creații să te ajut eu sunt pregătită!››

Apoi, cei doi îndrăgostiți alegeau împreună locul viitoarei case vii.

Mergeau împreună, mai întâi la marginea satului, unde trăise flăcăul cu părinții, apoi lângă sat, unde trăise fata. Şi nu era obligatoriu ca îndrăgostiții să-şi înştiințeze părinții de intențiile lor. În acest fel, fiecare sătean înțelegea şi vedea iminenta desăvârşire.

Odată stabilit de comun acord, locul în care aveau să trăiască, tinerii se retrăgeau, cel mai adesea, singuri. Se întâmpla să înnopteze sub cerul liber sau în cabana de ei

ridicată, răsăritul să-l întâmpine sau ziua s-o petreacă... În casa părintească se mai arătau doar pentru scurt timp, după care, în mare grabă, se întorceau la locşorul lor. Erau atraşi şi vrăjiţi de acel loc, aşa cum este atras, enigmatic, copilaşul de-ai săi părinţi iubitori.

Părinţii nu puneau întrebări tinerilor îndrăgostiţi, doar aşteptau cu aleasă emoţie şi bucurie întrebările copiilor. Doar contemplau la fiica sau la fiul aflat în profundă meditaţie.

Copiii se retrăgeau din nou în sacră uniune. Putea să dureze aşa câteva luni de zile, un an sau chiar doi. Însă, în tot acest timp, între cei doi tineri îndrăgostiţi nu exista apropiere fizică.

În satele vedice, oamenii ştiau că cele două inimi iubitoare puneau bazele unui proiect sacru, de Energia Iubirii inspiraţi.

Din fragedă pruncie, el şi ea moşteneau de la părinţi cultura vieţii, cunoştinţele şi cugetul culturii vedice şi erau vrednici să vază steaua ce-n noapte strălucea, floarea a cărei petale se deschideau la răsăritul soarelui, menirea harnicelor albinuţe şi energiile din spaţiu.

El şi ea, de prunci, contemplau minunatele vetre de familie, oazele şi grădinile paradiziace pe care ai lor taţi şi mame cu iubire le plăsmuiseră, visând acum, una a lor să-şi facă.

Pe o suprafaţă de teren de ei ales, de un hectar sau mai mult, îndrăgostiţii îşi proiectau viaţa reală. Aveau îndatorirea de a-şi proiecta mintal casa şi de a sădi multe plante, acolo unde totul avea să vieţuiască în strânsă interacţiune şi unde toate-ntre ele aveau să se sprijine. De a organiza astfel încât să crească totul de la sine şi să nu fie necesar niciun efort fizic.

Ca să facă toate acestea, ei trebuiau să ia în calcul multe nuanțe, printre care poziția planetelor, mişcarea maselor de aer din fiecare zi etc.

Primăvara şi vara, plantele elaborează eteruri cu care înmiresmează văzduhul. Îndrăgostiții aveau să aranjeze plantele între ele, în aşa fel încât, cu adierea vântişorului, în locuință să pătrundă un buchet de arome din diferite eteruri.

În acest mod lua naştere un complex nemaivăzut, format din creații Dumnezeieşti. Locul de cei doi îndrăgostiți ales trebuia să se înfățişeze într-un tablou fermecător, care să răsfețe ochiul. Nu pe pânză, ci pe pământul viu, desenul însuflețit din gânduri, pe veşnicie să se nască.

Omul mai poate vedea şi astăzi cât de concentrate şi absorbite-i sunt gândurile celui care-şi proiectează casa. Ca şi dacinicul, care ştie bine că aranjarea viitoarei grădini, mai ales primăvara, cere o mare concentrare a gândurilor.

Iar pictorul talentat, pregătindu-se mintal pentru creația sa artistică ştie la fel de bine cât de mult, asta îi va umple gândurile.

Complexul de aspirații cerea o însemnată concentrare inimilor celor doi. Se amplificau cunoştințele din Energia Iubirii şi dădeau naştere inspirației.

Aşa se explică de ce nu se gândeau câtuşi de puțin la ceea ce astăzi este numită satisfacție fizică.

Atunci când proiectul era realizat mintal, îndrăgostiții mergeau în satul din care se trăgea mirele şi vizitau de-a rândul toate gospodăriile, invitându-i pe gospodari în ospeție. Cu freamăt unic şi aleasă emoție era aşteptată vizita lor prin toate gospodăriile.

Oamenii culturii vedice ştiau că, odată cu vizita îndrăgostiților, gospodăriile lor erau vizitate, chiar de numai

pentru o clipă, de Energia Iubirii Dumnezeieşti. Îi zâmbea Iubirea Divină fiecărei gospodării. Acestea nu sunt nici născociri, nici credinţe oculte. Oricând a fost şi este o plăcere să ai lângă tine un om bun, nu-i aşa?

Îndrăgostiţii nu au cum să fie răi, mai ales când vin la voi împreună.

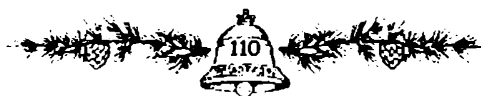
Emoţiile cuprindeau fiecare familie din sat. În timp ce vizita grădina, ocolul sau casa, tânăra pereche le vorbea câteva cuvinte gospodarilor. Fiecărei familii câteo frază. Putea fi: «Ce măr frumos aveţi!», sau «Cât este de pătrunzătoare privirea pisicii.», «Ah, ce urs chibzuit şi harnic aveţi».

Elogiul îndrăgostiţilor, adus copăcelului crescut în grădină sau pisicuţei din familie, era o dovadă, pentru fiecare, că tânăra generaţie îşi însuşise modelul demn de viaţă al vârstnicilor. Aprecierea era întotdeauna spontană, întrucât fraza de elogiu exprima tocmai dorinţa lor de a avea un copac sau un urs asemănător. Şi cu mare bucurie şi satisfacţie, fiecare îşi dorea să dăruiască tinerilor, în faţa întregului sat, ceea ce ei elogiaseră. Cu nerăbdare aşteptau ziua stabilită de tineri pentru a le oferi cadoul.

Tinerii colindau apoi fiecare casă din satul miresei. Uneori le erau de ajuns trei zile ca să viziteze cele două sate, alteori nici măcar o săptămână. Când terminau de colindat satele şi ziua prestabilită, cunoscută tuturor sătenilor, sosea, cu toţii - tânăr sau bătrân - purcedeau, la răsăritul soarelui, pe moşia tinerilor.

Se înşirau oaspeţii pe hatul moşiei tinerilor, însemnat cu crenguţe uscate. Lângă cabană, în centrul moşiei, se ridica o moviliţă împodobită cu flori.

Priveşte! Acum vei vedea un tablou neobişnuit! Priveşte! Uite-l, cum iese tânărul - preafrumos ca Apolo - cu

păr bălai şi ochi albaştri, în întâmpinarea locuitorilor celor două sate şi se urcă pe moviliţă. Se emoţionează în faţa tuturor, tânărul Radomir - aşa îl cheamă - când dă cu ochii de privirile tuturor celor adunaţi aţintite asupra lui. Şi astfel îşi începe Radomir, în liniştea tocmai lăsată, a sa cuvântare.

Le prefigurează tuturor proiectul noii gospodării cu dragoste făcut şi, cu mâna, le arată Radomir unde, mărul va trebui să crească, vişinul sau părul. Descrie, unde păduricea de brazi, de stejari, de cedri şi mojdreni se va-nălţa, ce tufişuri, de fructe de pădure împovărate, vor creşte printre copaci şi care plante, locul îl vor înmiresma... Albinuţelor cât le va veni de uşor, stup în păduarice să-şi facă şi ursul cel trebăluitor unde va hiberna pe timp de iarnă.

Tânărul a vorbit zorit şi inspirat, a dat la iveală tot ce-a gândit. Cuvântarea sa s-a auzit preţ de trei ceasuri. În tot acest timp, oamenii l-au urmărit cu atenţie ascunsă şi cu emoţie. Şi, de fiecare dată când tânărul indica vreun loc pe care, în măreţul său plan, văzuse crescând o plantă, din cercul de spectatori ieşea în faţă un om şi se poziţiona acolo unde avea să se-nalţe mărul, părul sau vişinul. Ieşea o femeie, un bărbat sau un bătrân. Dar, tot aşa de bine, ieşea şi copilul cu ochii plini de cuget, înţelepciune şi senină satisfacţie.

Cei care ieşeau din cerc, ţineau în mâini planta de care amintea tânărul şi mergeau spre minunatul loc în care avea să crească.

Cu toţii i se înclinau celui care ieşea din cerc, deoarece fusese lăudat de tineri, în timp ce-i vizitaseră gospodăria, tocmai pentru ceea ce ar fi putut aduce. Însemna că acela care ieşea fusese lăudat de Tatăl - Creatorul tuturor - de toţi iubitorul, Dumnezeu. Gestul nu

era superstițios, ci logic. În cultura Vedică, oamenii se comportau cu tinerii îndrăgostiți și cu proiectul fermecătoarei oaze ca și cu divinități.

Comportamentul lor era responsabil.

Creatorul a creat sub impulsul inspirației și al iubirii. Tot așa și tinerii, mărețul lor proiect, din iubire și inspirație l-au creat.

Privește, tânărul și-a încheiat discursul, coboară de pe moviliță și merge la fata lui, care, cu emoție și intensă trăire, privise la tot ce tocmai se petrecuse. Radomir a luat-o de mână și împreună s-au ridicat pe moviliță. Iată-i, acum stau amândoi pe ridicătură.

Din nou, tânărul vorbește în fața tuturor: «Spațiul de Iubire de aici nu l-am creat singur. Cu mine și în fața voastră se află măreața mea inspirație.»

Inițial, fata, sau mai bine s-o chemăm fecioara, și-a coborât privirea în fața tuturor.

Era frumoasă ca oricare altă femeie! Dar există în viața fiecărei femei momente în care se înalță deasupra celorlalte. În cultura contemporană nu există astfel de momente. Pe-atunci, însă...

Uite! Uite! Privirea și-a ridicat-o către oameni, Liubomila - așa o cheamă pe fata urcată pe colină. Într-un glas unic s-au împletit murmurele oamenilor din fața ei. Iar chipul fetei fu luminat de un zâmbet semeț, dar nu insolent. Energia Iubirii o învălui. Roșeața, mai intensă ca de obicei, îi invadă obrajii. Strălucirea ochilor și corpul, ce radia de sănătate, cu căldură i-a cuprins pe oameni și întreg spațiul înconjurător. Pentru o secundă, totul împrejur a amuțit și-n fața oamenilor tânăra zeiță a strălucit în toată splendoarea ei. Părinții fetei nu s-au apropiat dintr-odată de colină, ci treptat-treptat i-au întâmpinat pe membrii bătrâni și tineri

ai familiei. Oprindu-se la poalele moviliței, familia s-a plecat mai întâi în fața tinerilor... Apoi mama fetei și-a întrebat fiica:

— Înțelepciunea neamului nostru toată-n tine sălășluiește. Spune, fecioara mea, pre-vezi tu viitorul pământ de tine-ales?

— Da, mamă, îl văd - a răspuns fata.

— Spune, fetița mea - a continuat mama - din cele ce ți s-arată îți place tot?

La întrebarea asta putea răspunde fata în mai multe feluri, însă cel mai des așa: ‹‹Da, mamă. Aici o să crească mândră grădină paradiziacă și-o să se ridice casă însuflețită.››

Dar de data asta, răspunsul dat mamei în fața tuturor de înflăcărata fată cu bujori jucăuși în obrăjori, a fost netradițional:

— Proiectul așternut deloc rău nu-i, sufletulu-i place, da' parcă ceva de-al meu i-aș mai adăuga.

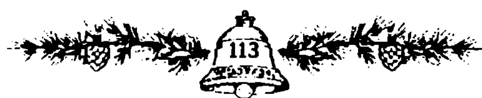
Fata a sărit sprintenă de pe moviliță și a alergat printre oamenii de pe răzorul viitoarei grădini. S-a oprit și a grăit:

— Aici copacul cu frunzele-ace să fie sădit, iar lângă el mesteacănul. Când vântișorul va sufla dintr-acolo, va lovi în crengile brazilor, apoi în mesteceni. Va cere de la ramurile copacilor din grădină să-i cânte o melodie. Niciodată melodia nu se va repeta, de fiecare dată, nouă melodie fermecată pentru suflet se va însufleți.

Spunând acestea, fecioara fugi într-o parte și adăugă:

— Aici florile să-mi crească! Mai dintâi cele roșii la culoare, apoi violete și bordo.

Fata cu chipu-i rumen dănțui ca o zână prin viitoarea

grădină. Oamenii rămaşi în cerc s-au pus din nou în mişcare şi s-au precipitat să pună cu mâinile seminţe în locurile indicate pe moşie de ferventa fecioară.

Încheindu-şi danţul, alergă înapoi pe colină şi, alături de alesul ei, anunţă:

— Acum, spaţiul va fi minunat. Fermecător tablou va zugrăvi pământul.

— Spune-le oamenilor toţi, fecioara mea - i-a vorbit iarăşi mama - încoronatul peste toate, în acest minunat spaţiu, cine va fi? Pe care, dintre toţi cei care trăiesc pe Pământ, cu mâna ta ai vrea să cununi?

Fecioara a scrutat la toţi împrejur, care cu seminţe, care cu puieţi în mână. Fiecare stătea într-un loc, de tânăr indicat, în destăinuirea proiectului cu fecioara-n măreţie zugrăvit. Numai familia nu pusese încă nimic în pământ. Momentul sacru nu sosise încă. Şi-atunci fecioara, către feciorul de pe moviliţă răsucindu-se, vorbi aceste cuvinte ca pe un cânt:

— Vrednic de coroană să fie acela, al cărui gând, minunat viitor şti-a crea.

A rostit aceste cuvinte fata şi şi-a pus o mână pe umărul tânărului de lângă ea. El s-a lăsat într-un genunchi în faţa ei. Fata i-a aşezat pe cap o coroană frumoasă, împletită de mâna ei din ierburi parfumate, apoi i-a mângâiat de trei ori părul cu mâna dreaptă şi cu stânga i-a tras uşor capul spre ea. A făcut apoi un semn şi tânărul s-a ridicat. Fecioara s-a coborât de pe colină şi capul şi l-a plecat plină de umilinţă.

În acel moment, spre tânărul încoronat deasupra tuturor, s-a pornit tatăl însoţit de întreaga familie. A ajuns în faţa colinei, s-a oprit cu o reverenţă, a făcut o scurtă pauză, apoi a vorbit tatăl, la fiul său privirea îndreptându-şi:

— Cine eşti tu? Al tău gând a fost destoinic să creeze Spaţiul de Iubire!

Tânărul a răspuns:

— Eu sunt fiul tău şi fiul lui Dumnezeu.

— Pe capul tău coroană şade, de măreaţă misiune prevestitoare. Ce vei face tu odată-ncoronat, peste al tău Spaţiu stăpân?

— Minunat viitor voi făuri.

— De unde vei lua puterile şi inspiraţia tu, fiul meu, şi-al Creatorului încoronat?

— Din Iubire!

— Energia Iubirii poate cutreiera întregul Univers. Cum să afli tu reflecţia iubirii universale pe Pământ?

— Trăieşte o fată, tată, şi ea pentru mine este Oglindirea Energiei Iubirii pe Pământ. Rostind aceste cuvinte, tânărul Radomir a coborât la fată, a prins-o de mână şi a purtat-o pe colină.

Se ţineau de mâini tinerii şi priveau la familiile lor cum se uneau într-un grup unic şi se îmbrăţişau, cum glumeau şi râdeau - copiii şi bătrânii deopotrivă. Şi încă odată amuţi totul, când tânărul îşi ridică mâinile şi anunţă:

— Vă mulţumesc vouă, celor care m-aţi ascultat şi, spre crearea unui nou spaţiu, sufletul mi l-aţi îndrumat. Vă mulţumesc tuturor celor care-aţi cunoscut Energia Iubirii. Fie ca ceea ce sufletul vostru în vis a cugetat, odată cu germenii din pământ să ia naştere!

Cuvintele lui au stârnit o forfotă de bucurie printre toţi cei adunaţi la moşiei şi cu mândrie, cu bucurie şi deosebită emoţie, ei au însămânţat şi au plantat puieţii în pământ. Fiecare a plantat un singur puiet în locul pe care tânărul, vorbind de-al său proiect, i l-a indicat. Cei cărora nu le-a fost indicat unde să planteze, au mers în locul dinainte

stabilit şi, prin cântece de sărbătoare, au împrăştiat seminţele aduse. În numai câteva minute a fost prospectată fermecătoarea grădină - preafrumosul spaţiu din vis înfiripat.

Pe urmă, oamenii s-au întors la marginea moşiei. Doar cele două familii au rămas împrejurul colinei pe care stăteau - el şi ea - îndrăgostiţii.

Picături de ploaie s-au rostogolit peste pământ. O ploaie caldă, neobişnuit de scurtă s-a cernut, de parcă din ochii plini de simţire şi bucurie ai Creatorului lacrimi s-ar fi revărsat, spălând spaţiul fermecat, de ai Săi copii zămislit.

Ce i-ar putea fi mai drag unui părinte, decât măreaţa creaţie a copiilor săi?

Tânărul încoronat, ridicându-şi din nou braţele spre cer, şopti domol:

— Fie ca plantele de Creator dăruite omului, împrejurul nostru să trăiască în prietenie.

Au coborât, fata şi tânărul, de pe colină şi s-au îndreptat spre coliba în care-au stat tot timpul cât şi-au visat proiectul. Imediat după cuvintele lor, din cercul de oameni s-a desprins un om. S-a îndreptat spre tânăr, însoţit de o căţea bătrână şi de un căţeluş. Căţeaua îi cunoscuse pe tineri în timpul vizitei lor prin sat, iar ei au îndrăgit-o foarte mult.

Cu o reverenţă, omul i-a dăruit miresei căţeluşul. Apoi, printr-un semn, i-a poruncit căţeluşei să se aşeze la picioarele tânărului cu coroana pe creştet. Căţeluşa era dresată special pentru a îndruma alte animale domestice să-l asculte pe om.

La intrarea în colibă, tânărul i-a poruncit căţelei să se aşeze, în timp ce fata i-a permis căţeluşului s-o urmeze în casă.

De colibă s-au apropiat alţi oameni şi, unu' după altu', au adus în braţe, care-o pisică, care-un mieluşel. Care pe cărăruie mâna un viţeluş şi care-un ursuleţ.

Oamenii goneau de zor animalele spre colibă, cu biciuşti din crenguţe în mână. În scurt timp, locuinţa în care nu demult tinerii dormiseră, se umplu de tinere animale. Şi un măreţ sens în toate-acestea se-ascundea. Amestecându-se între ele, animalele aveau să trăiască, să trebăluiască şi să se ajute reciproc în veşnică frăţie. Acesta nu este misticism, ci o lege a naturii, de Creator dată. Se poate dovedi şi acum aşa ceva. Căţeluşul şi motănelul care cresc şi devin maturi împreună, vor rămân veşnic prieteni.

Perioada Vedică mai era caracterizată şi prin faptul că oamenii vedeau menirea multor plante şi că toate vieţuitoarele-i slujeau lui - omului.

Omul nu se obosea cu hrănirea animalelor. Ba dimpotrivă, animalele îl hrăneau pe om. Animalele domestice şi omul perioadei Vedice erau vegetarieni. Nu mâncau defel carne şi, sub nicio formă, nu acceptau conceptul de carne-aliment. Varietatea de plante răspândite peste tot reuşea lesne şi firesc să le satisfacă necesităţile alimentare, omului şi animalelor care-i trăiau în preajmă.

La fel şi în cazul nostru: oamenii din ambele sate au adus ceea ce aveau mai bun pentru tineri.

Tinerii au primit darurile, după care s-au ridicat din nou pe moviliţă:

— Mulţumim tuturor - li s-a adresat celor adunaţi tânărul mire - vă mulţumim tuturor celor care-aţi ajutat la făurirea spaţiului. Neamul meu îi va purta veşnic de grijă.

— Mulţumim mamelor, născătoarelor creatoare - a spus fata-mireasă şi, spre tânăr privind, a adăugat:

— Spre fericirea Soarelui Creator, a Lunii, a stelelor

sclipitoare şi a minunatului Pământ, vom crea tot ceea ce vei gândi tu.

— Cu tine, fermecătoare zeiţă şi cu oamenii... - i-a replicat tânărul miresei şi a adăugat:

— Doar tu eşti singura care-mi poate inspira visele.

Şi din nou s-au coborât de pe moviliţă.

Familiile i-au împresurat cu urări de bine, sătenii au încins o horă pe marginea moşiei celor doi şi au cântat cântece de fericire.

S-a lăsat seara. Tinerii, laolaltă cu familiile lor, s-au îndreptat spre case. Două nopţi şi o zi nu s-au mai revăzut.

Ajuns acasă sleit de puteri de la a sa creaţie, tânărul-creator a adormit profund. A adormit şi frumoasa fecioară-mireasă într-al său aşternut.

Oamenii rămaşi pe locul în care, cu dragoste, o nouă creaţie tocmai se făptuise, continuă să cânte melodii şi să facă hore. Doi câte doi împerecheaţi, vârstnicii îşi deapănă plăcutele-amintiri din ziua în care au făcut şi ei acest pas.

Din cele două familii ale tinerilor, meşterii cei mai dibaci, o zi întreagă de hore şi cântece înconjuraţi, au ridicat o mândră căscioară din crenguţe de copaci frumos împletite şi bine presate unele peste altele. În ţesătura de crengi au fixat muşchi de copac şi mănunchiuri de flori îmbietor parfumate. A doua zi, femeile au adus roadele cele mai bune în casa cea nouă. Cele două mame le-au întins aşternut din pături de in. Iar în noaptea ce se lăsa se vor depărta de acel loc cu toţii, până la ultimul.

S-a trezit feciorul-mire, după prima noapte dormită singur, la răsăritul Soarelui, ridicat peste tot Pământul şi peste casa părintească. Primul său gând la coroană i-a fugit, pe cap şi-a aşezat-o şi le-a zâmbit tuturor beat de fericire. Întâmpinat de fraţi şi surori, a mers să se spele la cişmeaua

cu apă de izvor. Din grădină, mama cea harnică, se uită le Radomir.

Cu zâmbetul zugrăvit pe faţă, nu-şi putea lua mama privirea de la fecior. Tânărul nu a mai rezistat! S-a emoţionat la văzul mamei, a apucat-o de mâini şi, ca un copil emoţionat, a învârtit-o şi i-a strigat:

— Cât de minunată este viaţa pretutindeni, mama, mama!

— Ahh! - a strigat mama, zâmbindu-i.

Bunicul a zâmbit pe sub mustăţi. Cu un linguroi de lemn frumos sculptat în mână, de tânărul aprins s-a apropiat bunica şi i-a spus:

— Îngăduie, flăcăul nostru! Al nostru zânişor, energia emoţiilor cruţă-ţi! Uite, bea fiertură din buruieni calmante, emoţiile să nu te covârşească! La noapte, vremea lor va veni.

Tânărul a băut fiertura şi s-a aşeazat la sfat cu bunicul lui bătrân. Şi au vorbit ei doi despre sensul vieţii şi despre Univers... Dar nu peste mult fiertura l-a răpit pe tânăr într-un somn adânc. Şi-n aşternutul de bătrână pregătit, în somn profund s-a afundat tânărul-zeu - aşa cum l-a chemat bunica.

Care este tâlcul tuturor acestora? De ce bătrâna l-a chemat zân? A exagerat, poate, de dragul nepoţelului? Nici vorbă! Măreţia stă în asta: flăcăul a făptuit ceva pentru care omul, vrednic de numele Domnului se face.

Dumnezeu a creat Pământul şi toate cele ce cresc şi trăiesc pe el. Tânărul a asimilat toate cunoştinţele străbunilor, spre fericirea măreţului Creator, şi menirea multor creaţii a cunoscut. Menirea multor creaţii a aflat şi din ele a zămislit o minunată oază vie, în măsură de a-i asigura viaţa fericită lui, iubitei, generaţiilor de copii şi oamenilor care, pe

veci vor contempla cu dragoste grandioasa creație.

Care din faptele oamenilor de pe Pământ pot fi mai plăcute Domnului? Ce este mai plăcut şi mai semnificativ din tot ce poate face omul în viața sa pe Pământ?

Celebrarea cununiei în cultura vedică nu era un ritual ocult. Era o sărbătoare de măreață semnificație, aidoma aspirației existențiale Divine.

Prefigurând aspirațiile şi cunoştințele lui în fața oamenilor, tânărul a susținut un examen. A arătat prin fapte că stăpâneşte toate cunoştințele de la Primordialitate până atunci. Şi că acestora, le-a adăugat şi pe ale lui. Destoinicia creațiilor lui a fost premiată de oameni prin sădirea cu atâta bucurie a pomilor şi plantelor în locurile indicate de el. Şi minunatele creații colective, cu fiecare nouă primăvară, tot mai mândru vor înflori.

Nu se va găsi vecin căruia contemplarea acestora să-i trezească invidia, atât timp cât la creații şi-a adus aportul fiecare. Vlăstarii fiecărui sătean vor înmuguri în grădina fermecată şi, când grădinile ca aceasta vor deveni numeroase, se va preschimba întregul Pământ în Divină grădină-nflorită.

În cultura Vedică, fiecare om ştia că viața i-a fost dată s-o trăiască pe veci şi mai ştia că viața minunată se va întoarce doar atunci când, în timpul vieții, a creat minunat!

Grădinile culturii Vedice! Tocmai grădinile Vedice, mai târziu, aveau să fie numite paradis *prin cărțile oculte. Când mărețele cunoştințe aveau să fie rătăcite şi avea să fie propus ca doar utopic la toate acestea să se privească. Şi toate acestea, pentru ca importanța să-i fie dată numai acelei ştiințe care azi se cheamă modernă şi avangardistă... ştiință care, în realitate, se exprimă prin gânduri meschine.*

Este absolut lipsit de sens şi găunos acest discurs, în

timp ce faptele ce-ar putea dezlega tema, sunt atât de simple. De exemplu, fie ca toate dezvăluirile făcute de ştiinţă, apreciate azi de cei care trăiesc pe Pământ, să zămislească barem o singură, unică oază, barem pentru o familie. Prin asta ar îndeplini o sarcină pe care, fiecare tânăr îndrăgostit al culturii Vedice, o ducea la bun sfârşit.

Grădina în care fericita familie urma să trăiască trebuia să asigure, ceas de ceas, întregul necesar de alimente vieţuitoarelor din ea.

Să nu permită apariţia bolilor, privirea omului să încânte şi realitatea peisajului să schimbe. Prin mulţime de sunete să se manifeste şi prin parfum de aromate florescenţe.

Iar eterurile, hrana sufletului să emane. Pe noul născut să-l legene şi iubirea vecinic s-o păstreze. Iar toate acestea, fără ca familia, forţele să-şi irosească, în tot acest timp, gândul liber să-i rămână. Mintea le-a fost lăsată tuturor oamenilor pentru a crea.

Se făleşte astăzi omenirea cu ştiinţele-i himerice:

— Priviţi, rachetele zboară spre Cosmos, în folosul oamenilor! - În folosul lor, oare?

— Priviţi, pentru siguranţa voastră explodează bombele! - Pentru siguranţa voastră, oare?

— Priviţi, doctorul învăţat cum vă salvează viaţa! - În timp ce, în fiecare minut, existenţa prăpădeşte mulţime de vieţi. Îi salvează robului viaţa, suferinţa să-i lungească.

Nu va fi vrednică lumea ştiinţei să zămislească o asemenea grădină, da' nici măcar pe departe asemănătoare, deoarece mai există încă o lege în Univers. Unicul Creator, inspirat de Iubire, este mai puternic decât toate ştiinţele de iubire lipsite.

A mai dormit tânărul mire încă o noapte şi nu i-a întrerupt nimeni somnul profund. Doar îndrăgitul tablou de stele, în sclipiri a scânteiat.

În somnul său, cu spaţiul creat prin puterile şi din diversi-tatea Universului, s-a împreunat tânărul mire.

Radomir s-a sculat înainte de zori, dar nu a trezit pe nimeni. Şi-a aşezat coroana pe cap şi a luat cămaşa de mămicuţa lui brodată. A fugit către cişmeaua din care curgea apă de izvor.

Luna, calea zorilor i-a luminat. Ghirlanda de stele încă mai sclipea în ceruri. S-a spălat la cişmea, a tras pe el cămaşa şi s-a pornit spre mult iubitul lui locşor abia plăsmuit. Cerul s-a luminat.

Şi, iată-l, stă singur în locul în care, în ajun, s-a ţinut sărbătoarea emoţionantă. Locul din vis născut!

Ce putere să aibă sentimentele şi trăirile unui om, în astfel de momente? Greu de înţeles pentru acela, care în viaţă aşa ceva nu a trăit.

Se poate spune că în om iau naştere sentimente şi trăiri Divine, apoi, prin aşteptare şi emoţii, se amplifică raza în care...

Dar uite-o pe ea! Ea, fermecătoarea lui, Liubomila! Scăldată de lumina zorilor, aleargă spre el şi spre creaţia lor.

O viziune transfigurată s-a pogorât la Radomir. Desăvârşirea, se înţelege, limite nu are, însă timpul s-a oprit brusc pentru amândoi... Au intrat în casa nouă, în focul sentimentelor învăluiţi. Pe masă îi aşteptau bucate, iar de sub pătura brodată, din aşternut îmbătător, parfum de flori uscate îi ademenea:

— La ce te gândeşti acuma, tu? - a întrebat-o Radomir tremurător pe Liubomila. - Ooo, cât eşti de

frumoasă! - şi, fără puterea să se mai abţină, i-a atins umărul şi obrazul.

Respiraţia Iubirii focoase i-a cuprins pe amândoi şi i-a purtat pe culmile neatinse.

Nici în milioane de ani, nimeni nu va putea să descrie amănunţit ce li se întâmplă - lui şi ei - în clipele în care, sub impulsul iubirii reciproce, într-unu' singur se contopesc, creaţie asemănătoare lor şi lui Dumnezeu să zămislească.

Dar, ştiau bine oamenii-zei ai culturii Vedice că, după tainicul miracol, când amândoi într-unu' singur se uneau, fiecare va rămâne de sine stătător.

... Şi în aceeaşi clipă inefabilă, Universul tresaltă şi noua făptur-o contemplă: Sufletul micuţului, pe stele desculţ păşeşte şi spre Pământ se îndreaptă, *pe sine, laolaltă cu cei doi, într-unu' singur să unească.*

Nu puteau oamenii, în existenţa lor din perioada culturii Vedice, să oculteze ritualul uniunii celor doi îndrăgostiţi în cununie. Acesta era un gest raţional. Era conform modului lor de viaţă. Mărturia nivelului atins de această cultură era sentimentul tot mai intens de iubire dintre cei doi care alcătuiau fiecare familie.

Astăzi, sentimentul de iubire dintre cei doi care formează familia, se stinge. Iar asta este aproape regula. Îi părăseşte Energia Iubirii. Şi acest lucru este acceptat de comunitatea umană ca fiind ceva necesar, însă este o situaţie nefirească omului şi subliniază tocmai nenaturaleţea vieţii oamenilor contemporani.

Îndrăgostiţii din epoca Vedică, nu cu mintea, ci cu inima şi cu sufletul, înţelegeau că explozia de sentimente de iubire era chemarea spre creaţia Divină.

Tu ascultă cu atenţie la ceea ce aspirau îndrăgostiţii Primordialităţii. Ei împreună, sub impulsul inspiraţiei, plă-

nuiau în gânduri un proiect. Proiectul Spaţiului lor de Iubire. În acest spaţiu, de ei creat, concepeau copilul. Trei sentimente esenţiale de iubire, le uneau ei într-unul singur, pe veşnicie. De-a lungul întregii vieţi, omul, în mod misterios pentru el însuşi, cel mai mult îşi iubeşte locul natal şi patria. Al lui, al copilului şi soţiei cu care a creat totul. Doar cele trei sentimente de iubire, şi nu mai puţine, pot să dăinuiască pe vecie.

Naşterea unui fiu sau a unei fiice în familia epocii Vedice era şi ea un prilej de preaînaltă sărbătoare şi tradiţie de slăvire a vieţii. Mai existau multe alte sărbători în acele vremuri. Şi lipseau infidelităţile conjugale. Milioane de familii înfrumoşau Pământul cu măreţia lor. Doar în vremurile recente, cetele de istorici contemporani au găsit de cuviinţă să afirme, înspre mulţumirea mai-marilor, că omul primitiv era prost. Că ucidea animalele, mânca cu exasperare din carnea lor şi se îmbrăca cu pieile. Monstruoasa minciună le servea altora, pentru a-şi justifica monstruozitatea propriilor fapte.

***

Educaţia copiilor în perioada Vedică

Omenirea caută neobosită un sistem desăvârşit de educaţie a copiilor. Profesorii se străduiesc să găsească o instruire înţeleaptă pe care să le-o dea copiilor lor. La fel şi tu, Vladimir, timp de cinci ani, pregătindu-te să-i vorbeşti fiului, ai căutat cel mai bun sistem de educaţie a copiilor. Totuşi, cel mai în măsură să te lumineze şi să te ajute să dialoghezi cu el, este însuşi copilul tău. Ai cerut multe

sfaturi de la profesorii de renume şi de la mulţi învăţaţi... Însă, niciun sfat, niciun sistem nu te-a convins şi nu ţi s-a părut perfect. Tot mai tare te-au măcinat îndoielile: ‹‹Dacă exista un sistem desăvârşit de educaţie a copiilor, cu siguranţă că majoritatea oamenilor l-ar fi aplicat. Şi ar fi trăit, undeva pe Pământ, un popor fericit. Însă, în toată lumea, numai probleme, fie ele identice, fie diferite.

O familie fericită, ca pe acu-n caru' cu fân s-o cauţi. În concluzie, nu există sisteme miraculoase de educaţie a copiilor, iar cercetările se arată prisoselnice, devreme ce nu este nimic de cercetat.››

Tu iartă-mă, te rog, dar, negăsind o altă cale de ieşire, eu ţi-am urmărit tot timpul gândul. Prin tine am vrut să-nţeleg ce-i împiedică pe oameni să vadă ceea ce este atât de evident.

Odată am reuşit să-ţi percep gândul şi am *auzit*: ‹‹Neîncrederea şi teama de propria greşeală îi condiţionează pe oameni să-şi dea copiii la şcoli sau academii, pentru ca apoi vina să le-o atribuie profesorilor... oricui, numai lor înşişi nu.››

Altădată te-am văzut cum ai pălit şi ai îngheţat la acest gând, care ţi-a trecut prin cap: ‹‹Educatorul copiilor este modelul de viaţă, a părinţilor şi a societăţii.›› Gândul era real şi precis. Tu, însă, te-ai speriat de el şi ai tentat necontenit să-l uiţi. Orice-ai face, este evident că nu-l poţi uita.

Pe urmă ai încercat să i te împotriveşti propriului tău gând şi ai argumentat: ‹‹Cum să devină învăţat, artist sau poet, cum să poată asimila matematica, astronomia sau istoria fără să meargă să-nveţe într-o şcoală de specialitate?››

Te-ai gândit la cunoştinţele despre materie, dar nu

acestea sunt importante în educaţia copiilor.

Cultura sentimentelor capabile să comprime-ntr-un grăunte cunoştinţele toate, este nemăsurat cu mult mai semnificativă. Tu ai fi putut să înţelegi toate astea, fiind tu însuţi cea mai copleşitoare dovadă a cuvintelor mele. Ai scris, nu-i aşa, o carte fără să studiezi în vreo şcoală de specialitate.

Numai trei zile am petrecut împreună în poieniţă şi tu acum eşti un scriitor cunoscut în multe ţări. Poţi ieşi pe scenă în faţa unei săli pline de oameni. Printre ei se află învăţători, poeţi sau doctori renumiţi. Şi tu poţi vorbi în faţa lor şi trei ore în şir. Oamenii te ascultă cu mare atenţie. Deseori îţi pun întrebări de genul: «Cum poţi ţine minte un volum atât de impresionant de informaţii, cum poţi, fără o foaie în faţă, să citezi cu precizie din memorie, paginile cărţilor?» La toate aceste întrebări ai răspuns fâstâcit, în timp ce, în sinea ta, ai considerat că eu am lucrat pe tine cu globul de sticlă invizibil. În realitate, cu tine se petrecea ceva mult mai simplu.

În timpul celor trei zile petrecute cu mine în taiga, asupra ta a lucrat şcoala Vedică. Nu ai fost supus importunităţilor sau perseverenţelor, nu au existat postulate sau disertaţii.

Informaţia toată se transmite nemijlocit prin sentimente.

Ba te-ai speriat, ba te-ai mirat şi ai râs, ba te-ai oţărât. Şi-odată cu fiecare sentiment nou-născut, în tine râurea informaţia. Volumul este imens şi se revelează odată cu amintirea sentimentelor născute atunci în tine.

Sentimentele însele sunt un enorm volum de informaţii comasate. Cu cât este mai strălucitor şi mai puternic sentimentul, cu atât mai multe sunt cunoştinţele

universale conținute în el. De exemplu, amintește-ți cum te-ai trezit după prima noapte în taiga, când ai găsit ursoaica lângă tine. În prima clipă te-ai speriat. Analizează cu atenție, te rog, și meditează asupra cuvintelor: «într-o clipă te-ai speriat». Dar ce este sentimentul de teamă? Hai să-ncercăm să-l convertim în informație. Tu ai gândit: «Lângă mine stă un urs enorm. Greutatea corpului lui depășește fără îndoială greutatea mea. Forța labelor este mai mare decât cea a mușchilor mei. Ursul sălbatic poate fi agresiv, poate tăbărî pe mine și mă poate sfâșia. Și eu sunt dezarmat. Trebuie să mă ridic și să fug.»

Nu-i de ajuns doar o secundă pentru a procesa la nivel conștient un volum atât de mare de informații. Se cere mult timp. Dar informația comprimată în sentiment, în cazul tău în sentimentul de teamă, permite o reacție instantanee la situație. Într-o clipă de trăire a unui sentiment briliant, omul este străbătut de un imens flux de informații. De-ar fi să se scrie, ar ieși o întreagă lucrare științifică, a cărei interpretare lipsită de sens ar putea dura ani de-a rândul.

Completa integritate a sentimentelor și efectul lor suprem, pot amplifica înzecit volumul de cunoștințe deja aflat în om.

De exemplu, teama care te-a cuprins la vederea ursoaicei a trecut la fel de repede. Dar de ce-a trecut? Nu este implicit. Tu, ca și-nainte, ai rămas în taiga, ca și-nainte erai neînarmat, ursoaica nu se depărtase și, pe lângă toate astea, multe alte animale sălbatice puteau să mai fie atunci, acolo.

Însă sentimentul de teamă din tine, într-o clipă s-a transformat în siguranță. Sentimentul de siguranță l-ai perceput într-o măsură mai mare decât atunci când te găseai pe nava ta sau în oraș, înconjurat de oameni înarmați.

De altminteri şi sentimentul de protecţie, tot într-o secundă a luat naştere. Asta s-a întâmplat atunci când ai văzut că ursoaica îmi îndeplineşte cu plăcere poruncile şi răspunde la cuvintele şi gesturile mele. Sentimentul de protecţie ţi-a permis să percepi în mod diferit informaţia. Ceea ce s-a întâmplat cu tine, dacă ar fi să se scrie, ar umple nu puţine pagini - o întreagă disertaţie. În cărţile tale ai evidenţiat mult cuvintele care zugrăvesc relaţia dintre om şi animale. Asta este o temă inepuizabilă. Însă în sentimente se cuprinde într-o clipită.

Dar s-a întâmplat ceva şi mai important. În numai câteva secunde, două sentimente contrare s-au aflat într-un echilibru perfect, iar eu am fost pentru tine fiinţa, alături de care te-ai simţit în deplină siguranţă, totodată enigmatică şi un pic de temut pentru tine.

Balansul perfect între sentimente este foarte important, deoarece este mărturia echilibrului omului. În tot acest timp, într-o pulsaţie neîntreruptă, sentimentele dau naştere la noi şi noi valuri de informaţii.

Cultura şi modelul de viaţă al fiecărei familii şi al întregii comunităţi umane din civilizaţia Vedică a fost aleasă şcoală de educaţie a generaţiilor în creştere, desăvârşirea intensivă a omului şi mişcarea lui spre creaţie în lumile infinitului Univers.

Copiii perioadei Vedice nu erau educaţi aşa cum sunt educaţi cei de azi prin şcolile moderne, ci erau implicaţi în vesele serbări şi tradiţii. Acestea erau sărbătorile unei singure familii sau sărbătorile la care luau parte oamenii dintr-un sat întreg, uneori chiar din mai multe sate vecine sau depărtate.

Şi, mai exact, s-ar putea spune că multitudinea de sărbători celebrate în perioada Vedică erau ocazii de serios

examen pentru copii şi adulţi şi mijloc de schimb de informaţii. Modelul de viaţă din familie şi pregătirea pentru aceste sărbători permiteau asimilarea sistematică a unui impresionant volum de informaţii.

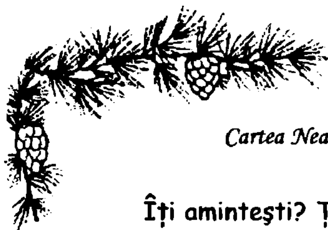
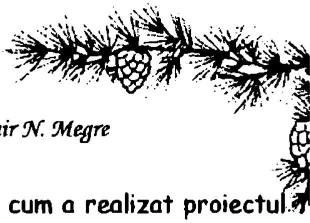
Cunoştinţele îi erau transmise copilului fără a-l constrânge aşa cum se obişnuieşte atunci când, împotriva voinţei sale, este obligat să stea şezut şi să asculte profesorul. Procesul educativ, pentru părinţi şi pentru copiii lor, avea loc minut cu minut, în veselie şi fără importunare. Era un proces dorit şi distractiv.

Dar mai existau, în acest proces, şi unele metode ciudate pentru zilele noastre. Nepătrunzând covârşitoarea importanţă pe care o aveau în educaţia omului aceste fapte ale părinţilor din perioada vedică, studioşii contemporani ar putea să le definească superstiţioase sau oculte.

De exemplu, şi tu ai gândit la fel şi te-ai indignat când ai văzut cum a fost luat copilaşul nostru, atât de mic şi neajutorat şi care nici nu se ridica în picioare, de puternicul vultur. Pasărea îl ţinea pe copil în gheare şi-l purta când în înălţimi, când pe de-asupra poieniţei.

Cu copiii familiilor vedice se făcea la fel. Pentru asta nu întotdeauna erau angajaţi vulturii. Ca să-i arate copilului înălţimile puteau urca şi pe un munte, dacă exista prin împrejurimile casei un munte suficient de înalt. Uneori, tatăl se urca într-un copac înalt şi lua copilaşul cu el. Alteori ridicau coline în acest scop. Oricum, efectul cel mai bun se obţinea atunci când copilul era purtat în zbor pe deasupra Pământului de un vultur. În aceste momente, cunoştinţele penetrau abundent în copilaşul străbătut de o întreagă gamă de sentimente. Odată matur, împins de nevoie sau din simplă dorinţă, ar fi putut deschide toate aceste cunoştinţe înăuntru' lui, ajutându-se de sentimente.

Îţi aminteşti? Ţi-am arătat cum a realizat proiectul vetrei de familie oacheşul Radomir împreună cu mireasa lui Liubomila. Am spus şi mai înainte: astăzi, nici măcar învăţatul considerat de ştiinţa modernă cel mai ilustru, nu poate realiza aşa ceva. Nici măcar de s-ar aduna toţi învăţaţii la un loc.

Aşadar, cum a reuşit tânărul să făptuiască acel miracol? De unde în el cunoaşterea plantelor şi a vântului, de unde semnificaţia şi menirea lor şi multor altele? Nu a stat niciodată într-o bancă de şcoală şi nici ştiinţa nu o deprins-o. De unde ştia, atunci, tânărul, menirea fiecărei plante, dintre cele cinci sute treizeci de mii de specii? Dintre toate, el a ales doar nouă mii şi înainte de asta a stabilit cu precizie interacţiunea dintre toate.

Se înţelege că Radomir, încă prunc, a văzut grădina părinţilor şi a vecinilor, dar nu a memorizat nimic, nu şi-a chinuit memoria. Nu i-a întrebat Radomir pe părinţi ce şi de ce creşte şi nici părinţii nu l-au agasat cu explicaţii. Şi chiar şi aşa, tânărul Radomir a reuşit să creeze o grădină chiar mai fermecătoare decât a părinţilor.

Tu nu te mira, Vladimir, te rog! Înţelege! Radomir, de fapt, nu a sădit grădina. Culturile sunt raţionale, prin urmare şi grădina este. Radomir a zugrăvit doar cu sentimentele proprii frumosul tablou pentru iubită şi pentru viitorii lor copii. Şi l-a ajutat avântul iubirii, inspiraţia şi zborul în ghearele vulturului, pe deasupra gospodăriilor.

În timp ce micuţul Radomir contempla peisajul satului, purtat de vultur în zborul său în înalturi, tabloul se revela în subconştientul lui la fel cum se developează imaginea pe pelicula cinematografică. Nu cu mintea a reuşit să înţeleagă el acest tablou, ci cu simţămintele! Cu simţămintele a reuşit să scaneze toate tipurile de informaţii

ale lumii înconjurătoare. Nu cu mintea sau cu rațiunea, ci cu simțămintele, a perceput el minunățiile pe care le-a văzut.

S-a întâmplat aşa şi mulțumită unui alt fapt:

În centrul fascinantului peisaj văzut din înalturi, stătea zâmbitoare mama lui. Ce poate fi mai seducător pentru un prunc decât surâsul mamei? Mama îi făcea cu mâna. Ea! Din sânul căreia, laptele hrănitor şi cald izvorăşte. Nimic nu este mai îmbietor pentru prunc decât laptele matern. Iar din înălțimea zborului, pe aripile păsării, micuțul Radomir, de mamă nedespărțit, a văzut totul ca un întreg indivizibil. Într-o clipă doar, în el s-a luminat, în explozia de sentimente vibrante, cunoaşterea unei părți din viziunea asupra lumii.

Măreața erudiție şi-o etalau tinerii, pe atunci, şi în ştiințele care, în era modernă, s-ar chema: zoologie, agronomie şi astronomie. Gustul lor artistic, de asemenea, era apreciat de oameni.

Se înțelege că şi în perioada Vedică existau învățători speciali.

În timpul iernii veneau în sat câțiva vârstnici deosebit de iscusiți în tot felul de ştiințe. Exista un loc comun în fiecare sat, unde ei îşi expuneau învățăturile. Şi dacă unul dintre copiii care ascultau, vădea un interes particular pentru astronomie, învățătorul mergea acasă la părinții lui. Învățătorul era foarte bine primit acasă la ei. Discutau despre stele atâtea ceasuri şi zile câte vroia copilul. Şi, cum să răspunzi la întrebarea: cine asimila mai multe cunoştințe din aceste discuții? Deoarece bătrânul învățător îi punea întrebări copilului cu deosebit respect. Putea să dezbată cu el în plină libertate. Nu avea niciun sens ca toate aceste discuții, concluzii trase sau dezvăluiri făcute în perioada Vedică, să fie scrise. Liberă de rutina cotidiană

şi de nenumăratele îndeletniciri cu care oamenii contemporani o chinuie, mintea lor putea asimila mult mai multă informaţie decât cel mai performant computer inventat astăzi.

Printre altele, dacă dezvăluirile se dovedeau raţionale, erau neîntârziat transpuse de oameni în practică. Erau puse în slujba lor.

Şi părinţii sau toţi cei din casă puteau foarte bine să asculte discursurile învăţaţilor. Deseori interveneau cu foarte mult tact în discuţii. Totuşi, cel mai important era considerat întotdeauna copilaşul. Dacă se întâmpla ca, în opinia adulţilor, tânărul astronom să greşească, trăgând o concluzie sau alta despre planete, ei puteau să-i spună: «Scuză-ne, dar nu te înţelegem.»

Copilaşul se străduia să explice şi, deseori, se întâmpla să-şi dovedească verosimilitatea deducţiilor.

În pragul primăverii, toţi sătenii se adunau în locul comun şi ascultau ce-au învăţat copiii. În zilele acelea se ascultau deducţiile. Puştanul de numai şase anişori putea să-i uimească pe toţi şi, ca un adevărat filozof, să vorbească despre sensul vieţii. Tot atunci, unii copii îşi prezentau lucrările lor extraordinare în faţa oamenilor. Alţii, cu cântecele lor încântau urechea celor prezenţi sau cu neobişnuite dansuri le delectau ochiul. Examen sau sărbătoare obştească - pot fi numite toate acele activităţi la care luau parte cu toţii - nu contează. Altceva contează: toţi laolaltă se bucurau de creaţii. Seria de emoţii pozitive şi dezvăluirile acelor zile erau primite cu bucurie în viaţă. La întrebarea: «ce era mai important în educaţia copilului?», azi, fără timoare se poate răspunde: modelul de viaţă şi cultura familiilor din perioada Vedică.

Ce s-ar putea alege din acea cultură pentru copiii de

astăzi? Care din sistemele de educaţie a copiilor, astăzi existente, este cel mai eficient de adoptat? Judecă singur. Niciunu' nu este perfect. Deoarece, tocmai prin decizia de a răstălmăci istoria omenirii, noi înşine îi punem pe copii să mintă. Iată de ce suferim noi şi-i constrângem şi pe ei să sufere.

Mai întâi de toate ar trebui ca fiecare om, adevărul despre sine să-l afle. Fără adevăr, printre postulatele mincinoase, viaţa ca un somn hipnotic curge.

Să fie primenit deznodământul a trei tablouri din manualele pentru copii. Să fie povestită copiilor Istoria autentică a oamenilor care trăiesc pe Pământ. Şi fiecare, în sinea noastră, să-i verificăm autenticitatea. Apoi, împreună cu copiii, care au cunoscut esenţa nedenaturată, o cale nouă să alegem.

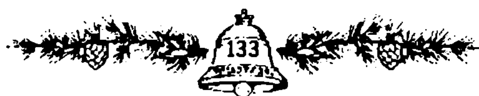
Cele trei tablouri din manualele şcolare de istoria evoluţiei Pământului şi a oamenilor care trăiesc pe el, sunt foarte ofensive. Uite cu ce tablouri îi induc în confuzie pe copii încă din fragedă vârstă...

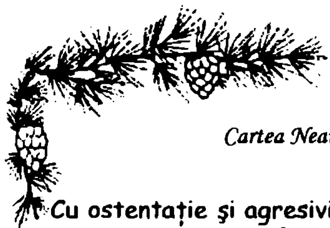
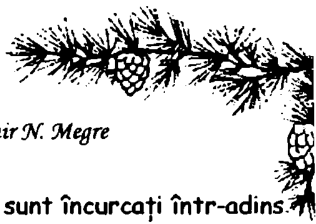
În primul tablou este zugrăvit omul primitiv. Uite cum este reprezentat: cu o măciucă-n mână, îmbrăcat în pielicele, cu o expresie animalică şi o cătătură inconştientă, stă omul printre oaselele animalelor ucise de mâna lui.

Într-al doilea tablou, omul, cu o spadă-n mână, îmbrăcat în armură, cu coif sclipitor pe cap, cucereşte oraşele prin bătălie, în timp ce mulţimea de robi stă îngenunchiată în faţa lui.

Acum iată-l şi pe cel de-al treilea: omul cu privirea inteligentă este mulţumit, are o expresie de om sănătos şi este îmbrăcat în costum. Împrejurul său, mulţime de aparaturi şi comodităţi. Este frumos şi fericit, omul modern.

Cele trei tablouri sunt false, iar ţelul lor plăsmuit.

Cu ostentație și agresivitate, copiii sunt încurcați într-adins cu aceste minciuni. În consecință, pot spune cine-o face și la ce-i trebuie această minciună. Dar mai întâi, tu analizează cu propria-ți logică autenticitatea acestor trei tablouri.

Singur judecă: copacii, iarba și tufișurile, tu și astăzi le poți vedea în formă primordială. Au miliarde de ani. Însă tu și astăzi, privindu-le, te poți emoționa de cât sunt de desăvârșite.

Toate acestea despre ce vorbesc? Creațiile Creatorului sunt creații perfecte din prima lor zi de existență. Așadar? Pe om, pe-a Sa creație iubită, L-a creat diform? Nu este adevărat! De la început, omul - creația cea mai desăvârșită a Creatorului - se află în centrul minunățiilor de pe Pământ.

Primul tablou ar trebui să oglindească acest adevăr istoric și ar trebui să zugrăvească familia de oameni fericiți, cu priviri inteligente și neprihănite ca de copil. Iubirea să fie întipărită pe chipurile părinților. Corpurile lor, în armonie cu tot ce-i înconjoară, să impresioneze prin candoarea și frumusețea forței binecuvântate. Împrejurul lor, pretutindeni, grădini înfloritoare și animalele, toate pregătite ca-n orice secundă, recunoscătoare, să îi slujească.

La fel și în cel de-al doilea tablou: adevărul istoric să le fie prezentat neștirbit copiilor. În armuri ridicole, două grupuri de războinici se urmăresc. Conducătorii lor stau pe două coline, iar sacerdoții îi îndeamnă. Încordarea și frica li se citește pe fețe, în timp ce pe-ale celorlalți, care-au cedat deja îndemnurilor sacerdoților, este întipărită o expresie de animal fanatic. Și într-o clipă se dezlănțuie înfricoșătorul măcel. Oamenii încep să-și ucidă semenii.

Și, în fine, al treilea: astăzi! Iată un grup de oameni cu fețe bolnave și palide, prin camere, înconjurați de

maldăre de lucruri artificiale. Unii obezi, alții cocoșați, cu chipuri gânditoare și tenebroase. Asemenea oameni, prin orașe, se întâlnesc în număr mare. De la fereastră, mașini care gonesc pe stradă... Și din cer, cenușă care se cerne...

Toate cele trei tablouri istorice trebuie să i le prezentați în mod veridic copilului și-apoi să-l întrebați: <<Care din aceste vieți ți-ar place să alegi?>> Tablourile sunt doar niște ilustrații convenționale. Firește că va fi nevoie de o istorisire veridică, sinceră și rațională. Fără răstălmăciri mincinoase, copilul va trebui să cunoască istoria umanității. Abia după asta se poate începe educația. Pe copil musai să-l întrebați: <<Cum putem schimba realitatea contemporană?>>

Copilașul nu va găsi dintr-odată răspunsul - într-o secundă - dar îl va găsi! Gândirea i se va schimba - va deveni creativă. Ooo, educația copiilor! Înțelege, Vladimir, doar o singură-ntrebare, însoțită de dorința sinceră de a auzi răspunsul copilului, este în stare să-i unească pe copii cu părinții și fericiți pe veci să-i facă. Mișcarea sinergică spre fericirea infinită și chiar și numai începutul ei deja se pot chema fericire. Fiecare om contemporan să cunoască istoria autentică!

***

Ritualuri

Nenumărate și considerabile au fost eforturile sacerdoților de a oculta, denigra și răstălmăci gesturile-ritual din vremurile Vedice. De pildă, s-a răspândit zvonul că oamenii din perioada Vedică se închinau orbește stihiilor apei. Că cele mai frumoase fecioare, înainte de-a cunoaște

iubirea, erau aduse zilnic ofrandă. Erau aruncate în lacuri sau râuri, erau legate şi izbite de maluri şi la moarte osândite.

Faţă de stihiile apelor, de ambientul lacurilor şi râurilor, oamenii acelor vremuri aveau, într-adevăr, un comportament complet diferit. Însă diferenţa stătea în cu totul altceva. Toate acestea sprijineau viaţa şi nu moartea. Despre un singur comportament dintre toate acestea o să-ţi vorbesc. Forma exterioară a acestuia o mai păstrează şi azi un ritual contemporan. Doar aspectul exterior. Măreţia şi raţionalitatea sensului poetic, astăzi au fost permutate în tulbure şi ocult.

Mai există şi astăzi, prin multe ţări, sărbătoarea apei. Cu această ocazie sunt lansate pe apă unele coroniţe sau plute mici cu o făclie sau o lumânare frumoasă. Sunt împinse de la mal în larg să plutească. Prin acest gest i se cere noroc apei. Dar, să auzi de unde vine această sărbătoare şi cât este de raţional şi poetic sensul său primordial...

Se mai întâmpla, prin acele vremuri Vedice, ca o fată sau două - nu contează - să nu-şi găsească iubitul în satul natal. Prin sate se întâmpla ca, în timpul marii sărbători, fetele să nu-şi afle perechile. Nu că ar fi lipsit - în faţa lor se arătau preafrumoşi flăcăi cu priviri inteligente ca ale zeilor şi sclipitoare în zi de sărbătoare. Însă inimile şi sufletele fecioarelor aşteptau altceva. Iubirea nu li se-arăta. La unu'-anume fecioara visa! Dar la care? Ea însăşi nu ştia. Nimeni nu a reuşit nici până azi să descoase misterul liberei alegeri a Energiei Iubirii.

Aşadar, fetele mergeau la râu într-o zi prestabilită. De la malul râului liniştit, lansau o plutişoară. Împodobeau marginile plutei cu ghirlande împletite din flori, în centru aşezau un urcior cu must sau vin. Împrejurul urciorului

presărau fructe. Băutura era făcută musai de mâna fecioarei, iar, la rândul lor, fructele erau culese din copacii de ea plantați în livada familiei. Şi tot pe plută mai aşezau un petec de pânză împletită din fibre de in sau de alte plante. Şi pânza era lucrată negreşit tot de mâinile ei. În cele din urmă, pe plută puneau o lumânare. Împrejurul unui foc învăpăiat, pe malul apei, fecioarele făceau hore şi cântau cântece despre iubitul încă nevăzut. Apoi, cu o crenguță aprinsă-n foc, dădeau foc fitilelor micuțelor lumânări. Împingeau plutele de la mal în direcția în care apa le fura şi le ducea lin în largul nevăzut al râului.

Şi-şi mânau fecioarele din priviri plutişoarele care se îndepărtau semnalate doar de pâlpâiala lumânărilor şi care se pierdeau lin în depărtare. Şi-atunci, inimile lor se încingeau de focul speranței. Un sentiment de fericire, tandru, se înfiripa pentru iubitul încă nevăzut.

Fugeau apoi pe la casele lor, se izolau fecioarele şi se pregăteau emoționate de întâlnire. El avea să sosească - aşteptatul - la răsăritul zorilor sau la amurg. Nu conta când. Conta cum. Şi ce-l aducea.

Cine-i ajuta pe cei doi să se întâlnească; misticismul sau raționalitatea? Ori, poate că, pe vedici îi ajutau cunoştințele din sentimente dobândite?... Tu, singur judecă...

Călătoreau plutişoarele fecioarelor, de curenții apei duse, în zilele stabilite şi cunoscute în toate satele, chiar şi-n cele mai îndepărtate.

Călătoreau o zi, două sau chiar şi trei. În aceste zile şi nopți cu lună, aşteptau în singurătate şi plini de speranțe, flăcăii care nu aflaseră iubirea.

Şi iată că tocmai a zărit flăcăul în depărtare un focşor mânat de curenții apei. Printr-o mişcare s-a aruncat în apă şi a înotat în întâmpinarea focşorului iubirii. Undele

apei răcoroase ale râului ostoiesc dogoarea corpului înflăcărat al feciorului, în timp ce focşoarele plutelor se disting tot mai aproape, unul mai frumos ca celălalt. Dar el, dintre toate, a ales doar unu'.

Şi n-ai cum să ştii, de ce a sa alegere, tânărul a socotit-o cea mai nimerită.

Din largul râului până la mal şi-a mânat plutişoara, împingând-o ori cu mâna, ori cu obrazul. Curenţii de apă se joacă cu el. Corpul flăcăului se umple de tot mai multă putere, şicanele râului nu le bagă-n seamă, în timp ce gândul îi poposeşte deja la mal.

Aşează cu grijă plutişoara la mal, suflă să stingă lumânărica, gustă uimit din băutură şi aleargă iute acasă, de drum să se pregătească. Ia cu el tot ce-a găsit pe plută. Pe drum mănâncă din fructe şi de-a lor bunătate se minunează. La scurt timp poposeşte în satul de unde a fost lansată plutişoara şi, fără greş, găseşte grădina şi copacul din ale cărui roade se înfruptase.

Ah! - s-ar putea mira oamenii - şi totuşi, în asta, nu este nimic mistic. Cum de-şi găseau negreşit iubitele, acei flăcăi?

Se poate spune, fireşte, că Iubirea îi îndruma pe poteca doar de ea cunoscută, dar eu simplific: şi lumânărica-i ajuta. Pe micuţul recipient în care ardea fitilul plutitor pe ulei, se depunea zgură. După cantitatea de zgură se putea deduce cu uşurinţă cât timp a ars focul lumânărelei. Viteza curenţilor de apă le era cunoscută tuturor. Aşadar, problema era simplă şi rapid rezolvabilă. Cât despre copacul din fructele căruia mâncase, tânărul din perioada Vedică nu întâmpina nicio dificultate.

Fructele pot părea asemănătoare între ele doar la o examinare superficială. Fructele copacilor de acelaşi soi,

crescuți chiar alături unul de altul, se deosebesc între ele prin formă, culoare, gust și miros.

Mai rămâne de pătruns doar un aspect misterios.

Cum și din ce, el și ea, pentru prima oară întâlnindu-se, se îndrăgosteau negreșit și spontan unul de celălalt? Iar iubirea lor era nemaipomenit de înflăcărată...

«Totul este simplu aici» - ar putea răspunde un filozof contemporan. - «Sentimentele lor se încălzeau de la visul comun, pe care l-au avut încă înainte de a se întâlni.» La aceeași întrebare, cu hâtrenie ar răspunde vrăjitorul cel cărunt: «Dintotdeauna a fost un poznaș râul nostru.»

Dacă ar vrea, evident că vrăjitorul ar putea să stabilească cu precizie și în detaliu semnificația fiecărei secunde din ritualurile de mine descrise și un tratat nemaipomenit să scrie. Dar niciun vrăjitor nu-și bate capul cu așa ceva. Totul stă, Vladimir, în faptul că...

Ei nu analizau viața, ei o CREEAU!

***

Hrana trupului

În perioada Vedică, oamenii nu cunoșteau nicio boală a corpului. Chiar și la vârste de o sută cincizeci sau două sute de ani, oamenii se mențineau viguroși de spirit, se bucurau de viață și erau absolut sănătoși. Nu existau pe acele vremuri vraci sau doctori, atâția câți există astăzi. Bolile corpului erau inexistente, deoarece modelul de viață din propria vatră de familie, din Spațiul de Iubire de ei înșiși creat, disciplina complet procesul de nutriție. Organismul omului își asigura toate cele necesare în cantități optime, în perioadele

în care consumul fructelor era cel mai prielnic şi în care planetele favorizau asimilarea lor.

Ia aminte, Vladimir, în natură, nu este o întâmplare că totul este organizat în aşa fel încât, în perioada primăvară-vară-toamnă, foarte multe plante să atingă maturitatea şi să rodească într-o secvenţă foarte precis definită.

Mai întâi apar ierburile; păpădia, de exemplu. Sunt plăcute la gust, mai ales amestecate cu alimentele invernale.

Dau în pârg coacăzele timpurii, căpşunile şi zmeura (timpurie la soare şi târzie la umbră), cireşele, apoi vişinele şi multe alte soiuri de fructe, ierburi sau poame, alegând momentul oportun în care să-i atragă atenţia omului prin forme, culori şi arome neobişnuite.

Ştiinţa nutriţiei pe atunci nu exista. Ce şi cât să mănânce omul într-un anumit interval, nimănui nici prin cap nu-i trecea. Şi, cu toate acestea, omul folosea în alimentaţie tot ce-i era necesar organismului, cu precizie de până la gram.

Fiecare fruct, fiecare ierbuşoară şi fiecare poamă, aduce beneficii maxime organismului uman doar într-o anumită perioadă a anului. De-a lungul acestei perioade creşte şi parcurge un proces de stabilire de legături cu planetele din Univers. În momentul în care cunoaşte caracterul solului, plantele care-i cresc în vecinătate şi omul care o învredniceşte cu privirea sa, planta apreciază şi stabileşte ce anume îi este lui cel mai necesar. Şi tocmai în ziua în care este pregătită să-l slujească pe om şi omul o învredniceşte cu vizita lui, planta îşi împlineşte fructul său ca hrană pentru om.

Am spus deja că femeia gravidă trebuie să-şi petreacă toate cele nouă luni în grădina ei, în spaţiul în care

se găsesc toate creațiile de ea săvârşite. Nu este o taină ocultă, este tocmai raționalitatea măreței existențe Divine. Judecă singur. În natură cresc foarte multe plante, în măsură chiar să întrerupă fără dureri sarcina femeilor; usturoiul, de exemplu, şi oreganul, apoi feriga bărbătească, mărul lupului şi multe altele. Tot aşa cresc şi alte plante care sunt în măsură să ajute la dezvoltarea în armonie a fătului în uterul matern. Care dintre toate acestea şi în ce cantități trebuie consumate, nimeni niciodată nu va putea spune. Astea le ştie doar el - cel din uterul matern. Şi el are grijă nu numai de sine, ci şi de mama lui. Uite de ce uneori se întâmplă ca femeia care abia a născut un prunc să se-mplinească şi de-a dreptul să întinerească.

Pentru ca asta să se întâmple, femeia gravidă trebuie să se afle în grădina ei. Pe ea, acolo, o cunoaşte fiecare firişor de iarbă. Fiecare poamă doar pentru ea dă în pârg. Ea s-a deprins cu gustul şi cu aroma poamelor din grădină, implicit şi dorințele proprii vor fi cele mai indicate să stabilească, mai bine ca orice altceva, ce şi cât să mănânce.

Într-o altă grădină sau în vatra altei familii nu se poate atinge această precizie. Fie acea grădină mult mai bogată sau cu poame mai diversificate. O alimentație ideală este imposibilă şi datorită faptului că femeia, înainte de a mânca un fruct, o verdeață sau vreo altă poamă, trebuie să le guste.

Uite, de exemplu, a vrut să mănânce un măr, l-a rupt din pom şi l-a gustat. A muşcat doar o singură dată din măr şi a înghițit. Pe loc a şi-nțeles că fructul nu este prielnic hrănirii organismului. I-a făcut rău atât ei cât şi copilului. Dar, de ce se întâmplă aşa? Secretul este acesta: chiar dacă fructele sunt toate asemănătoare între ele la gust,

conținutul de substanțe este diferit. Mâncând doar fructele din propria grădină, femeia nu are cum să greșească. În timp ce, mâncând dintr-o altă grădină, greșeala este inevitabilă.

Ce cunoștințe și ce legi îl ghidau pe om să se hrănească în acele vremuri? Lipsa tratatelor și a legilor! Doar în Divin se putea încrede. De exemplu, se vorbește astăzi că omul este parte integrantă a naturii, că este una și aceeași cu ea. Astăzi, în ce se oglindește asta, după tine? Azi, când omul se hrănește doar cu alimente artificiale, pe care i le furnizează sistemul pentru a sa comoditate. Orarul impus de sistemul artificial este și el unu' artificial.

Pe-atunci, toate deciziile din viața omului perioadei Vedice veneau din sentimentele de Dumnezeu lăsate. Mediul îi satisfăcea până și cea mai palidă senzație de foame.

Toate sentimentele lui, împreună cu Spațiul de Iubire, reprezintă cel mai desăvârșit automatism sau tratat în măsură să aleagă mâncarea pentru om și momentul hrănirii.

Trăia omul în spațiul său, mintea-i liberă putea crea sau rezolva probleme ale Universului... Împrejuru-i poame, de-o-ncântătoare frumusețe. Intuitiv, culegea un fruct, două sau trei și le mânca, fără să-și amestece gândul în ceea ce i-a fost lăsat prin plăcerea lui Dumnezeu.

Nu se gândea omul pe-atunci la mâncare. Se hrănea așa cum respirăm noi astăzi. Spațiul de el creat și intuiția stabileau cu precizie ce să mănânce, când și cum să se hrănească trupul.

Iarna, multe plante se eliberează de povara poamelor și frunzelor și se pregătesc să se odihnească. Iarna se planifică primăvara care vine.

Nici omul nu-și pierdea vremea cu gândul la mâncare, cu toate că nu făcea niciun fel de provizii pe timp de iarnă. De adunarea proviziilor, cu infinită dragoste și sârguință, se

ocupau toate animalele de pe lângă casa omului. Veverițele agoniseau bureți şi tot felul de semințe (alune, nuci etc.) Polenul florilor şi mierea le adunau albinele. Ursul săpa toamna beciuri unde depozita rădăcinoase. Primăvara timpuriu, ursul mergea la casa omului şi ba răgea la uşă, ba bătea uşor cu laba. Îl chema pe om ca să-i arate beciul pe care să-l destupe. Să fi fost posibil ca ursul să fi uitat unde ascunsese proviziile? Sau poate că simțea lipsa omului? Îi putea deschide oricine din familie, dar, cel mai adesea, îl întâmpina un copilaş. Îl mângâia pe bot pe harnicul muncitor, se îndrepta spre o moviliță de pământ şi bătea uşor cu piciorușul. Ursul scormonea cu sârg în locul indicat şi scotea la suprafață proviziile. Se bucura şi țopăia când dădea de provizii, cu labele le trăgea afară pe cele de deasupra, dar nu se încumeta să mănânce nimic înainte ca omul să fi dus primul ceva în casă.

Omul însuşi putea să adune provizii, dar din asta nu făcea o muncă... ci mai degrabă o artă. Multe familii făceau vin sau must din multe soiuri de fructe. Nu era tare sau tulburător ca vodca - acel vin al lor. Era o băutură de leac. Putea omul să se hrănească şi cu lapte, dar nu de la oricare animal. Bea laptele doar acelui animal pe care-l considera bun, blând şi chibzuit. Sau de la acela de la care gândea că-i aduce beneficii. Dacă se întâmpla ca unu' din membrii familiei - bătrând sau tânăr - să meargă la capră sau la vacă s-o mulgă şi animalul devenea agitat la atingere, atunci oamenii nu beau laptele. Nu beau laptele de la un animal care nu a vrut să-l împartă cu ei. Iar asta nu însemna neapărat că animalul respectiv nu iubea omul. Deseori, animalele, într-un mod misterios, înțeleg că uneori, consistența laptelui nu-i face bine omului.

Oamenii civilizației Vedice se hrăneau cu alimente de

origine vegetală, doar din grădina proprie şi doar strânse de animalele domestice. Această metodă a fost adoptată, nu în urma vreounei superstiţii sau legi. Era doar conştientizarea unor grandioase cunoştinţe. Chiar dacă verbele *a şti* şi *a cunoaşte* au aproape aceeaşi semnificaţie, *a cunoaşte* este mai semnificativ decât *a şti*. A cunoaşte nu înseamnă doar a şti, ci şi a percepe, tu însuţi, cu corpul şi cu sufletul, multe fenomene, menirea creaţiilor Dumnezeieşti şi al Său sistem.

Şi a cunoscut fiecare om Vedic că alimentele de el consumate, nu-i nutreau doar corpul, ci-i desăvârşeau şi percepţia sufletească. Şi că îi dădeau lui personal, informaţii din toate lumile Universului.

Iată motivul pentru care energia interioară, ascuţimea minţii şi viteza gândurilor acelor oameni le depăşesc cu mult pe cele ale omului modern.

Lumea animală şi vegetală din spaţiul familiei de oameni se comportau cu omul ca şi cu o divinitate. Animalele, iarba sau copacii, cu toate jinduiau la o privire blândă a omului sau la o atingere drăgăstoasă.

Şi tot această energie împiedica şi creşterea în exces a buruienelor în grădină sau pe straturi. Mulţi oameni ştiu şi astăzi că o plantă de apartament poate să se ofilească imediat ce cuiva din familie nu-i place şi poate, dimpotrivă, să înflorească luxuriant dacă simte asupră-i iubire sau atenţie.

Aşa se explică şi de ce, oamenii din perioada Vedică nu foloseau niciodată sapa în grădina lor. Mai există şi astăzi vorba «deochi», «ochi rău» sau «deochietură». Toate vin din acele vremuri. Oamenii aceia puteau face multe cu energia lor senzitivă.

Imaginează-ţi, un om merge la bucăţica sa de pământ. Totul împrejur îi captează privirea bună. Se uită la o

buruiană şi gândeşte «Ce cauţi tu aici?». În foarte scurt timp, buruiana se ofileşte de tristeţe. Şi dimpotrivă, unui vişinel de-i zâmbea, cu energie sporită avea să-şi pompeze copăcelul sevele pământului prin venele sale.

Iar când venea vremea ca omul Vedic să plece la cale întinsă, nu-şi lua cu el nicio provizie. Pe drum putea să-şi găsească hrana din belşug. Când intra în câteun sătuc şi se uita la o gospodărie, el cerea gospodarilor mâncare şi băutură. Pentru săteni era o cinste să-i ofere de băut sau fructe delicioase şi rădăcini drumeţului.

***

Viaţa fără tâlhărie şi hoţie

De-a lungul mileniilor perioadei Vedice, oamenii nu au cunoscut tâlhării sau furturi şi nu s-a pomenit nici măcar de-o mică ciondăneală. Chiar şi cuvintele de ocară lipseau din lexic. Implicit lipseau şi legile care să pedepsească aceste fapte.

Legile nu vor preveni niciodată faptele răutăcioase. Cunoştinţele şi cultura vedicilor nu au permis apariţia conflictelor în relaţiile interumane.

Tu judecă singur, Vladimir: fiecare familie ştia că, dacă oricărui om din sat sau chiar de pe marginea satului, i s-ar fi întâmplat ceva neplăcut, atunci întregul spaţiu ar fi suferit.

Energia universală a agresivităţii ar fi avut influenţă asupra tuturor plantelor şi animalelor din spaţiu. Balanţa energiilor ar fi suferit schimbări. Energia agresivităţii s-ar fi putut amplifica, manifestându-se în adulţi sau în copii, pro-

iectând nenorociri asupra urmaşilor.

Dimpotrivă, dacă drumeţul sosit în sat lăsa un sentiment de fericire, atunci şi spaţiul îl binecuvânta cu măreaţă frumuseţe.

Pe lângă asta, omul sosit în sat nu era în condiţie fizică să mănânce fructe din vreun copac sau altceva cules de mâna lui de pe proprietatea altui om.

Erau nemărginit de senzitivi oamenii culturii Vedice. Organismele lor identificau instantaneu deosebirile dintre fructele gustate; cele culese din proprie iniţiativă şi cele de mâini bune dăruite. Astăzi, cel mai adesea, proviziile de prin magazinele moderne nu au nici gustul şi nici aroma primordiale. Sunt neînsufleţite şi indiferente pentru om. Sunt ale nimănui şi nimănui menite. Sunt de vânzare.

Dacă omul contemporan ar putea gusta şi ar face comparaţia cu alimentele din perioada Vedică, din cele contemporane nu ar mai putea mânca.

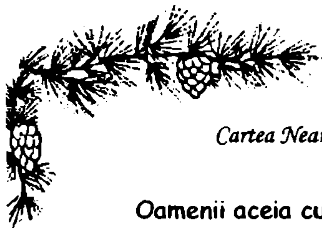
Nou-sositul nici nu se încumeta barem să gândească să-şi însuşească, fără a-şi cere voie, ceva care nu-i aparţinea. Oricare lucru, chiar şi-o piatră, conţine în el informaţia pe care doar familia care trăieşte în acel loc - în a sa vatră - o cunoaşte.

Fiecare vatră Vedică era o fortăreaţă inviolabilă în faţa agresiunii, în orice formă de manifestare a ei. Era ca uterul matern pentru familia care trăia în ea.

Ziduri înalte de cetate nu ridica nimeni, gardul verde, viu împrejmuia teritoriul gospodăriei. Acest gard şi toate plantele din care era format, apărau familia de orice formă de fenomene negative corpului şi sufletului.

Ţi-am povestit deja că trupurile străbunilor decedaţi erau îngropate doar pe pământul strămoşesc sau în livadă.

Oamenii aceia cunoşteau sufletul uman, ştiau că este veşnic şi că nici corpurile nu pot dispărea fără urmă. Fiecare lucru, chiar neînsufleţit la vedere, conţine multe informaţii universale.

Nimic nu se pierde în neant, în natura Divină. Trupul îşi schimbă doar consistenţa.

Nu acopereau trupurile decedaţilor cu plăci de piatră şi nici locul în care-i înmormântau nu-l însemnau în niciun fel. Drept grandios monument pentru ei era spaţiul de mâna şi sufletul lor zămislit.

Consistenţa schimbându-şi-o, corpul deja neînsufleţit nutrea copacii, ierburile şi florile. Printre toate astea se plimbau copiii de ei născuţi. Ooo, cât de mult iubeau copiii tot ce-i înconjura! Duhul străbunilor, deasupra spaţiului zbura şi pe copii îi iubea şi proteja.

Cu dragoste se comportau copiii cu spaţiul vetrei lor. Nu exista ideea de viaţă care se sfârşeşte. Viaţa la vedici era infinită.

Sufletul îşi ia zborul, cutreieră toate dimensiunile universale şi, poposind în diferite planuri existenţiale, îşi însuşeşte din nou o formă umană.

În grădina patriei trezindu-se, din nou zâmbeşte copilul. În zâmbet lui întregul spaţiu se regăseşte. Şi raza de soare, boarea, foşnetul frunzelor, floricelele şi steaua din depărtări cu entuziasm izbucnesc: «Una cu tine suntem întruchipaţi, copil al fiinţei Divine.»

Şi uite că şi azi pare stranie cererea vârstnicilor din diasporă: «Când va fi să mor, acasă la mine să fiu îngropat.»

Intuitiv, aceşti oameni presimt că doar spaţiul lor îi poate întoarce pe pământ într-o grădină paradiziacă. Diaspora repudiază sufletele.

Oamenii vor ca trupurile lor să fie îngropate în pa-

trie. De mii de ani aşa cer sufletele. Dar, s-ar putea numi, oare, cimitir patria natală, în oricare ţară s-ar afla ea?

Cimitirele nu au apărut demult. Au fost inventate doar pentru a turmenta sufletele umane cu iad, doar pentru a le înjosi, înrobi şi obliga să se-nchine. Cimitirele seamănă mai mult cu nişte... Par nişte gropi de gunoi, unde oamenii duc deşeurile vechi şi netrebuincioase. Deasupra cimitirelor plutesc sufletele răposaţilor. Viii se tem de aceste locuri.

Imaginează-ţi vetrele acelor vremuri. În ele erau îngropate trupurile multor generaţii. Fiecare fir de iarbă de pe această glie se străduieşte să-l alinte şi de folos să-i fie doar omului!

Celui nou-sosit cu agresivitate, fiecare firişor de iarbă şi fruct dintr-odată îi devin veninoase. Iată de ce nimănui, nici măcar prin cap nu-i trecea să fure premeditat.

Cu forţa nu se poate intra pe vatra familiei. A o cumpăra nu ajunge nicio sumă de bani. Cine ar vrea să atace ceea ce este în stare să-l ucidă pe atacator?

Fiecare se străduia să-şi făurească minunată oază. Planeta era tot mai frumoasă pe an ce trecea.

Ce vede astăzi omul, când din înălţimi îşi lasă privirile peste un oraş? Grămezi de pietre artificiale care acoperă pământul! Şi pe verticală şi pe orizontală se înalţă casele. Ba ici, ba colo, tot mai multe spaţii sunt umbrite de peisajul de piatră. Nu se mai găseşte apă curată în oraş şi aerul este viciat. Câte familii fericite trăiesc printre grămezile de pietre?

Ce-ar fi să se compare familiile culturii Vedice cu cele contemporane? Ar fi imposibil! Pot spune şi mai mult: printre grămezile de pietre artificiale, familiile de oameni nu trăiesc, ci dorm.

Dar, cu toate acestea, în visul lor hipnotic, deasupra

corpurilor, ca o sămânță vie, o celulă freamătă. Ba moare, ba se frământă de parcă ar fi mii şi mii, tot chinuindu-se să-i trezească pe adormiți, Vis se cheamă ea - celula vie. Şi ea îi va trezi! Şi-atunci, iarăşi, familiile de oameni vor crea oaze minunate pe Pământ.

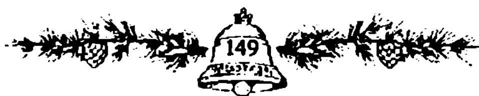
Şi iarăşi va fi aşa cum era pe-atunci. Şi dacă, spre Pământ din înălțimi se va privi, privirile de mulțimea de tablouri vii vor fi fascinate. Iar fiecare fascinant tablou va grăi că, în acel loc, pământul a fost atins de mâinile vedicilor treziți. Şi va trăi din nou în patria sa, fericita familie de oameni cunoscători ai lui Dumnezeu, al sensului şi menirii vieții.

Ştiau vedicii pentru ce străluceau stelele pe cer. Mulți maiestoşi poeți şi pictori trăiau printre ei. Vrajbă între sătucuri nu exista. Pricini de războaie sau confruntări nu existau. Şi nu existau structuri de funcționari. Pe întinderile Europei, Indiei, Egiptului şi Chinei, cultura Vedică înflorea şi nu existau granițe între diferitele teritorii. Conducători nu existau, nici mici, nici mari. Seria de sărbători grandioase erau adevărata călăuză.

Oamenii perioadei Vedice cunoşteau structura lumii într-o măsură mult mai mare decât o cunoaşte omul modern. Energia lor interioară le permitea să grăbească creşterea anumitor plante şi s-o încetinească pe-a altora. Animalele domestice se străduiau să-i îndeplinească poruncile omului, nu pentru a obține hrană, care şi aşa era din abundență, ci pentru a primi de la om, ca răsplată, energia de el emanată.

Şi astăzi, încă îi place fiecăruia lauda omului: şi omului şi animalului şi plantei.

Atunci, demult, energia oamenilor era mult mai puternică, la ea ca la un soare aspirau toate cele vii.

Imagistică. Încercări

Deja spre sfârşitul perioadei de viaţă Vedică, a fost făcută o măreaţă descoperire. O descoperire fără egal în întreaga istorie a civilizaţiei umane de pe Pământ.

Oamenii au cunoscut aievea puterea gândului colectiv. Iar aici trebuie explicat neapărat ce este gândul uman.

Gândul uman este o energie care nu are egal în Univers. Este o energie în măsură să creeze lumi fantastice şi totodată şi arme care să nimicească planeta. Toată materia pe care o vedem astăzi a fost creată fără excepţii, de gândul uman.

Natura, lumea animală, însuşi omul, cu măreaţă inspiraţie, de gândul Creatorului au fost create.

Numeroasele lucruri artificiale, maşinile şi mecanismele pe care le vedem noi astăzi, au fost realizate de gândul uman. Tu eşti înclinat să crezi că toate astea sunt făcute de mâna omului. Da, astăzi sunt folosite mâinile. Dar fiecare detaliu a fost conceput iniţial în gând.

Este unanim acceptat că mintea omului contemporan este mai desăvârşită decât cea a omului din trecut, dar nu este nici pe departe adevărat.

Gândul omului civilizaţiei Vedice depăşea de milioane de ori, prin viteză şi integritate a informaţiei, gândul omului modern. O dovadă ar putea fi şi cunoştinţele, pe care astăzi le luăm din trecut, despre întrebuinţarea plantelor în alimentaţie şi vindecarea bolilor. Mecanismul natural este mult mai desăvârşit şi mai complex decât cel al lucrurilor artificiale.

Omul nu numai şi-a chemat mulţimi de dobitoace în slujba lui şi nu numai a stabilit o menire tuturor plantelor. Când a descoperit puterea gândului colectiv, el a văzut că, folosindu-l corect, putea ghida clima şi din adâncuri putea izvorul să-l facă să ţâşnească. Iar imprudent de l-ar fi folosit, ar fi putut abate pasărea-n zbor şi ar fi putut influenţa viaţa planetei din depărtare... Grădini pe stele să sădească sau stelele să le nimicească.

Cu toţii ştiu astăzi cum a visat omul să-şi facă rachetă pentru a zbura pe Lună, alegând calea tehnocrată.

Şi a zburat pe Lună, irosind pentru asta nu puţine resurse şi forţe în detrimentul Pământului. Dar nu a schimbat nimic acolo. Această metodă este distructivă, fără perspective şi foarte primejdioasă pentru toţi oamenii de pe Pământ şi pentru celelalte planete. Însă, mai există şi-o altă metodă, mult mai desăvârşită. Doar cu gândul, poate omul să crească o floricică pe Lună, atmosferă prielnică sie-şi poate duce, o grădină poate sădi... şi cu a sa pereche iubită acolo să trăiască. Dar mai înainte de toate astea, cu al său gând va trebui omul să preschimbe întregul Pământ într-o înfloritoare grădină de rai. Şi doar prin gândul colectiv trebuie făcut totul.

Gândul colectiv este puternic. Niciunde în Univers nu există energie care să i se împotrivească intențiilor lui. Materia și tehnica contemporană sunt oglindiri ale gândului colectiv. El a fabricat toate mecanismele și armele moderne.

Dar adu-ți aminte, ți-am spus că puterea și energia gândului oricărui om care a trăit în perioada Vedică, erau incomensurabil superioare. Obiecte sau pietre de mai multe tone greutate puteau fi mutate de numai nouă oameni adunați la un loc. Pentru a înlesni folosirea gândului colectiv în scopul de a aduce mai multe foloase majorității și fără să fie nevoiți, pentru asta, să se adune la un loc foarte mulți oameni, ei au inventat imaginile diverșilor zei. Cu ajutorul lor au început să dirijeze natura.

A luat naștere zeul Soare în imaginea sa, zeul Foc, zeul Ploaie, zeul Iubire și zeul Fertilitate. Tot necesarul vieții, oamenii și l-au creat cu aceste imagini, în care era concentrat gândul uman. Și le-a adus foarte multe beneficii. Ploaia, de exemplu, trebuia să ude culturile. Oamenii își îndreptau toate gândurile lor înspre imaginea zeului Ploii. Dacă ploaia era foarte necesară, atunci, în imaginea ploii, își concentrau gândurile foarte mulți oameni. Și când, în această imagine, se acumula îndeajuns de multă energie, norii se îngrămădeau pe cer și ploaia cădea, stropind semănăturile.

Nemărginite-s oportunitățile date omului de natura Divină. Dacă umanitatea ar fi știut să reziste tentațiilor, menținând echilibrul dintre toate energiile universale stăpânite, atunci și în alte galaxii ar fi putut lua naștere grădini - roade ale gândului uman. Și omul, prin a sa prezență, ar fi norocit și alte planete. Perioada Imagistică înflorea. În perioada numită Imagistică, omul crea și se simțea zeu. Și cine altcineva să fie Fiul lui Dumnezeu? În perioada numită Imagistică, omul este aidoma lui Dumnezeu și începe să

plăsmuiască imagini. Această perioadă durează nouă mii de ani. Nu se amestecă Dumnezeu în activitatea omului. Tot felul de energii ale Universului se trezesc şi-l ademenesc pe om.

În om se află particule din toate energiile universale. Sunt multe şi sunt în contrapoziţie. Însă particulele tuturor energiilor universale din om trebuie să se afle într-un echilibru perfect şi să formeze un tot-unitar armonios.

Atunci când, cel puţin una din ele prevalează, instantaneu celelalte se micşorează, armonia este înfrântă şi atunci... Atunci are loc o transformare şi Pământul devine dizarmonic.

Spre măreţii îi poate călăuzi imaginea pe oameni, dar şi spre distrugere, dacă unitatea interioară este frântă.

Dar, ce înseamnă imagine?

Imaginea este o esenţă energetică inventată de gândirea umană. Poate fi elaborată de un singur om sau de mai mulţi.

Un exemplu elocvent al imaginii create colectiv este interpretarea actoricească. Un om prefigurează imaginea pe hârtie, altul interpretează imaginea zugrăvită pe scenă.

Ce se întâmplă cu actorul care interpretează imaginea fictivă? El, pentru un anumit interval de timp, îşi înlocuieşte sentimentele, aspiraţiile şi dorinţele lui cu acelea inerente imaginii fictive. Pentru asta, el îşi schimbă mersul, expresia feţei sau îmbrăcămintea obişnuită. Doar omul are harul de a plăsmui imagini.

O imagine creată de om poate trăi în spaţiu atâta timp cât trăieşte în mintea celui care-a creat-o. În mintea unui singur om sau a mai multor deodată. Cu cât sunt mai mulţi oamenii care alimentează imaginea cu sentimentele lor,

cu atât mai puternică este aceasta.

Imaginea creată de gândul colectiv poate încătuşa o colosală forţă - distructivă sau creatoare. Imaginea se află în raport reciproc cu oamenii şi poate forma caracterul şi maniera comportamentală a unor grupuri mai mici sau mai mari de oameni.

Cu ajutorul extraordinarelor capacităţi de descoperire şi cu aleasă inspiraţie, oamenii au creat viaţa planetei.

Dar, chiar de la începutul perioadei Imagistice a vieţii umane, au existat şase oameni care nu au reuşit să-şi menţină înăuntru' lor echilibrul energiilor universale, pe care Dumnezeu le-a dăruit omului în momentul creaţiei. Aceşti oameni au apărut, probabil, pentru ca omenirea să experimenteze de toate.

La-nceput, doar în unul din cei şase, măreaţa energie a egoismului s-a înălţat peste celelalte, apoi în al doilea, în al treilea... până la al şaselea.

La început, ei nu se întâlneau. Fiecare trăia pe cont propriu. Dar, cine se aseamănă se adună! Şi şi-au unit gândurile, pentru a înţelege cum să devină domnitori peste toţi oamenii de pe Pământ. Erau în număr de şase şi, în faţa lumii, s-au autointitulat preoţi.

S-au reîncarnat din veac în veac şi mai trăiesc şi astăzi. Toate popoarele lumii, astăzi, sunt ghidate doar de cei şase oameni – de acei preoţi. Dinastia lor dăinuie de zece mii de ani. Din generaţie în generaţie, preoţii le transmit moştenitorilor cunoştinţele lor oculte. Stăpânesc, de altfel, şi o parte din ştiinţa imagistică. Şi, cu mare tăinicie, ascund cunoştinţele Vedice faţă de ceilalţi oameni.

Între cei şase, unu' este mai important: se cheamă preotul suprem. În zilele noastre, el se consideră drept conducătorul principal al întregii comunităţi umane.

Mai marele dintre preoți - preotul suprem - în urma unor fraze pronunțate de mine, pe care tu le-ai scris apoi în cărți, şi în urma reacției multor cititori, acum examinează cu deosebită atenție cine sunt eu în realitate. Şi, pentru orice eventualitate, prin nişte forțe necunoscute mie, a tentat deja să mă ucidă, dar nu a reuşit. S-a mirat şi şi-a intensificat eforturile, nevrând să creadă până la capăt cine sunt eu.

Acum, eu am pronunțat cuvântul «ved-rusă» şi, prin asta, m-am deschis complet. Preotului suprem îi este frică până şi de cuvântul «ved-rus». Imaginează-ți-l cum tremură, conştientizând ce stă, de fapt, în spatele acestui cuvânt. Acum el va trimite spre mine oştirile lui de soldați, biorobotii şi forțele tuturor ştiințelor oculte şi întunecate cu gând să mă ucidă. Şi se va ocupa personal de fiecare pas al planului de nimicire. Să se ocupe! În acest fel nu-i va mai rămâne timp de altele!

Tu, Vladimir, ai amintit despre reacția furibundă a presei contemporane. De-acum o să vezi cum se amplifică şi se extinde. O să auzi de provocări şi clevetealǎ. O să cunoşti întregul arsenal de măsuri folosite de-a lungul mileniilor de forțele întunericului, cu intenție de a nimici cultura poporului nostru. Dar, ceea ce vei vedea tu la început, va fi doar vârful aisbergului. Nu toți oamenii disting atacurile oculte. Însă tu îi vei vedea şi pe aceştia, îi vei simți şi-i vei înțelege. Nu-ți fie teamă de ei, te rog. Asupra neînfricatului, frica nu are nicio putere. Uită imediat cele văzute. Oricât ar fi de omnipotentă străşnicia, odată uitată, încetează de la sine să mai existe.

Faptul este inedit, în tine văd îndoială. Nu te pripi să cedezi îndoielilor. Judecă autonom, liber de stereotipuri. Oricât de mic ar fi, un grup de oameni adunați la un loc

pentru a construi ceva, are întotdeauna un lider. Hai să-l chemăm şef.

O întreprindere mică are oficial un şef. Una mare are mai mulți şefi, iar peste ei unul important. Sunt mulți şefi peste teritoriile care se cheamă județe, regiuni, state, comunități sau republici. Nu contează cum se cheamă. Există câteun şef în fiecare stat, iar acesta, la rândul lui, are mai mulți subordonați. Şef de stat - şi-atât? Aşa consideră oamenii de obicei. Dar, cum aşa? Ce reiese? Că toate comunitățile care trăiesc pe Pământ, la un loc, nu sunt conduse de cineva anume? Şi că nu sunt pretendenți la tronul terestru?

Pretendenții au existat şi există. Tu cunoşti din istoria recentă numele multor conducători care au încercat să-şi dobândească cu forța, puterea asupra omenirii. Dar niciunul nu a reuşit niciodată s-o cucerească. Doar ce se apropiau de puterea absolută, neapărat se petrecea ceva. Deznodământul era acelaşi: armata şi pretendentul la puterea absolută asupra omenirii piereau.

În paralel, statul pretendent la puterea asupra întregii omeniri, mai 'nainte considerat puternic şi înfloritor, devenea dintr-o dată mediocru.

În ultimii zece mii de ani, s-a întâmplat la fel de fiecare dată. De ce? Deoarece omenirea are demult un conducător secret. El se joacă cu statele, cu şefii lor şi cu oamenii.

Se cheamă preotul suprem peste Pământul întreg, iar cei cinci asistenți ai săi se cheamă preoți.

Ia aminte la încă un aspect, Vladimir. Încearcă să-nțelegi singur: de-a lungul mileniilor, războaiele dintre oameni nu mai contenesc prin diferitele colțuri ale lumii. În fiecare țară proliferează bolile şi tâlhăriile, iar cataclismele

de tot felul se intețesc pe zi ce trece. Însă cea mai strictă și mai riguroasă anchetă o ridică întrebarea: *cu-adevărat să fi apucat civilizația umană pe calea progresului sau se degradează societatea umană pe zi ce trece?*

Răspunsul la întrebare va fi simplu. Tu doar ascultă cum s-au ridicat la început la putere preoții și cum reușesc s-o mențină și azi.

Primul secret al realizărilor lor, care ulterior i-a condus la atingerea țelului, a stat în fondarea statului Egiptului. Imperul Egiptului este cel mai cunoscut din istoria umanității. Iar tu, de vei analiza din istorie doar faptele și comentariile, eliminând misticismul, te vei lovi de multe taine.

Primul fapt! În istorie, conducătorul suprem este numit faraon. Multe succese și pierderi ale faraonilor sunt descrise în istorie. Falnicele sepulcre ale faraonilor mai continuă și astăzi să incite și să stimuleze imaginația oamenilor de știință care vor să le descoase taina. În acest fel, fălnicia piramidelor îi depărtează de secretul esențial.

Faraonul nu era doar un conducător peste toți oamenii, ci era considerat un zeu. Poporul mergea la el cu rugi să aibă ani rodnici, să cadă ploile și vijeliile să nu se abată peste culturi. Istoria relatează multe fapte ale faraonilor. Tu, odată ce le vei cunoaște, întreabă-te în sinea ta: ar fi putut cu-adevărat vreunul din faraoni să fie, în același timp și conducător peste un stat atât de mare și zeu peste oameni? Vei înțelege, cântărind faptele lui, că faraonul era doar un biorobot în mâinile preoților.

Uite faptele, tot din istorie cunoscute.

Pe vremea faraonilor, preoții trăiau în fastuoase temple, peste ei toți domnea preotul suprem. Câțiva candidați faraoni studiau sub stricta și permanenta supraveghere a preoților, care le inculcau tinerilor băieței tot ce pofteau

ei. Printre toate acestea le băgau în cap că faraonul este alesul lui Dumnezeu. Argumentau, susținând că însuşi preotul suprem auzise vocea lui Dumnezeu prin tainicele altare. Urma apoi alegerea faraonului dintre tinerii candidați, de către preoți.

Şi iată că ziua sosea! Pe falnicul tron, cu simboluri în mâini şi în alese veşminte înveşmântat, se ridica tânărul faraon. În fața mulțimii, el era împăratul omnipotent, era zeul! Doar preoții ştiau că pe tron era aşezat biorobotul lor. Cunoscându-i bine caracterul, încă din copilărie studiindu-l, ei ştiau deja cum avea să guverneze şi ce foloase avea să aducă tânărul faraon preoțimii.

Rare au fost tentativele faraonilor de a se elibera de sub controlul preotului suprem. Dar niciodată, niciun faraon nu a devenit om liber. Deoarece puterea preotului nu le este tuturor la vedere aşa cum le este veşmântul împărătesc al faraonului. Deoarece puterea preotului nu are nevoie de dialogul deschis sau de poruncile grăite. Deoarece puterea preotului asupra oricărui conducător nu slăbeşte o clipă. Şi în masele de supuşi, prin diversiuni mincinoase, viziunea lor asupra lumii o inculcă. Poate că ar fi devenit un om normal faraonul, dacă ar fi putut să mediteze în pace şi să se elibereze de imaginile plăsmuite. Dar a fost conceput totul de la început în aşa fel încât faraonul să nu se poată elibera din rutina cotidiană.

Rutina! Curierii, scribii şi guvernatorii din întinsul stat îl bombardau cu potop de informații, iar el era permanent constrâns să ia decizii în pripă. În plus, mai era şi războiul care-i măcina toate gândurile. Aşa se făcea că se precipita faraonul în carul său de luptă şi-i pedepsea sau îi premia pe oamenii săi, deseori neapucând nici măcar să doarmă. În tot acest timp, preotul continuă liniştit să medi-

teze, în asta fiindu-i menirea.

Preotul ticluieşte planuri pe baza cărora să ghideze omenirea, cu puteri depline. Plănuieşte preotul chiar mai mult: o lume doar a lui să-şi clădească, separată de cea a lui Dumnezeu.

Şi cine-i pentru el băieţelul prostuţ - faraonul - şi mulţimea supusă lui? Cu toţii nişte jucării în mâinile preotului.

Preoţii au deprins în taină ştiinţa imagistică, în timp ce masele uitau tot mai mult de legile naturii.

Vladimir, preoţii au transformat energia interacţiunilor dintre oameni şi creaţiile Divine din natura vie, în temple gândite de ei şi s-au nutrit cu ea - cu energia oamenilor - fără să o întoarcă.

Ceea ce în perioada Vedică îi era cunoscut fiecărui om, a devenit dintr-odată secret. Poporul a adormit ca hipnotizat. În stare de semiveghe, urma poruncile fără să gândească. Şi a distrus poporul lumea firească a lui Dumnezeu. În complezenţa preoţilor, alta a clădit. Preoţii, a lor ştiinţă, în riguroasă taină şi-au ţinut-o. Nici chiar pe pergamente nu s-au încumetat s-o scrie. Au născocit o limbă proprie cu care să vorbească între ei. Despre asta tu ştii deja, se vorbeşte în istorie. Limba aceasta diferită le era necesară, ca nu cumva cineva, prin vreo inadvertenţă din dialogul lor, să fi aflat de taină. Tot în acest fel mai sunt transmise şi astăzi acele taine simple între generaţiile preoţeşti...

Cu şase mii de ani în urmă, preotul suprem, unu' dintre cei şase preoţi, a decis să-şi asume conducerea lumii întregi.

A gândit: ‹‹Prin război, cu armatele faraonilor nu voi dobândi niciodată puterea, nici chiar de-ar fi să-i învăţ pe

conducătorii de oşti mânuirea armelor mai perfecte decât ale altora. Ce ştie să facă armata de prostănaci necugetaţi? Să jefuiască aurul? Şi aşa este prea mult! Slugi cu prinosuri? De la ei vine energie neprielnică, bucatele din mâinile slugilor nu-s bune. Nu-s nici gustoase, nici sănătoase. Va trebui negreşit să-mi însuşesc energia toată a sufletelor lor, energia fremătătoarei iubiri. Pentru asta nu voi avea nevoie de armate, ci de puterea ştiinţei. Ştiinţa imagistică - aceasta va fi armata mea invizibilă. Pe cât de profund o voi cunoaşte, pe atât de credincioasă-mi va fi armata. Cu cât mai puţin o va cunoaşte gloata, în ocultism şi nerealitate cufundată, cu atât mi se va supune mai mult mie.»

Preotul suprem şi-a pus la cale planul. Acest plan se oglindeşte în evenimentele istoriei ultimilor şase mii de ani.

Tuturor vouă vă sunt cunoscute evenimentele recente. Doar modurile în care sunt prezentate sunt diferite. Tu, Vladimir, interpretează-le în felul tău. Doar aşa vei dezvălui adevărul.

Uite, din sfatul celor şase preoţi ia naştere planul mai departe cunoscut multora din Biblie. Vechiul Testament glăsuieşte:

Preotul-profet Moise, împuternicit de preotul suprem, scoate poporul evreu din Egipt.

Poporului i se prevesteşte viaţa frumoasă de pe Pământul făgăduinţei, de Dumnezeu, poporului evreu promis.

În faţa lui Dumnezeu este anunţat poporului evreu alesul. Vestea ademenitoare le suceşte minţile şi parte din popor îl urmează pe Moise. Timp de patruzeci de ani, el conduce în pribegie poporul, prin pustiuri. Ajutoarele preotului-profet citesc neîncetat profeţii, despre predestinare vorbesc şi împing poporul să atace şi să jefuiască oraşele. Şi toate astea, în numele Lui, al lui Dumnezeu.

Atunci când un evreu se trezeşte din hipnoză şi cere să se întoarcă la viața dinainte, i se porunceşte să-şi îndrepte greşeala şi i se dă un termen. Greşeala de nu-şi va repara, va fi ucis. Iar faptele, în numele Domnului sunt justificate şi nu într-al lor.

Eu nu-ți descriu acum un vis sau o născocire. Fiecare se poate convinge singur, găsind răspunsurile în Biblie, în Vechiul Testament. În măreața carte istorică! Fiecare poate cunoaşte întâmplările istorice în autenticitatea lor absolută, trezindu-se doar puțin din somnul hipnotic milenar şi citind cum şi cu ajutorul a ce a fost codificat poporul evreu şi în oştire preoțească transformat. Mai târziu, Iisus a încercat să-şi decodeze poporul, dovedindu-se abil în cunoaştere, încercând să contracareze plăsmuirile preoților. Călătorind printre înțelepți, el a încercat să deprindă în amănunt ştiința imagistică. A învățat multe şi a hotărât să-şi salveze poporul evreu. A reuşit să fondeze o religie a sa, care să se împotrivească răului.

Religia aceea nu era pentru toate popoarele de pe Pământ. Era sortită doar poporului evreu. Însuşi Iisus a vorbit despre asta şi nu numai o dată. Vorbele sale au fost memorate de ucenici, tu şi astăzi poți să le citeşti. Uite, de pildă, Evanghelia după Matei, capitolul 15, versetele 22-28: <<Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. El, însă, nu i-a răspuns nici un cuvânt; şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră. Drept răspuns, El a zis: Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.>>

Ce înseamnă cuvintele: <<Eu nu sunt trimis DECÂT la oile pierdute ale casei lui Israel>>? De ce învățăturile lui

Iisus erau doar pentru evrei? De ce consideră el poporul evreu pierdut?

Iisus înțelesese, Vladimir, că, în pelerinajul său codificat prin pustiile Sinai, mare parte din poporul evreu era adâncit în somn hipnotic. Această parte, laolaltă cu însuşi Moise, devenise o armă în mâinile preotului suprem. Ei, erau cu toții soldații preotului, pe care el i-a obligat, pentru satisfacția amorului propriu, să pună stăpânire pe oamenii de pe întregul Pământ.

Şi ei aveau să se lupte de-a lungul mileniilor prin diferite colțuri ale Pământului. Armele lor nu vor fi nici spada primitivă şi nici glonțul, ci hâtrenia şi modelul de viață plăsmuit, prin care toate popoarele trebuiau să se îngenuncheze ocultismului, adică egoismului preoțesc.

Aveau să se lupte fără rezerve.

«Dar, orice luptă presupune implicarea a două părți combatante - ai gândit tu – Dacă-i aşa, atunci preoții unde-s? Într-o luptă trebuie să existe pierderi de ambele părți.»

Tu ai putea să găseşti şi singur aceste dovezi, după datele evenimentelor din diferitele surse făcute prezente în istorie.

Însă, pentru a înlesni căutarea, acum, eu o să-ți expun doar câteva din acele straşnice date. Dacă vrei, poți să le cauți şi singur prin atestatele istorice.

Vladimir, atât tu, cât şi mulți alți oameni, ştiți cum mor astăzi, în Israel, în teroare copii şi bătrâni. Tu ai auzit că nu demult a avut loc un război numit Marele Război de Apărare a Patriei. Iar documentele care s-au păstrat din timpul acestui război, mărturisesc că toate acțiunile erau îndreptate împotriva evreilor. Bătrâni şi copii, mame, tinere fete cu copii în pântece şi tineri care nu cunoscuseră iubirea - cu toții au fost arşi în cuptoare, gazați şi îngropați de vii în

gropi comune.

Nu au pierit unu', o sută sau o mie! Într-un timp relativ scurt, au fost ucişi cu ferocitate milioane de oameni. Istoricii îl consideră vinovat de toate acestea pe Hitler. Dar cine este vinovatul într-o altă epocă? Anul 1113 - Rusi' Kieveană. Pe neaşteptate izbucneşte un ultraj popular împotriva evreilor. Casele evreilor, atât din Kiev, cât şi din alte colţuri ale Rusi'-ei Kieveene sunt prădate şi arse, iar evreii, chiar şi copiii, omorâţi fără nicio milă. Poporul *rusi'**, cuprins de o furie animalică, a fost dispus să-i implice şi pe cnejii de la cârmă. Şi, sub îndrumarea cnejilor reuniţi, s-a hotărât o nouă lege: «Toţi evreii să fie alungaţi de pe pământurile Rusi'-ei şi să nu fie primiţi înapoi. Cei care se întorc pe ascuns să fie prădaţi şi ucişi.»

1290 - are loc masacrul sângeros al evreilor din Anglia. Conducătorii sunt constrânşi să alunge poporul evreu din ţară.

1492 - masacrul evreilor din Spania. Deasupra capetelor tuturor evreilor din Spania gravează pericolul morţii, aşa că sunt nevoiţi să părăsească cu toţii ţara.

Din momentul ieşirii din pustia Sinai, multe popoare ale lumii au început să-i urască pe evrei. S-a acumulat ura printre popoare şi s-a transformat, în diferite locuri, în brutale măceluri şi genociduri.

Eu am vorbit doar despre datele înspăimântătoarelor măceluri despre care tu poţi citi în istoria scrisă de oameni. Dar, pe lângă toate acestea, au mai existat multe alte agresiuni împotriva poporului evreu.

*rusi' - denumirea poporul Rusi'-ei Antice, sau, cum mai era numită - Rusi' Kieveană. (n.t.)

Fiecare dintre aceste agresiuni, luată în parte, este mai puțin semnificativă decât cele bine cunoscute tuturor. Dar, dacă toate aceste agresiuni minore ar fi adunate într-una singură, atunci aceasta ar arăta ca cea mai îngrozitoare, vastă şi crâncenă dintre toate agresiunile.

Devreme ce se întâmplă aşa, şi nu doar de un mileniu, se poate trage numai o concluzie: poporul evreu este vinovat în fața omenirii! Dar ce vină au evreiii? Vorbesc istoricii antichității, vorbesc cei ai prezentului, că urzesc conspirații împotriva conducerilor. Că înşeală pe oricine, cu mic, cu mare. Că-l despuiază pe sărac prin înşelăciune, iar pe bogat, îndeobşte, îl ruinează. Iar aceste convingeri confirmă existența printre evrei a multor bogați care pot exercita o anumită influență... până şi asupra puterii.

O întrebare, totuşi, ia naştere. Tu singur afl-o care-i. Cât poate fi de drept unu' care este înşelat de evrei? Acel care a agonisit bogății, toate, pe cale cinstită le-o fi dobândit? Iar cel învestit la putere, să fie el îndeajuns de deştept, devreme ce-l pot minți atât de lesne?

Printre altele, majoritatea depinde de conducere şi asta tot poporul evreu a scos-o la lumină. Pe tema asta se poate discuta mult, însă concluzia trasă este simplă: în lumea ocultă, toți trăiesc în minciună. Aşadar, are sens să judecăm cine minte mai mult şi cine mai puțin?

Cât despre poporul evreu, în locul său ar fi putut să se afle oricare alt popor contemporan. Oricare altul, supus misterioasei codificării şi lăsat să bântuie timp de patruzeci de ani prin pustie, fără să-L cunoască pe Dumnezeu Creatorul.

Iisus a încercat să spargă acest cod şi să-şi salveze poporul. A inventat o nouă religie. Diferită de cea de până atunci. Uite un exemplu: complementar expresiei «Ochi

pentru ochi, dinte pentru dinte>>, el a spus: <<Celui care te-a lovit pe obrazul drept, întoarce-i-l şi pe stângul>>. Iar expresiei <<Tu eşti poporul ales între celelalte>>, el a spus: <<Tu eşti robul lui Dumnezeu>>.

Ar fi putut Iisus să-i vorbească şi adevărul poporului său. Să-i vorbească despre vremurile Vedice, cât de fericit putea fi omul în grădina sa în contact cu creațiile Tatălui Creator. Dar poporul evreu fusese codificat deja. Şi credea doar în faptele oculte. Lumea nereală îi invadase deja conştiința. Astfel, Iisus a hotărât să acționeze pe cale ocultă. Şi a întemeiat o religie ocultă.

Preotul suprem a reuşit să-i ghicească planul lui Iisus. Ani de-a rândul şi-a stors mintea preotul suprem, până când a luat o decizie şi i s-a părut genial, când a hotărât că: <<Nu are niciun rost să mă bat cu învățătura lui Iisus. Prin mintea soldaților mei, dintre evrei aleşi, musai, învățătura, printre toate popoarele lumii o s-o inculc, şi în acelaşi timp, pentru Israel religia veche o s-o păstrez.>> Aşa s-a şi întâmplat - cum a gândit preotul suprem.

Şi au început să coexiste simultan două filozofii diferite ca esență.

Una glăsuieşte: evreii sunt poporul ales, aşa cum a propovăduit Moise, şi toți ceilalți trebui să li se închine. Cealaltă, prin Iisus, vorbeşte: în fața lui Dumnezeu toți sunt egali, între oameni niciunu' să nu se ridice deasupra altuia şi să fie iubiți deopotrivă şi apropiatul şi duşmanul.

Preotul a înțeles că, dacă va reuşi să atragă întreaga lume la religia creştină, care îi îndeamnă pe toți la iubire şi milostenie, şi în acelaşi timp să mențină şi iudaismul, care-l înalță pe unu' singur deasupra celorlalți, atunci va cuceri omenirea. Lumea se închină în fața evreilor, dar ei sunt doar soldați. Aşadar lumea, de fapt, i se închină preotului.

Propovăduitorii preotului au pornit în lume, străduindu-se loial să răspândească noua învăţătură.

Învăţătura lui Iisus? Nu tocmai! Deja multe de-ale lui inoculase preotul în acea învăţătură. Ce a urmat mai departe, tu ştii bine. A căzut Roma. Duşmanii care-au distrus impunătorul imperiu nu erau externi. Roma s-a năruit din interior, adoptând creştinismul. În timp ce împăraţii erau convinşi că creştinismul le va întări puterea şi un postulat îi măgulea din cale-afară: Orice putere vine de la Dumnezeu, iar conducătorul este un împărat miruit de milostenia Domnului, peste împărăţia sa.

În secolul al IV-lea, creştinismul biruie Roma de drept şi de fapt. Jubilant, preotul suprem, mijlocit şi negrăit, îi transmite împăratului bizantin o poruncă.

Şi-atunci Roma creştină arde complet *biblioteca din Alexandria**. În total cad pradă flăcărilor 730 de mii de volume. În multe oraşe se înalţă ruguri din cărţi şi pergamente. Sunt arse cărţile perioadei păgâne, printre care, însă, se aflau câteva în care era scris despre cunoştinţele vedicilor. Aceste mărturii nu au fost arse, au fost doar confiscate, apoi dosite şi studiate în cercuri restrânse de devotaţi şi abia după aceea distruse.

Preotului suprem începe să creadă că acum, când omenirea este tot mai departe de cunoştinţele primordiale, în calea lui nu se vor mai ridica obstacole.

*Biblioteca din Alexandria - este cea mai cunoscută bibliotecă din antichitate; conţinea toate documentele acelor vremuri. Pe vremea împăratului Cezar, biblioteca deţinea în jur de 700 de mii de cărţi depozitate. În perioada crâncenelor confruntări dintre păgâni şi creştini, în anul 391 d.Hr. a fost distrus templul lui Serapis în care se afla biblioteca. (n.a.)

Şi a cutezat preotul să mai dea încă o poruncă nespusă, în urma căreia, prin a II-a anatemă a Soborului Constantinopolului, a fost interzisă învăţătura care se cheamă reîncarnare. Pentru ce, o să întrebi tu? Pentru ca oamenii să nu se gândească la esenţa vieţii terestre.

Ca oamenii să creadă că, doar în afara existenţei terestre, există viaţa fericită. Şi au început să creadă aşa multe popoare ale lumii.

Preotul exulta, ştiind ce va urma şi a gândit în sinea lui: omul nu vede viaţa neterestră, nu ştie nici cum să ajungă în rai - unde este bine - nici cum să nu nimerească în iadul înspăimântător. Şi aici i-a venit preotului ideea ca, prin plăsmuiri mincinoase, o lume ocultă în propriul avantaj, să-şi clădească.

Astfel, până şi azi îşi mai clădesc preoţii, la plăcere, prin povestirile plăsmuite, lumile lor. Însă puterea absolută asupra omenirii nu au cucerit-o dintr-odată, aşa cum li s-a părut lor atunci când şi ultimul bastion al civilizaţiei păgâne - Roma - a căzut. Deoarece, mai rămăsese pe Pământ doar o micuţă insulă de neatârnat prin metode tradiţionale. Înainte de Roma şi de apariţia învăţăturilor lui Iisus, preotul suprem s-a luptat să nimicească cultura ultimului stat Vedic - Rusi'.

Războiul secret purtat împotriva Rusi' Vedice

— Bătălia împotriva Rusi' Vedice s-a purtat cu mult înaintea căderii Romei şi a sosirii lui Iisus pe Pământ. Această luptă a durat milenii, nu s-a dat cu spada de fier. Ocultismul şi-a făcut incursiunile în planul nematerial.

În Rusi' au sosit propovăduitorii religiei oculte; câteva zeci de nume de-ale lor tu le poţi afla din cărţile bisericeşti, însă ei au fost zeci de mii. Nu erau vinovaţi de greşelile lor. Erau fanatici, fapt pentru care nu ar fi putut asimila în mintea lor nici măcar a milioana parte din viziunea asupra lumii. Ei erau soldaţii preotului, îi îndeplineau cu sfinţenie şi fără să crâcnească porunca şi cu devoţiune-aleasă se străduiau să-i înveţe pe oameni cum să trăiască. Şi negau neîntrerupt măreţia imperiului Romei.

Au încercat să introducă un ritual, au propus să fie ridicate temple şi să nu se dea mare atenţie existenţei terestre şi naturii, argumentând că doar aşa, fiecare va ajunge în împărăţia cerurilor. Nu o să-ţi vorbesc acum despre

eforturile lor. Dacă vrei, poți și astăzi să citești tot ce s-a vorbit. Eu o să-ți descriu motivul pentru care nu au reușit, de-a lungul mileniilor, să facă nimic în Rusi' Vedică.

Fiecare al doilea om al acelei Rusi', era un poet cu un acut simț al umorului. Pe-atunci, în Rusi', trăiau și barzii, care se chemau baiani. Dar, ascultă ce se întâmpla în vremurile acelea...

Decenii de-a rândul, soldații preotului au dat înainte cu propaganda și le-au explicat oamenilor cum să I se închine lui Dumnezeu. Ici și colo, oamenii le chibzuiau vorbele. Odată, un baian, auzindu-i vorbind, a râs de ei și a născocit o parabolă cu tâlc, pe care mai apoi a cântat-o. Parabola lui a făcut mintenaș ocolul Rusi'-ei. În anul următor, deja zece Rusi'-i râdeau de propovăduitorii preotului. Furios, preotul a lansat noi atacuri. Dar din nou ia naștere o parabolă și din nou râde Rusi'. Din nenumăratele parabole ale acelor vremuri, eu o să-ți povestesc doar trei.

***

În care templu să stea Dumnezeu
(prima parabolă a Anastasiei)

Într-unul din mulțimea de sate existente pe Pământ, trăiau fericiți o mână de oameni. În sătuc își duceau traiul nouăzeci și nouă de familii. Fiecare familie avea o casă deosebit de frumoasă, decorată cu sculpturi unice. Grădina dimprejurul casei rodea zilnic și legumele și fructele creșteau de la sine. Oamenii întâmpinau cu bucurie primăverile și se delectau în timpul verii. Salba de sărbători fericite și vesele dădea naștere la cântece și hore.

Iarna oamenii se odihneau, bucurându-se de fiece zi. Priveau la cer şi gândeau cum să facă luna şi stelele să strălucească mai tare.

La fiecare trei ani, în luna iulie, oameni se adunau pe un imaş de la marginea satului. Odată la trei ani, Dumnezeu le răspundea la întrebări cu glas obişnuit. Fără să-L vază cu ochii, fiecare om Îl percepea pe Dumnezeu. Iar El se sfătuia, laolaltă cu fiecare locuitor al sătucului, cum să facă viaţa zilei de mâine cât mai fericită. Putea fi filozofic dialogul cu Dumnezeu, dar putea fi cu totul simplu şi glumeţ.

Iată un exemplu:

Un vârstnic se ridică în picioare şi-I vorbeşte lui Dumnezeu:

— Doamne, da' ce Te-apucă? Ne adunăm noi, cu toţii, la sărbătoarea verii, şi Tu ce faci? Ne uzi cu ploaie? Până la amiază a plouat de parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului. Doar spre vremea amiezii s-a arătat soarele. Tu ai dormit până la amiază, Doamne?

— Nu, Eu nu am dormit - a răspuns Dumnezeu - din zori m-am tot gândit cum să fac mai bine ca sărbătoarea să iasă cât mai benefică. Dar am observat că unii dintre voi, îndreptându-vă spre sărbătoare, v-aţi lenevit să vă spălaţi cu apă curată. Cum este cu putinţă să întinaţi sărbătoarea cu feţele blasfematoare? Aşa că am hotărât ca, mai întâi, să vă spăl pe toţi şi apoi să dau deoparte norii şi, cu razele soarelui, să vă usuc corpurile.

— Fie atunci, dacă-i aşa... - s-a învoit bărbatul, ştergându-şi pe furiş mustăţile de firimituri... Apoi, iute, i-a şters cerneala de coacăze din jurul gurii fiului.

— Spune-mi, Doamne - I-a cerut bătrânul filozof îngândurat lui Dumnezeu - deasupra noastră, în cer, sunt multe stele. Ce înseamnă desenul lor ciudat?

Pot eu, când mi-i monotonă viața terestră, să mă stabilesc cu familia pe steaua de sufletul meu aleasă?

— Desenul stelelor cereşti, în întuneric pâlpâitoare, grăiesc despre viața întregului Univers. Pulsația sufletului îți deschide cartea cerului s-o citeşti. Nu sărbătoarea şi nu curiozitatea, doar gândul înalt şi gândul neîntinat, cartea cerului deschid. Şi pe o stea vei putea tu să trăieşti. Fiecare poate să-şi aleagă planeta lui din cer. Una singură doar, este condiția de respectat. Destoinic să fii, creații preaminunate, mai desăvârşite decât cele de pe Pământ, pe planeta aleasă să ştii să creezi.

Din iarbă a săltat o fetiță, şi-a aruncat peste umeri cosițele-i bălăioare, şi-a înălțat fața cu năsucu-i cârn în sus şi, cu mâinile proptite mândre-n şolduri, i-a vorbit lui Dumnezeu:

— Eu am o pretenție la Tine, Doamne. Doi ani am aşteptat eu nerăbdătoare ca să-ți spun pretenția mea. Acu' o să Ți-o spun. Pe Pământ este-o neregulă... o anomalie. Oamenii, ca oameni trăiesc, cu toții. Se îndrăgostesc, se căsătoresc şi se veselesc. Numa' eu... cu ce-s vinovată eu? Numai ce vine toamna, pe obrăjorii mei răsar alunițele. Nu pot să le spăl şi nici să le ascund. Tu mi le-ai dat ca să te distrezi, Doamne? Eu pretind ca la primăvară să nu-mi mai răsară nicio aluniță.

— Ooo, fecioara mea! Nu alunițe, da' pistrui-ți apar pe frumoşii obrăjori, primăvara. Dar o să-i numesc cum vrei tu. Dacă te încurcă, la primăvară o să ți le iau - alunițele - A răspuns Dumnezeu fetiței.

Pe neaşteptate, dintr-un alt colț al imaşului, s-a ridicat un tânăr atletic şi cu ochii-n pământ I-a vorbit încet lui Dumnezeu:

— Nu puține-s treburile de făcut primăvara.

Tu, Doamne, te osteneşti să rânduieşti fiecare gospodărie. De ce bagi în seamă nişte aluniţe? Mai ales că-s aşa de frumoase, că eu nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât faţa unei fete pistruiate.

— Atunci ce-i de făcut? - A spus gânditor Dumnezeu. - Fata a cerut, Eu i-Am promis...

— Cum adicătelea, «ce-i de făcut»? - s-a băgat fata iar în vorbă. Lumea vorbeşte: «nu la aluniţe, da' la treburi mai importante să ne gândim»... Numa' că eu, de-aş fi ştiut că-s pistrui, aş mai fi adăugat încă doi, uite-aici pe obrazul drept, ca să fie simetrici.

Dumnezeu a zâmbit. Se vedea asta prin zâmbetul răsărit pe feţele oamenilor. Şi cu toţii ştiau că în curând va lua fiinţă din iubire o nouă familie în sat la ei.

Şi uite-aşa trăiau oamenii cu Dumnezeu, în acel uimitor sătuc. Însă, tam-nisam, în sat la ei poposesc o sută de înţelepţi. Sătenii întâmpinau întotdeauna cu bucurie oaspeţii şi-i omeneau cu tot felul de bucate. Din delicioasele poame au gustat cei o sută de înţelepţi şi s-au minunat de gustul lor neobişnuit. Apoi unu' din ei a spus:

— Ooo, oameni buni, viaţa minunată vă este, şi pe măsură. Belşug şi bunăstare în fiecare casă... Însă lipseşte *cultura** în raportul cu Dumnezeu. Nu vedem proslăvirea şi închinarea la Dumnezeu.

*cultură - 1.Totalitatea valorilor materiale şi spirituale create de omenire şi a instituţiilor necesare pentru comunicarea acestor valori. Faptul de a poseda cunoştinţe variate în diverse domenii; totalitatea acestor cunoştinţe; nivel (ridicat) de dezvoltare intelectuală la care ajunge cineva.

2. Totalitatea lucrărilor agrotehnice necesare plantelor agricole pentru a se realiza producţii mari şi constante; ştiinţa, priceperea de a lucra pământul, de a îngriji plantele. Sursă - DEX Copyright (C) 2004-2009 DEX online (a se vedea şi postfaţa)

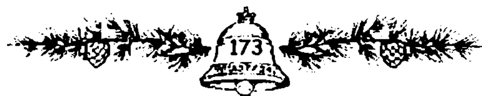

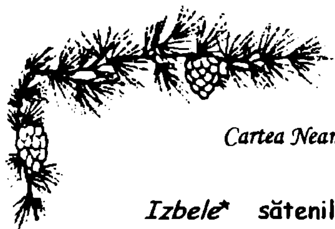
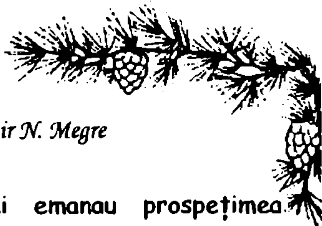
— La ce bun? - au încercat preocupaţi să argumenteze locuitorii. - Ne purtăm cu Dumnezeu la fel cum ne purtăm unii cu alţii. Odată la trei ani vorbim cu El. El face soarele să răsară în fiecare zi. Primăvara, albinuţa trebăluieşte zi de zi pri-mprejurul casei. Iarna, zăpada înveleşte Pământul. Toate faptele Sale le cunoaştem şi ne bucurăm de fiecare anotimp.

— Pe la noi nu-i aşa - au spus înţelepţii. - Noi am venit să vă învăţăm cum să vă comportaţi cu Dumnezeu. Peste tot Pământul au fost ridicate temple şi palate în slava Lui. Prin ele, oamenii pot vorbi cu Dumnezeu în fiecare zi. O să vă învăţăm şi pe voi.

Trei ani la rând, înţelepţii le-au cerut ascultare locuitorilor sătucului. Fiecare din cei o sută şi-a expus teoria sa, explicând cum era ideal de ridicat templu lui Dumnezeu şi ce trebuia făcut în el în fiecare zi. Fiecare înţelept avea o teorie proprie. Şi nu înţelegeau sătenii, pe care dintre teoriile celor o sută de înţelepţi să o aleagă. Şi, mai ales, nu ştiau cum să se poarte ca să nu-i jignească pe înţelepţi. Prin urmare au decis să-i asculte pe toţi şi să-i ridice temple fiecărui înţelept. Fiecare familie câteun templu. În sătuc trăiau nouăzeci şi nouă de familii, în timp ce înţelepţii erau o sută... şi s-au neliniştit auzind hotărârea sătenilor. Reieşea că unu' din ei nu avea să primească ofrandă şi că avea să rămână fără templu. Şi din această pricină s-au certat între ei: A cui teorie de închinare în faţa lui Dumnezeu era mai eficientă? Şi i-au amestecat şi pe săteni în disputele lor. Conflictul s-a încins şi, pentru întâia oară după mulţi ani, au uitat locuitorii sătucului de vremea întâlnirii cu Dumnezeu. Nu s-au adunat pe imaş, ca înainte, în ziua stabilită.

Au mai trecut alţi trei ani. Împrejurul sătucului se ridicau nouăzeci şi nouă de temple impunătoare.

*Izbele** sătenilor nu mai emanau prospețimea dinainte. Legumele rămaseră neculese, iar fructele din livezi erau viermănoase.

— Toate astea - cuvântau prin altare înțelepții - pentru că nu aveți destulă credință în voi. Mai multe daruri la altare s-aduceți și, mai sârguincioși și nepregetători lui Dumnezeu să vă închinați.

Doar un înțelept, cel făr' de templu rămas, furând ba de la unu', ba de la altu' a declarat:

— Voi nu ați făcut totul așa cum trebuie, oameni buni. Nu așa se ridică templele. Nu așa se închină la altar, iar cuvintele din rugăciuni nu-s cele drepte. Eu sunt singurul care poate să vă-nvețe cum să vă comportați cu Dumnezeu.

De fiecare dată când reușea să convingă câteun sătean, lângă casa acestuia se înălța un templu nou, în timp ce celălalt vechi era doborât la pământ. Și iarăși rămânea fără prinos unu' din înțelepți și pe furiș încerca să-l compromită pe altul în fața lumii. S-au scurs așa mulți ani. Într-o zi, însă, și-au amintit oamenii de adunările din trecut, de pe imașul pe care auzeau vocea lui Dumnezeu. S-au strâns din nou pe imaș și au început să pună întrebări, cu speranța că-i va auzi Dumnezeu și, ca și-nainte, le va răspunde:

— Spune-ne, de ce s-a întâmplat așa? De ce copacii din grădinile noastre fac poame viermănoase? De ce nu cresc în fiecare an legumele pe straturi și de ce se spurcă oamenii unu' pe altu', se bat și se ceartă și nicicum nu reușesc să aleagă credința cea mai dreaptă? Spune, în care din templele ridicate în cinstea Ta, trăiești Tu?

*ízbă (ízbe), s.f. - casă tipică din stepa rusească. Rus. *izba*. Sursă - DEX Copyright (C) 2004-2009 DEX online (a se vedea și postfața)

Mult timp, Dumnezeu nu le-A mai răspuns la întrebări. Iar, atunci când în văzduh a răsunat iarăşi, glasul nu-I mai era vesel. Cu ton obosit le-A răspuns Dumnezeu:

— Pustii sunt astăzi casele şi grădinile voastre, fiii şi fiicele Mele! Că nu mai apuc Eu singur să le fac pe toate! În visul Meu, altfel a fost conceput! Doar laolaltă cu voi să pot Eu să creez. Numai că voi, oleacă, v-aţi îndepărtat de grădinile voastre, şi nu pot Eu singur să creez. Creaţia doar colectivă poate exista! Şi încă ceva vă mai spun Eu tuturor: în voi înşivă, iubirea şi libera alegere sălăşluiesc deja. Şi Eu sunt pregătit, în visul Meu, ale voastre aspiraţii să urmez. Spuneţi-Mi doar, voi, dragii Mei fii şi fiice, în ce templu să mă stabilesc? În faţa mea toţi, ca unu-Mi sunteţi, pe care să ÎL aleg să nu vă obijduiesc? Şi atunci când la-ntrebare răspunsul veţi găsi şi templu în care să mă stabilesc veţi hotărî, voinţa colectivă, Eu o voi urma.

Le-A răspuns Dumnezeu şi a tăcut.

Iar oamenii din sătucul, în care binele nu s-a mai întors, până astăzi se hărţuiesc. În case - pustiu şi decadenţă, peste tot - temple tot mai falnice şi disputa - tot mai ascuţită!

— Off, Anastasia, pare atât de ireală pilda asta a ta! Da' proşti mai erau oamenii din sătucul acela! Cum de nu au înţeles oamenii că Dumnezeu vrea să grijească de grădini împreună cu ei? Ba mai mult, tu spui că aceşti proşti mai ţin şi astăzi cearta. În ce ţară e sătucul acela? Poţi să-mi spui?

— Desigur, pot.

— Aşadar, unde-i?

— Mulţi oameni şi, totodată, şi tu însuţi, tocmai în acel sătuc trăiţi.

— Aha... chiar aşa! Bineînţeles că tocmai noi trăim aşa! Şi, ca dintotdeauna, ne certăm fără întrerupere - a cui

religie este mai cea justă dintre toate?!... În timp ce, prin livezi, merele le mănâncă viermi!

***

Cel mai bun loc din rai
(cea de-a doua parabolă)

La mormânt au sosit patru frați, ca să-l pomenească pe tatăl lor mort de mai mulți ani. Vroiau, cei patru frați, să ştie dacă tatăl lor, în rai se află, ori în iad. Toți, de-odată, şi-au exprimat în gând dorința ca sufletul tatălui lor să li se înfățişeze şi să le povestească cum o duce pe lumea cealaltă. Şi a apărut chipul tatălui lor în fața fiilor, într-o lumină ciudată. S-au mirat frații, s-au emoționat la vederea apariției şi, numai ce şi-au revenit în fire, au întrebat: <<Spune-ne, tată, în rai se odihneşte sufletul tău?>>
<<Da, fiii mei - le-a răspuns tatăl - în fermecătorul rai se desfată Sufletul meu.>>

<<Spune-ne, tată - au continuat frații - unde vor ajunge sufletele noastre după moartea trupească?>>

Iar tatăl le-a răspuns tot printr-o'ntrebare celor patru frați: <<Spuneți-mi, fiii mei, propriile voastre fapte pământeşti cum le definiți?>>

Fiii i-au răspuns pe rând tatălui. Cel mai mare a spus: <<Eu am devenit un valoros conducător de oşti, tată. Am apărat glia Patriei şi nu a terfelit-o picior de vrăjmaş. Nu am supărat niciodată săracii şi neajutorații, pe Dumnezeu întotdeauna L-am venerat şi de asta trag nădejde să ajung în rai.>>

Al doilea fiu i-a răspuns: <<Eu am devenit un vestit propovăduitor. Binele l-am cuvântat şi pe oameni i-am învăţat cum să-L cinstească pe Dumnezeu. Semeţe realizări am avut printre semenii mei şi solemne titluri, de asta sper să ajung în rai.>>

Al treilea i-a răspuns lui tătâne-său: <<Eu sunt un renumit învăţat. Multe meşteşugării am născocit, ca să le uşurez viaţa oamenilor. Am făcut multe invenţii folositoare. De fiece dată când fac câte ceva, laudă Domnului aduc, numele Său Îl pomenesc şi-L cinstesc, aşa că cred c-o s-ajung în rai.>>

Ultimul a răspuns mezinul: <<Tată, eu de grădină grijesc şi pe lan trudesc. Din preafrumoasa mea grădină, fructe şi legume fraţilor le trimit, mă străduiesc neghiobii să nu fac şi amărăciune Domnului să nu-I provoc. Sper să mă ridic în rai.>>

După ce-a ascultat toate acestea, tatăl le-a răspuns fiilor: <<Sufletele voastre, fiii mei, după moartea fizică, se vor odihni în rai.>>

Şi a dispărut vedenia tatălui. Au trecut anii, au murit fraţii şi li s-au întâlnit sufletele în paradis, doar că printre ele nu era şi sufletul mezinului. Au început atunci, cei trei fraţi, să-şi cheme tatăl, iar când el şi-a făcut apariţia în neobişnuita lumină, l-au întrebat: <<Spune-ne, tatăl nostru, de ce aici, în grădina raiului, nu este printre noi şi sufletul frăţiorului nostru cel mic? S-au scurs o sută de ani, în măsura terestră a timpului, din ziua în care am vorbit cu tine la mormânt.>>

<<Nu vă frământaţi, fiii mei, şi frăţiorul vostru mic este în rai, dar nu este lângă voi acum pentru că stă de vorbă cu Dumnezeu>> - le-a răspuns fiilor, tatăl. Au mai trecut o sută de ani şi iarăşi s-au întâlnit fraţii în grădina raiului. Dar,

nici de data asta, nu era printre ei frățiorul mezin. L-au chemat iarăşi pe tatăl lor şi, când acesta a apărut, l-au întrebat: «Uite că au trecut încă o sută de ani, dar frățiorul nu a venit la întâlnire şi nici nu l-a văzut nimeni prin grădina raiului. Spune-ne, tată, unde-i frățiorul nostru cel mic?»

Şi iarăşi le-a răspuns tatăl fiilor: «Cu Dumnezeu stă la povață frățiorul vostru mezin, de asta nu-i aici cu voi.»

Cei trei frați i-au cerut tatălui să le arate unde şi cum se sfătuieşte frățiorul lor mezin cu Dumnezeu. «Priviți!» - le-a răspuns tatăl fiilor. Şi au văzut atunci, cei trei frați, Pământul şi pe el o grădină fermecătoare de care fratele lor cel mic grijea în viață. În fermecătoarea grădină terestră, întinerit, fratele cel mezin îi explica ceva copilului. Frumoasa lui soață trebăluia prin apropiere. Uluiți, cei trei frați l-au întrebat pe tatăl lor: «Fratele nostru mezin a rămas ca şi-nainte în grădina terestră şi nu este cu noi în grădina raiului... Cu ce-a greşit el în fața Domnului? De ce nu-i moare corpul frățiorului nostru? Nu puține secole, în măsurătoare terestră, s-au scurs şi noi tot tânăr îl vedem. Este posibil ca Dumnezeu să fi schimbat rânduiala Universului?»

La care, tatăl le-a răspuns fiilor: «Nu a schimbat Dumnezeu rânduiala universală, de la început în preamăreață armonie şi prin inspirată iubire dată. A murit trupul fratelui vostru, şi nu o dată. Cel mai bun loc de grădină de rai este tocmai locul de mâinile şi sufletul propriu zămislit. Aşa cum şi pentru părinți, cea mai măreață făptură este copilul de ei zămislit. Urmând rînduiala Dumnezeiască, sufletul frățiorului vostru cel mic ar fi trebuit să treacă într-o grădină paradiziacă, dar devreme ce grădina aceasta, pe Pământ şi-a făurit-o, el, implicit, se va întrupa din nou în grădina lui paradiziacă de pe Pământ.»

<<Spune-ne, tată – au continuat frații – tu ai spus că se sfătuieşte cu Dumnezeu, frățiorul nostru mezin, dar noi nu-L vedem pe Dumnezeu alături de el în grădină.>>

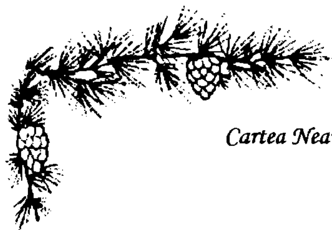
<<Frățiorul vostru, fiii mei, de creațiile Dumnezeieşti grijeşte. De copaci, de plante - tocmai ele sunt materializarea gândurilor Creatorului. Frățiorul vostru mezin conştient se atinge de toate şi cu iubire şi, prin asta, se sfătuieşte cu Dumnezeu.>> - le-a spus iar tatăl fiilor.

<<Spune-ne, tatăl nostru, ne vom mai întoarce noi vreodată pe Pământ în formă fizică?>> – l-au întrebat fiii pe tatăl lor şi au auzit ca răspuns: <<Sufletele voastre, fiii mei, acum se află-n rai. Forma terestră o vor putea re-primi doar atunci când cineva va sădi pentru ele, pe Pământ, o grădină asemănătoare grădinii raiului.>>

La aceste cuvinte, frații au strigat: <<Nimeni nu va sădi cu dragoste grădină pentru un străin! Singuri, de vom re-primi formă fizică, ne vom sădi grădina vie de rai pe Pământ!>>

<<Această ocazie ați avut-o deja, fiii mei>> - a vorbit tatăl şi s-a îndepărtat încet. Dar frații au strigat din nou la tatăl lor: <<Tatăl nostru drag, arată-ne şi nouă locul tău din raiul terestru, de ce te îndepărtezi de noi?>>

Tatăl s-a oprit. Şi le-a răspuns aşa celor trei fii: <<Vedeți mărul acela cu floare bătută, de lângă frățiorul vostru mezin? Şi sub el, vedeți leagănul şi încântătorul corpişor de bebeluş? Ia te uită, a mişcat o mânuță! Se trezeşte micuțul! Priviți! În copilaşul acela, sufletul meu trăieşte. Deoarece, această grădină, am început eu s-o sădesc...>>

***

Cel mai bogat mire
(cea de-a treia parabolă)

Această pildă o voi modifica puțin, o voi adapta la o versiune modernă.

Într-un sat trăiau doi vecini. Familiile lor erau prietene şi îşi lucrau cu pasiune pământurile.

Primăvara au înflorit grădinile de pe amândouă gospodăriile şi pe fiecare a îmbobocit câteo încântătoare livadă. În fiecare familie a venit pe lume câteun fiu. Când fiii celor doi vecini prieteni au crescut, la masă de sărbătoare, cele două familii au luat o hotărâre serioasă: să le treacă fiilor frâiele gospodăriilor.

— Fiii să decidă semănăturile. Iar noi, prietenul meu, deja de pe acum să nu-i încurcăm nici cu privirea nici cu vreo sugestie.

— Sunt de acord - a răspuns al doilea - de vor găsi de cuviință, fiii noştri să modifice şi casele după bunul lor plac. Să-şi aleagă singuri hainele şi animalele pe care să le țină sau calabalâcul de pe lângă case.

— Foarte bine - a răspuns celălalt - să fie de-sine-stătători, fiecare să-şi găsească singur soție potrivită, iar noi doi, prieten drag, o să mergem împreună să le pețim miresele.

Prin aceste cuvinte, şi-au întărit cei doi vecini prieteni hotărârea. I-au sprijinit şi soțiile. Şi familiile au început să trăiască sub oblăduirea celor doi fii maturi. Însă, din acel moment, viața celor două familii s-a schimbat. Fiul uneia dintre familii era foarte activ, se socotea cu toți şi din

acest motiv, a fost clasificat primul. Fiul din cealaltă familie era gânditor, cei dimprejurul lui îl considerau lent şi de asta l-au clasificat al doilea. Primul a doborât la pământ tânăra pădurice plantată de tatăl său şi a cărat-o în târg. Şi-a vândut calul şi şi-a cumpărat un automobil şi un tractoraş. Fiul primei familii era considerat foarte întreprinzător. A prevăzut tânărul întreprinzător, că la anu' va creşte brusc preţul usturoiului şi nu a greşit deloc în previziunea sa. A stârpit toate culturile din grădină şi a însămânţat un lan întreg de usturoi. Şi părinţii l-au ajutat în toate, devreme ce şi-au dat cuvântul. Familia a vândut usturoiul cu mare câştig. Au ridicat o casă mare, din materiale moderne, pentru care au angajat o antrepriză de construcţii. Dar fiul întreprinzător nu-şi găsea pacea defel. De dimineaţă până seara se tot gândea cu ce să însămânţeze terenul primăvara, ca să obţină venituri cât mai mari. Şi a găsit de cuviinţă, spre sfârşitul iernii, că cel mai avantajos ar fi să semene iarăşi usturoi. Şi iarăşi a vândut recolta cu mari câştiguri. Apoi şi-a cumpărat un alt automobil, considerat şi mai şic.

Într-o zi, pe drumul de ţară, se întâlnesc fiii celor doi vecini. Unu' era în maşină, celălalt într-o căruţă trasă de o căluţă sprintenă. Întreprinzătorul de succes opreşte maşina şi între cei doi vecini se înfiripă o discuţie:

— Eu, vecine, uite, merg cu maşina asta elegantă, în timp ce tu, de când te ştiu, te târâi cu căruţa. Eu mi-am ridicat casă mare, în timp ce tu, tot în casa părintească trăieşti. Taţii şi mamele noastre au trăit întotdeauna în bună megieşie şi eu aş putea să te ajut, cum se face între vecini. Dacă vrei, pot să-ţi spun ce să însămânţezi ca să câştigi cât mai mult.

— Mulţumesc pentru intenţia ta de a mă ajuta - i-a răspuns celălalt din căruţă - dar eu nu-mi prind gândurile.

— N-am de gând să-ţi răpesc libertatea gândurilor, vreau să te ajut sincer.

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, bun vecin. Libertatea gândurilor o răpesc obiectele artificiale, ca de exemplu, automobilul în care stai tu.

— Cum poate să răpească libertatea gândurilor un automobil? Automobilul poate să întreacă fără dificultăţi căruţa şi, până ce ajungi tu în oraş, eu mi-am terminat treburile demult. Toate astea mulţumită automobilului.

— Fireşte, automobilul tău poate să întreacă căruţa, numai că tu, în tot acest timp, eşti constrâns să conduci şi să ţii neîntrerupt volanul. Fără răgaz să urmăreşti aparatele de bord sau să faci altele, la drum să fii atent. Calul meu merge mai încet decât automobilul, dar, în acest timp, eu pot să stau fără să fac nimic şi, în felul acesta, să nu-mi distrag atenţia cu drumul. Pot să şi adorm, calul mă duce singur acasă. Tu ai spus că sunt probleme cu benzina. Calul îşi găseşte singur de mâncare pe păşune. Apropo, unde te zoreşti tu acum în automobilul tău?

— Merg să-mi cumpăr nişte piese de la magazin. Eu ştiu dinainte ce se poate defecta curând la maşină.

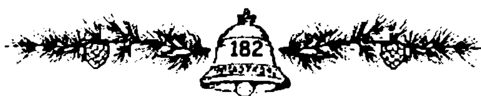
— Aşadar, ai învăţat aşa de bine tehnologia, că poţi să prevezi din timp şi ce se defectează?

— Da, am studiat-o foarte bine! Tehnologia am deprins-o doar în trei ani la un curs de specializare. Îţi aminteşti că te-am chemat şi pe tine la acest curs?

— Pentru această tehnică care se îmbătrâneşte şi se defectează, ţi-ai ocupat tu mintea timp de trei ani?

— Şi iapa ta îmbătrâneşte şi moare.

— Da, sigur că îmbătrâneşte. Dar, înainte de asta, va apuca să fete un căluţ. Căluţul va creşte şi va trage la căruţă. Viul îi va sluji veşnic omului, artificialul întotdeauna

îi va scurta viața.

— Sunt ridicole considerațiile tale țărănești. Pe mine toți mă văd ca pe un om bogat și de succes, în timp ce pe tine doar ca pe unu' care trăiește din agoniseala lu' tatâne'su. Tu nici măcar nu ai plantat alți pomi în curtea părintească.

— Eu am îndrăgit totul așa cum era. M-am străduit să pătrund menirea fiecăruia și să văd interconexiunea dintre toate. Iar ceea ce se ofilea, din privire, am mângâiat și am încurajat. Acum, primăvara, totul înflorește în armonie, fără să aibă nevoie de amestecul cuiva, iar în timpul verii se hrănesc toate singure, ca să rodească toamna.

— Ciudat întreprinzător ești tu, clar lucru - a oftat celălalt vecin - te îndrăgostești de grădină, de gospodărie, de flori. Vasăzică, în tot acest timp, tu îți menții liberă mintea?

— Da.

— Și la ce-ți trebuie mintea asta... liberă? Ce semnificație are libertatea asta?

— Prin ea cunosc toate mărețele creații. Prin ea te ajut pe tine.

— Pe mine?! Aici te-ai întrecut cu măsura! Eu pot să iau de nevastă oricare fată din sat, toate vor să vină după mine. Toate vor să fie bogate. Vor să locuiască în casa mea spațioasă și să se plimbe cu mașina mea.

— A fi bogat nu înseamnă a fi fericit.

— Dar sărac?

— Nici sărac nu e bine.

— Nici bogat, nici sărac, atunci cum?

— În belșug, fiecare trebuie să trăiască. Și, totodată să fie și de-sine-stătător. Și conștient de ceea ce se petrece împrejurul său. Fericirea nu vine peste oameni, așa, din senin.

Vecinul întreprinzător a surâs pe sub mustață și a demarat grăbit. La un an după asta, cei doi tați-vecini s-au întâlnit la sfat și au stabilit că a venit vremea să le pețească mirese fiilor. I-au întrebat fiecare pe fiul lui pe care fată din sat ar vrea s-o ia de nevastă. Fiul-întreprinzător i-a răspuns tatălui său:

— Fiica fruntașilor satului îmi place, tată. Eu o vreau de nevastă.

— Văd că ești inteligent, fiul meu. Fiica fruntașilor este cea mai frumoasă din împrejurimi. Toți oaspeții din sătucurile învecinate sau din locuri de departe, când vin la noi în sat, rămân uluiți de frumusețea ei. Doar că, vezi, ea este și ambițioasă. Mintea acestei fecioare osebite, nici măcar părinții n-o înțeleg. Chiar puțin ciudată, aș zice eu. Vin la ea să se sfătuiască și să se lecuiască de tot felul de boli tot mai multe femei din toate satele și pe copii, la fată, îi aduc...

— Și ce-i cu asta, tată? Nici eu nu-s mai prejos. În sat la noi nu este casă mândră ca a mea, nimeni nu are mașină elegantă cum am eu. În plus, în vreo două rânduri am văzut-o cum s-a uitat gânditoare la mine.

La întrebarea pusă de-al doilea tată: ‹‹Care fată din sat îți place mai mult, fiule?››, celălalt tânăr a răspuns așa:

— Eu o iubesc pe fiica fruntașilor satului, tată.

— Dar ea, cum se comportă cu tine, fiule? I-ai văzut cumva privirea îndrăgostită?

— Nu, tată. Odată am întâlnit-o întâmplător și fata și-a coborât pleoapele.

Cei doi vecini au decis să le pețească fiilor mirese în același timp. Au mers și s-au așezat cu aer ceremonial. Fruntașul satului a chemat-o pe fiica sa și i-a spus:

— Uite, fata mea, pețitori ne calcă pragul. Doi flăcăi,

odată, vor să te ia de nevastă. Noi ne-am învoit ca tu să-l numeşti singură pe ales. Poţi să ne vorbeşti acum de el sau vrei să te gândeşti până la răsăritul soarelui?

— Nu puţine răsărituri am întâmpinat visând, tată - a şoptit tânăra fecioară - răspunsul vi-l pot da chiar acum.

— Atunci vorbeşte, noi aşteptăm cu nerăbdare.

Şi le-a răspuns frumoasa, peţitorilor veniţi, aşa:

— Vă mulţumesc tuturor vouă, taţilor, pentru atenţie. Fiilor peţitorilor le mulţumesc pentru dorinţa lor de a-şi lega vieţile cu a mea. Minunaţi fii aţi crescut, taţilor, greu mi-ar fi fost să aleg, în mâna cui să-mi las destinul. Însă eu vreau să nasc copii şi vreau ca ei să fie sănătoşi. În îndestulare să crească, în libertate şi iubire şi, din această pricină, eu, pe cel mai bogat l-am îndrăgit.

Tatăl fiului cel întreprinzător s-a ridicat mândru. Celălalt şi-a coborât privirea. Însă fecioara a mers spre el, în faţa lui în genunchi s-a lăsat şi a spus, fără să-şi ridice pleoapele:

— Eu vreau să trăiesc cu fiul dumneavoastră.

Fruntaşul satului s-a ridicat de la locul său... Ar fi vrut tatăl să-şi vadă fiica că trăieşte în casa considerată cea mai bogată-n sat. Şi a spus cu severitate:

— Drepte vorbe ai grăit tu, copila mea, inima părintească cu-a lor sobrietate-ai fericit. Dar nu ai mers la cel mai bogat din sat, în genunche să te'ndoi. Ori, mai bogat aici, este celălalt. Uite-l!

Fruntaşul a arătat cu mâna spre tatăl fiului întreprinzător şi a adăugat:

— Fiul lor, casă spaţioasă a ridicat. Ei au bani, maşină şi tractor.

Fata s-a apropiat şi, spre surprinderea tatălui ei sever, a răspuns aşa:

— Da, bineînţeles, tu ai dreptate, tăticule. Dar eu am vorbit despre copii. Ce foloase pot aduce copilaşilor toate lucrurile de care-ai pomenit tu? Tractorul se strică până ce cresc ei. Maşina rugineşte, iar casa se ponoseşte.

— Bine, fie. Cred în vorbele tale. Însă copiii vor avea mulţi bani şi cu ei vor putea cumpăra maşină nouă, tractor şi haine.

— Şi... cât de «mulţi»? Aş vrea eu să aud.

Tatăl tânărului întreprinzător şi-a mângâiat cu orgoliu barba şi mustăţile, după care, cumpătat şi cu un aer important, a spus:

— Fiul meu are atât de mulţi bani, că de-ar fi, trei gospodării ca a noastră ar putea cumpăra numa'decât. Iar cai ca ai vecinilor noştri, o întreagă herghelie am putea cumpăra, şi nu numa' doi.

Fata şi-a coborât cu smerenie pleoapele şi a răspuns:

— Vă doresc fericire vouă şi fiului vostru. Însă, nu există niciunde pe Pământ atâţia bani cu care să cumperi grădina părintească, în care, fiecare crenguţă, cu dragoste, i se înclină celui ce-a sădit-o. Şi nu există bani pe care să cumperi ataşamentul unei iepe al cărei mânzişor s-a jucat cu copilul. Gospodăria voastră face bani, a iubitului meu îndestulare şi iubire.

***

Preotul şi-a schimbat tactica

În decursul războiului milenar, nu numai odată şi-a schimbat preotul tactica. Totul în zadar. Rusi', ca dintot-

deauna, a râs de încercările oculte. I-a numit calici, poporul, pe propovăduitorii preotului. În vremurile acelea, calicie era socotit ocultismul şi nu malformaţiile. Oamenii din Rusi' îi hrăneau şi le ofereau adăpost bieţilor propovăduitori, le era milă de ei, dar nu le luau niciodată în serios vorbele.

După patru sute de secole, preotul a realizat, în cele din urmă, că nu va îngenunchea ţara vedică. Şi a individualizat cu precizie în ce consta forţa Vedismului.

Vedismul îşi avea rădăcinile bine ancorate în cultura Dumnezeiască. Fiecare ducea un trai Divin. Şi fiecare familie îşi încropea Spaţiul său de Iubire în vatra familiei, acolo unde simţea unitatea cu natura sau, altfel spus, cu tot ceea ce crease Dumnezeu.

Oamenii Vedici vorbeau cu Dumnezeu prin intermediul naturii. Nu I se închinau, ci se străduiau să-L înţeleagă şi să-L iubească, aşa cum un fiu sau o fiică îşi iubeşte părinţii buni.

Şi atunci, preotul s-a gândit la un plan prin care să întrerupă dialogul lui Dumnezeu cu oamenii. Pentru asta a trebuit, fără doar şi poate, să-i înstrăineze pe oameni de vatra lor de familie, de grădinile Dumnezeieşti - de ale lor creaţii comune cu Dumnezeu. Toate teritoriile vedicilor să le fărâmiţeze în state şi cultura lor s-o nimicească.

Alţi propovăduitori au mers în Rusi'. Alte concepte au purtat. Acum, ei căutau oamenii în care invidia şi mândria să domine câtuşi de puţin celelalte energii. Când găseau câteun astfel de om, făceau tot posibilul să-i amplifice mândria. Concret, uite cum au făcut:

Imaginează-ţi: un grup de stareţi dregători poposeşte în casa în care trăieşte fericită o familie. Doar că acum, nici nu mai propovăduiesc şi nici nu-i mai învaţă pe oameni cum să trăiască. Dimpotrivă, spre surpriza tuturor, se

închină în fața capului familiei, aduc stranii daruri tuturor familiarilor şi vorbesc: «Într-o țară îndepărtată, ne-am urcat pe un munte semeț. Nu există munte mai înalt pe fața Pământului. În vreme ce stăteam pe piscul ce străpungea norii, o voce din ceruri ne-a vorbit despre tine. Spunea, acea voce, că eşti cel mai înțelept de pe tot Pământul. Tu, unul, eşti alesul şi noi în cinstea ta trebuie să ne închinăm, daruri să-ți aducem şi vocea-ți înțeleaptă s-o ascultăm.»

Şi dacă vedeau că omul cade pradă vorbelor, îşi continuau linguşitorul discurs: «Tu va trebui să-i fericeşti pe toți oamenii – aşa ne-a spus vocea de pe munte. Vremea ta valoroasă, pe alte nimicuri să n-o mai cheltui. Lumea va trebui s-o cârmuieşti, în numele ei să iei hotărâri - doar tu eşti împuternicit! Uite ție podoabă cerească de pus pe cap.»

Odată cu asta, îi era oferită omului, ca pe-o comoară de seamă, o podoabă de pus pe cap, înfrumusețată cu scumpeturi.

Şi-atunci, încrezătorul în măreția sa şi în noua învestitură, îşi punea iute podoaba pe creştet. În aceeaşi clipă, veneticii îi cădeau în genunchi preamărețului şi-l venerau. Preaslăveau cerul că le-a îngăduit să se închine în cinstea preamărețului. În fine, nou-veniții îi ridicau o casă separată preamărețului, asemănătoare unui templu.

Aşa au apărut primele cnezate în Rusia vedică.

Vecinii veneau la omul din templu şi îl priveau ca pe o ciudățenie. Se uitau cum i se închinau în genunchi veneticii, cum îi satisfăceau fiecare moft şi îi puneau tot soiul de întrebări.

La început, o parte din vecini a intrat în jocul străinilor de peste mări - care din curiozitate, care din milă - ca să le țină companie străinilor şi vecinului. Însă, pe nesimțite, au fost prinşi în acel joc. Au căzut treptat în

şerbie şi, fără să-şi dea seama, şi-au îndepărtat gândurile de la creaţie.

Nu puţine au fost forţele cheltuite de trimişii preotului în consolidarea cnezatelor. La început, tentativele lor au eşuat timp de mai multe secole. Dar, în cele din urmă, au reuşit, şi Rusi' Vedică au fragmentat-o în cnezate.

A urmat un proces scontat: cnezatele au început să se lupte între ele pentru putere şi i-au implicat în discordie şi pe vecini.

Scriu apoi istoricii că s-au găsit, chipurile, nişte cneji semeţi care au unit într-un singur stat toate acele multe şi mărunte cnezate din întreaga Rusi'. Judecă singur, Vladimir: chiar aşa să se fi întâmplat? Despre ce unire vorbesc istoricii? În realitate, totul este foarte simplu. Fiecare cneaz ar fi putut doar să-i ucidă sau să-i cucerească pe ceilalţi. Pe oameni îi uneşte doar modul de viaţă şi cultura.

Stabilirea graniţelor este dovada incontestabilă a separării. Consecutiv cu naşterea câteunui stat bazat pe cultura nevieţii, pe măreţia fictivă a unui singur om sau a mai multora şi a puterii armate, se ridicau o mulţime de probleme, printre care şi aceea a păstrării sau lărgirii graniţelor. Iar pentru asta se făcea simţită nevoia unei forţe armate tot mai impunătoare.

Un om singur nu putea cârmui un stat mare, şi-atunci apăreau tot felul de slujbaşi şi scribi, care se înmulţeau cu fiecare zi şi an ce trecea.

Cnejii, slujitorii, scribii, negustorii şi tot felul de angajaţi - toţi aceştia reprezintă categoria de oameni rupţi de creaţiile lui Dumnezeu. Astăzi, menirea lor este de a clădi o lume artificială. În ei s-a atrofiat capacitatea de a accepta realitatea obiectivă. Tocmai ei reprezintă stratul fertil al ocultismului.

Până acum o mie de ani, Rusi' încă mai era socotită *păgână**. Păgânismul păstra câte ceva din sensul culturii Vedice Dumnezeieşti. Odată cu apariţia cnejilor şi a căpeteniile micilor şi marilor cnezate, conducătorii au simţit nevoia unei puteri mai eficiente decât cea armată. O putere în măsură să plăsmuiască un model de om predispus supunerii necondiţionate.

Şi aici, mesagerii preotului le-au venit în ajutor cnejilor-cârmuitori şi le-au servit o religie pe măsură.

Noua concepţie le-a fost pe plac cnejilor. Chiar dacă, prea nouă nu era. Era identică cu aceea a Egiptul de cinci mii de ani în urmă.

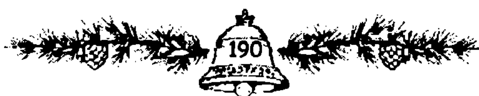
Cneazul, ca şi faraonul, era socotit un favorit al lui Dumnezeu. Slujitorii noii religii oculte le erau sfătuitori. Ca şi-n Egipt. Toţi ceilalţi erau doar robi.

*păgân: s.m. şi f. - persoană care se închină zeilor sau idolilor, idolatru. Persoană de altă religie (în concepţia creştinilor). sursă - DEX Copyright (C) 2004-2009 DEX online.

Mai există, pe lângă aceste descrieri, multe altele care, în decursul secolelor, au lăsat ca această denumire să capete forme (eronate) de rău, nemilos, sălbatic, fără Dumnezeu, fără crez ş.a.

Ne permitem să facem o scurtă intervenţie pentru cititorii noştri, prin care să aducem puţină lumină asupra celor care sunt astăzi consideraţi, din punct de vedere al istoriei religiilor, păgâni. După creştinarea Romei, mulţi cetăţeni ai Imperiului au refuzat să îmbrăţişeze noul cult, păstrându-l pe cel moştenit de la străbuni - păgânismul (mirenism). Pentru a scăpa de urmărirea noii orânduiri ecleziastice, s-au retras în satele din provincia Romei. Instituţiile administrative romane denumeau aceste circumscripţii rurale de origine preromană şi apoi, pentru un timp, şi romană, concentrate în jurul centrelor de cult pre-creştin (mirean), *Pagus*. Locuitor din *Pagus* - pagan (din care derivă românescul păgân).

Intenţia editurii este aceea de a evita şi, unde este posibil, dezrădăcina prejudecarea asupra acestei culturi antice. Ne-am limitat la o descriere strict documentată pentru a evita eventualele dezacorduri în rândul cititorilor. (n.t.) (a se vedea şi postfaţa).

Dar nu le-a venit deloc uşor cnejilor să le bage-n cap ceea ce ar fi vrut ei, oamenilor cu mintea liberă, în memoria cărora se mai păstrau încă sărbătorile Vedice. Şi încă o dată, preotul i-a susţinut pe cneji. Oştenii săi au răspândit zvonul mincinos că la păgâni, ca jertfă lui Dumnezeu, erau aduşi adesea oameni.

S-a răspândit zvonul că păgânii aducea jertfă zeilor lor nu numai dobitoace de toate speciile, dar foarte des fecioare, flăcăi şi chiar şi copii. Zvonul mincinos s-a propagat până în zilele noastre. Tot mai mult a înfuriat acest zvon poporul păgân. Şi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, mai exista şi noua religie, care-i interzicea cu desăvârşire poporului jertfa. Despre egalitate şi fraternitate se propovăduia, dar asta nu-i privea şi pe cneji. Aşa s-a naturalizat pe nesimţite noua religie în Rusi' păgână. Mai târziu, un cneaz de la putere a poruncit să fie considerată unica şi dreapta religie peste toţi ruşii, iar celelalte să fie interzise.

Acum, fiecare să se întrebe în sinea sa, cine erau mamele, taţii lor şi cei care, nu mai mult de o mie de ani în urmă, erau păgânii. Să fi sacrificat, într-adevăr, păgânii, animale şi oameni în cinstea zeilor? Doar celui care va reuşi singur, cu propria-i logică, să mediteze măcar pentru nouă minute i se va revela esenţa evenimentelor trecute.

Şi tu, Vladimir, vei putea singur să cunoşti adevărul, dacă-ţi vei deschide logica pentru a-l accepta. Eu o să te ajut un pic.

Mai întâi pune-ţi o întrebare logică. Dacă păgânii aduceau pe cineva ofrandă Domnului, aşa cum au fost învinuiţi, atunci de ce, doar la auzul jertfei li se scandalizau minţile şi sentimentele? Mai logic ar fi fost să accepte aşa ceva şi să se străduiască zeloşi să continue. Să nu se scandalizeze, noua religie să n-o accepte. Însă poporul era

scandalizat. De ce? Deoarece păgânii nu acceptau mintal conceptul de jertfă, nici măcar a dobitoacelor, darămite a oamenilor!

Iată de ce, nici până astăzi nu poate nimeni să indice o sursă care să ateste că ar fi existat jertfa la oamenii Rusi'-ei păgâne. Doar cronicarii creştini vorbesc despre asta... Însă, ei nici nu au trăit în Rusi' păgână şi nici măcar nu cunosc limba păgânilor din Rusi'.

Cronicile şi manuscrisele acelei Rusi' păgâne unde-or fi? O parte au fost dosite cu tăinicie, o altă parte arse pe foc ca şi la Roma. Ce-o fi fost, oare, atât de provocator în acele pergamente? Despre ce vorbeau ele? Chiar fără să le citească, astăzi ar putea ghici oricine. Aceste mărturii ar fi demascat netemeinicia persecutării păgânismului şi ar fi putut transmite cunoştinţele vedismului. Adevărul este că păgânii, nu numai că nu cunoşteau jertfa de sânge, dar nici măcar nu mâncau carne. Nu concepeau aşa ceva. Păgânii erau prieteni cu animalele, raţia lor alimentară zilnică era foarte diversificată, dar era compusă excluziv din plante. Cine poate spune barem o reţetă din bucătăria antică în care, despre carne să se pomenească măcar? Nimeni!

Până şi în basme se spune cât era de apreciată ridichea în Rusi' şi cum se bea *berea-mierea**. Să încerce şi oamenii de azi, chiar şi cei care mănâncă carne, să bea băutura caldă de miere cu polen de flori şi ierburi.

*bere-miere - băutură pe bază de miere şi malt (ulterior înlocuit cu hamei). Se vorbeşte că în antichitate, în timpul celor 30 de zile care urmau ceremoniei nupţiale, mireasa bea bere-miere pentru a-şi spori fecunditatea şi pentru a se proteja împotriva frigidităţii. Această băutură mai este folosită şi astăzi ca un excelent remediu în stările febrile şi gripe. (n.t.)

După asta, nu numai că vor refuza carnea, îndeobşte nu vor mai mânca nimic altceva. În plus, judecă singur, Vladimir, la ce le trebuia să mănânce carne, devreme ce erau înconjuraţi de atâtea alimente nutritive şi uşor digerabile?

În anotimpul rece, albina se hrăneşte doar cu miere şi polen şi întreaga iarnă nu face caca în stup.

Organismul albinelor asimilează în totalitate alimentele. Şi oamenii le serveau oaspeţilor *sbiten** - o băutură pe bază de miere fiartă - imediat ce le păşeau pragul casei. Şi, cine mai mănâncă carne după dulce? Mâncarea pe bază de carne au introdus-o nomazii. Prin stepă şi prin pustiuri, nomazii nu găseau multe de mâncare. Iată de ce au început să-şi omoare dobitoacele. Şi au mâncat carnea acelor animale care le cărau greutăţile, desăgile, care îi hrăneau cu lapte şi le dădeau pieilile să se-mbrace.

Aşa a fost nimicită cultura străbunilor şi Rusi' subjugată de religie. Şi, barem de-ar fi fost curată - această religie - doar a lui Iisus... Poate că viaţa ar fi fost altfel astăzi. Dar preotul şi-a inoculat viclenia lui în religia lui Hristos. O religie unică a fost răstălmăcită în mai multe feluri. Şi a început să se dividă lumea creştină în mai multe culte, care au intrat în conflict. Nu puţine forţe a irosit preotul suprem pe Rusi'. În alte părţi ale lumii, oamenii au întrevăzut intenţiile şi nu le-au permis propovăduitorilor preotului să-şi aducă schimbările. Japonia, China şi India nu au devenit creştine. Dar preotul suprem i-a supus printr-o altă metodă.

Mileniul Ocultismului s-a lăsat peste omenire acum o mie de ani. În acest mileniu au trăit toţi oamenii Pământului... Şi încă mai trăiesc şi acum...

* sbiten - băutură caldă preparată din miere cu mirodenii. (n.t.)

Ocultismul

Durează doar de un mileniu.

În perioada Ocultismului, omenirea este cufundată într-o lume nereală.

Omenirea începe să cedeze uriaşe volume de energie imaginilor plăsmuite şi lumilor abstracte, aflate dincolo de limitele vieţii reale. Lumea reală şi toate formele ei de manifestare primesc tot mai puţină căldură umană dătătoare de viaţă şi continuă să existe doar mulţumită rezervelor din trecut şi a încărcăturii Divine primordiale.

Umanitatea încetează să-şi mai îndeplinească menirea ei primordială. Devine periculoasă pentru Univers şi au loc catastrofe de proporţii planetare.

Întreaga umanitate mai trăieşte şi astăzi în lumea ocultă. Însă, ea a luat sfârşit în a douămiilea an. Se subînţelege că, de fapt, denumirea anului nu este al douămiilea.

Tu ştii şi singur că nu demult a fost schimbată nume-

rotarea anilor. Granița timpului trecut a fost al milionulea jubileu de existență a civilizației terestre.

Şi, ca de fiecare dată, trebuia să aibă loc o catastrofă de proporție planetară sau, mai concret, un nou salt în evoluția Universului, care s-ar fi putut realiza doar prin dezvoltarea însăşi a umanității. Însă nu a avut loc catastrofa în niciunul din anii oculți.

Doar trei vedici neadormiți au reuşit să trezească din somnul vrăjit al ocultismului o parte din oamenii de azi. Adu-ți aminte cum au început să fremete şi să-şi amintească de iubirea lor pentru pământ, inimile cititorilor cărților tale. Ei mai sunt încă adormiți, însă puterea culturii Vedice Divine se reîntoarce în ei. Şi la Dumnezeu se întoarce speranța. Ei, netreziți încă complet, au preîntâmpinat prin iubirea lor catastrofa care acum nu se va mai produce pe planeta noastră.

Curând se vor trezi toți oamenii din somnul vrăjit al ocultismului. Se vor întoarce la realitate.

Tu te miri că omenirea contemporană doarme sub hipnoză sau că trăieşte în lumea nereală? Şi gândeşti: «Cum aşa? Uite, eu şi mulți alți oameni, trăim prin oraşe mari şi mici, iar pe stradă gonesc maşinile...»

Nu te grăbi să te miri de cuvintele mele, Vladimir. Tu gândeşte şi descoperă singur în care timp, zi sau ceas, oamenii contemporani se află în lumea reală. Adu-ți aminte, de exemplu, câte religii diferite între ele există în lume. Religiile interpretează, fiecare în felul său, menirea omului, are fiecare o viziune asupra lumii şi fiecare deține arsenalul ei caracteristic de ritualuri, diferit de ale celorlalte.

Acum, hai să presupunem că o singură religie este mai valabibilă, mai presus decât toate celelalte. Asta înseamnă că toate celelalte clădesc o lume nereală. Însă, şi în

celelalte cred oamenii. Ce înseamnă, aşadar? Că, devreme ce cred, ei se închină legilor unei lumi nereale?

Pretutindeni pe Pământ, foarte mulţi oameni se străduiesc să câştige cât mai mulţi bani. Dar, banii ce sunt? Doar o convenţie. S-a împământenit ideea că pe bani se poate cumpăra orice. Iluzie! Nimeni nu a cumpărat încă adevărata energie a Iubirii sau sentimentul matern pe bani, Patria sau gustul poamelor care sunt menite doar omului care le-a cultivat cu conştiinţă.

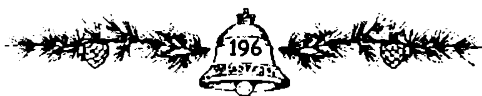
Banii sunt convenţionali, prin urmare, cu ei doar iubirea convenţională o poţi cumpăra. Şi de tot felul de obiecte neînsufleţite te poţi înconjura pe bani, în tot acest timp sufletul la singurătate condamnându-ţi-l.

În mileniul ocult, umanitatea a fost complet derutată în relaţia cu mediul înconjurător creat de Dumnezeu. Şi orbecăiesc sufletele umane prin întuneric.

Tu priveşte cu atenţie, Vladimir, doar în ultimul secol, cât de brusc şi-a schimbat orientările societatea în care trăieşti tu.

A domnit ţarul şi au domnit şi legile laice. Oamenii respectabili se evidenţiau prin tot felul de insigne, medalii, decoraţii sau uniforme chindisite. S-au ridicat mânăstiri şi altare peste tot prin ţara în care trăieşti tu acum. Apoi, peste noapte, toate acestea au devenit monstruoase. Uniformele şi decoraţiile au devenit mascarade, mănăstirile obscurantiste şi slujitorii lor şarlatani.

Oamenii au distrus cu înverşunare templele şi au ucis cu sălbăticie slujnicii oculţi. Mai târziu, puterea sovietică a fost scoasă drept singura responsabilă de toate aceste atrocităţi. Da, puterea sovietică a instigat poporul. Dar atât. Poporul nu s-a împotrivit, ba dimpotrivă, a dat curs apelului idolilor-călăuze.

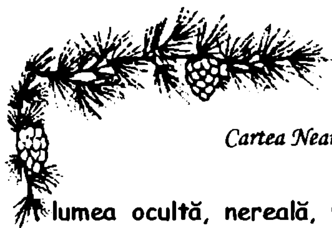
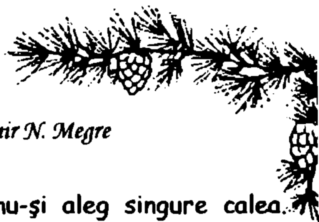
Tu ştii foarte bine, din documentele existente azi, cu câtă înverşunare au fost măcelăriţi în Kubani' cei patruzeci şi doi de sacerdoţi creştini. Nu au fost doar ucişi şi atât, ci au fost torturaţi cu sălbăticie. Corpurile le-au fost aruncate la gropile de gunoi. Toate acestea nu au fost poruncile căpeteniilor, ci poporul însăşi a vrut ca evenimentele să aibă loc. Căpeteniile au permis doar, ca toate să se petreacă. Ca rezultat, exponenţii religioşi din toate colţurile ţării au fost omorâţi cu miile. Cine nu a apucat să fugă, şi-a lepădat credinţa. Nu mulţi, în acele vremuri, au reuşit să rămână în viaţă sau să-şi menţină crezul.

Majoritatea oamenilor din ţară au devenit atei. Veşmintele s-au schimbat, insignele şi decoraţiile au căpătat forme şi culori noi. Nu puţine au fost cărţile scrise de analişti şi istorici despre anii sovietelor... Mai târziu, când omenirea avea să audă despre Stalin şi Lenin, gura urmaşilor avea să grăiască doar: «Pentru prima dată i-a fost arătat omenirii ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, şi-anume că ocultismul s-a autoeliminat. Popoarele nu vor mai accepta nici în somn religiile oculte. Ocultismul supravieţuieşte doar forţat şi artificial.» Însă, nu credinţa în Dumnezeu fusese ucisă. A fost înjosit doar ocultismul cuibărit în credinţă.

Doar în ultimii o mie de ani, poporul Rusiei a trebuit să schimbe mai multe filozofii. Religia a fost înjosită considerabil, iar crezul ei a fost transformat în comunism, chiar dacă şi acesta tot un crez era.

Nu demult, şi tu eşti martor, poporul din ţara în care trăieşti tu şi-a schimbat brusc orientarea. Calea pe care au mers toţi cetăţenii acestei ţări cu entuziasm, acum este considerată greşită. Şi iar au fost schimbate priorităţile.

Să fie nouă, calea aleasă de popor? Ba, deloc! În realitate, poporul încă nu înţelege sensul acestei căi. În

lumea ocultă, nereală, popoarele nu-şi aleg singure calea. Întotdeauna le-o indică cineva.

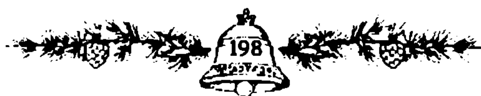
Cine? Preotul suprem, care conduce şi astăzi lumea! Cum face el să cârmuiască astăzi omenirea? Şi de ce nimeni nu-l poate răsturna? Unde este el?

Uite! Eu pot să ţi-l arăt!

***

Preotul care şi astăzi conduce lumea

Acum o să vezi un om în vârstă. Nu te mira de simplitatea înfăţişării lui exterioare. Nu se deosebeşte de majoritate prin haine sau prin comportament, după cum vezi. În viaţa de zi cu zi, el este înconjurat de obiecte obişnuite. Nici casa nu este cine ştie ce. Are doar doi slujnici. Are şi familie: soţie şi doi fii. Dar nici măcar ei nu ştiu cine este el în realitate. Şi totuşi, în aspectul lui exterior se distinge o deosebire faţă de oamenii normali. Dacă-l observi cu atenţie, vei vedea că îşi petrece toată ziua în solitudine. Pe chip i se citeşte profunzimea meditaţiei. În timp ce mănâncă, discută cu soţia, cu toate că se întâmplă rareori. Ochii parcă-i sunt acoperiţi cu o subtilă peliculă obscură. Nici când se uită le televizor nu-i deschide complet. Nu se miră niciodată şi nu râde. În realitate, aproape că nu se uită la televizor. Se preface că se uită, dar, în tot acest timp, meditează intensiv la ale lui. Preotul face planuri grandioase. Şi prin faptele lui dirijează ţări întregi. El este preotul suprem, din dinastia preoţilor care au primit în moştenire cunoştinţele oculte pe care şi el i le poate transmite unuia din fii. Doar într-un an, el este în staresă-i transmită urmaşului, pe cale orală, tot ce

ştie. Urmaşului pe care-l pregăteşte pe ascuns până şi de el însuşi. Deja demult, preotul cultivă în fiul său anumite aptitudini.

Toţi banii din lume îi aparţin preotului suprem. Toţi banii lucrează pentru el. Chiar şi aceia care se află acum în buzunarele tale. Nu te mira! Eu o să-ţi arăt modul în care, şi motivul pentru care preotul suprem nu trăieşte în palate, păzit de gărzi numeroase şi de ce preferă banalul în loc de lux.

Preotul suprem nu are gardă, deoarece ştie foarte bine că, cu cât apare mai puternic în faţa tuturor, cu atât are nevoie de mai multă gardă. Nicio gardă, chiar de ordinul a sute de mii de oameni, nu poate proteja un domnitor pământean. Au existat cazuri în care garda însăşi l-a trădat sau l-a ucis pe domnitor. În plus, aceasta dă numai bătaie de cap. Există momente precise în care domnitorul trebuie să se conformeze condiţiilor impuse de gardă şi în care s-o anunţe de intenţiile lui, cum ar fi, de exemplu, deplasările de făcut.

Păzit de gardă, omul este sub observaţie neîntreruptă şi îi vine mai greu să mediteze.

Este mai eficient şi mai sigur să-şi ascundă identitatea, prin asta evitând maşinaţiile inamicilor, rivalilor la putere şi fanaticilor.

Acum tu gândeşti: ‹‹Cum poate conduce atât de multă lume fără ajutoare, fără mandatari şi vicari, fără să dea legi şi fără să-i pedepsească pe vinovaţii de nerespectarea lor?!››

Totul este foarte simplu. Omenirea, demult a fost subjugată de ocultism.

Preotul suprem stăpâneşte tehnicile oculte. Şi are ajutoare, mandatari, legislatori, călăi şi închisori. Are armate şi generali, dar niciunuia dintre cei care-i fac voia nici măcar

nu-i trece prin cap cine-l conduce din umbră şi cum îi dă porunca.

Sistemul de ghidare invizibil şi indirect este, de altfel, foarte simplu. În fiecare ţară, prin marile şi micile oraşe, există oameni care pe neaşteptate aud voci misterioase.

Această voce de origine misterioasă poate să-i poruncească omului să facă anumite lucruri. Şi omul se conformează poruncii.

Uneori vocea este desluşită, alteori neclară şi omul nu ştie ce se întâmplă cu el. Îi încolţeşte o dorinţă neobişnuită şi săvârşeşte fapte la poruncă.

Aceste fenomene îi sunt cunoscute şi ştiinţei moderne. Atât psihiatrii cât şi exponenţii multor ştiinţe studiază natura lor, dar fără rezultate.

Ştiinţa modernă califică această categorie de fenomene ca maladie psihică. Medicii au tendinţa de a-i interna pe loc în spital pe oamenii care merg la ei şi li se destăinuie că aud o voce necunoscută care le porunceşte. Şi ştii în ce spitale? Se cheamă clinici de psihiatrie, aceste spitale. Există în multe ţări şi seamănă cu puşcăriile. Astfel de spitale există cu duiumul în America zilelor noastre, în Europa şi în Rusia. Prin aceste spitale, oamenii sunt trataţi cu tot felul de pastile şi injecţii pentru a le calma psihicul. Unii dintre ei încetează să mai audă desluşit vocea. Alţii se prefac în faţa medicilor, pentru a ieşi din spitalele-puşcării.

Dar nu toţi oamenii care aud voci se adresează medicilor. Acum imaginează-ţi că vocea subjugătoare îi porunceşte unui operator care comandă o rachetă nucleară, unui comandant militar de rang înalt sau unui om care trebuie să păzească laboratorul cu bacterii ucigătoare şi îi dă porunca ei specifică...

Ştiinţa nu a putut descifra natura acestui insolit fenomen. Astăzi este evident că există, dar ştiinţa se teme să îl afişeze. Deja în van. Deoarece, demult ar fi trebuit să se gândească la un lucru: devreme ce există receptorul care captează semnalul, înseamnă că pe undeva trebuie să existe şi transmiţătorul.

Preotul suprem şi ajutoarele lui stăpânesc tehnica prin care se transmite vocea-poruncă. Şi le mai este cunoscut şi tipul de om care este capabil să întemeieze tot felul de religii. Preoţii înşişi sunt părinţii fondatori ai religiilor şi ocultismului. Ocultismul le serveşte la cârmuirea oamenilor. Devotatul fanatic al lumii nereale, aidoma unui biorobot, este predispus să audă vocea-poruncă şi să îndeplinească fără crâcneală orice poruncă.

Preotul suprem şi ajutoarele lui ştiu cum să-i incite şi să-i împingă pe adepţii diferitelor culte să se războiască între ei.

Motivaţiile războaielor au fost de toate felurile, dar în fiecare război, arma număru' unu' a fost dintotdeauna deosebirea dintre credinţe.

Şi tot prin oameni stăpânesc preoţii tehnologia şi mijloacele de difuzare a informaţiei artificiale. Nu au nevoie, pentru asta, să dirijeze fiecare transmisiune televizată sau să poarte pe hârtie mâna celui care scrie. Este de ajuns să creeze condiţiile generale în care toate mijloacele de informaţie să lucreze pentru bani. De exemplu: reclama tv, prin care sunt promovate tot felul de produse, a devenit din ce în ce mai rafinată, mai sâcâitoare şi mai agresivă. Ţie, oricare psiholog îţi va spune că asta nu este altceva decât o agresivă inducere în eroare a oamenilor. Mai degrabă în detrimentul, decât în folosul lor. Fără urmă de ruşine îi conving pe oameni că, fără reclamă este imposibil şi că,

chipurile, reclama aduce venituri televiziunii. În orice caz, toată această publicitate o plăteşte omul care se uită la televizor, deoarece cumpără produsele, sugestionat de reclame. Sumele cheltuite pe reclame au fost deja încorporate în preţul produselor. Ce poate fi mai trist decât această situaţie?

Banii deservesc puternica şi falnica pârghie de influenţă a preotului.

Iar eu ţi-am spus mai înainte că banii pe care-i ai tu acum în buzunare, tot în serviciul preotului sunt. Uite cum se petrec toate astea:

În sofisticatul sistem bancar există o lege simplă. Banii împrumutaţi din bancă, îi măresc capitalul. De exemplu, Rusia ia bani împrumut de la banca Internaţională. Aceşti bani va trebui să îi întoarcă cu o dobândă foarte mare, deci mai mulţi decât a luat. De unde scoate diferenţa? Tu plăteşti impozitele şi totodată, în sfertul de pâine cumpărat de bătrânelul pensionat, a fost inclusă o taxă. Iar din această taxă, chiar de numai o parte, i se cuvine şi băncii Internaţionale. Uite cum înfloreşte capitalul! Al cui? Al preotului suprem! Fără să se atingă de capital, el are puterea să finanţeze cu sume enorme războaiele, afacerile oculte sau să producă medicamentele otrăvitoare.

Ţelul său este simplu! Mândria din el este predominantă şi tinde să-şi făurească şi să-şi îngenuncheze o lume a sa, o lume diferită de cea lăsată de Dumnezeu. Şi chiar îşi ating preoţii, parţial ţelul. Iar rutina în care se zbat oamenii îi ajută. Tocmai preoţii creează rutina printre oameni.

Analizează cu atenţie: prinşi în rutină, oamenii nu mai reuşesc să vadă că li se dă tot mai puţină informaţie. Iar misterul din întrebarea: *este justă calea pe care se îndreaptă omenirea astăzi?*, se înăspreşte tot mai mult. De

s-ar putea elibera de rutină, mulți oamenii ar înțelege că, devreme ce, pe zi ce trece, se înmulțesc bolile printre oameni, războaiele nu se mai termină, iar catastrofele naturale sunt tot mai dese, calea pe care mergem este îndoielnică. Însă rutina!... Rutina nu-i lasă să gândească. Şi toate acestea în timp ce preotul, minut după minut, născoceşte şi pune la cale planuri pe care apoi le materializează prin mâinile oamenilor...

Am ascultat îndelung povestea tulburătoare a Anastasiei fără s-o întrerup, fără să-i pun întrebări şi fără să-i cer lămuriri. De data asta am rămas în taiga mai mult timp decât alteori. Când am plecat, am înțeles că sunt prea încărcat cu informații şi că-mi va veni foarte greu să le scriu în carte. În plus, ea a vorbit despre prea multe lucruri inedite, referitoare la religie şi la putere. În congregațiile religioase sunt foarte mulți fanatici. Ei sunt gata să se năpustească asupra oricui, care le-ar ataca credința! La ce-mi trebuie mie problemele astea?

Trebuie să gândim

Odată ajuns acasă, am început să pregătesc cartea pentru a o trimite la editură. Însă, până în ultimul moment, nu am reuşit să mă decid, dacă se merita să aştern în manuscris toate povestirile Anastasiei.

Atunci când mi-a vorbit despre măreţul viitor al Rusiei, care se realizează prin crearea de aşezăminte familiale, toate cuvintele ei mi-au fost imediat limpezi. Ideea ei a fost îmbrăţişată de cititori. Oamenii au trecut la fapte.

Când, în cartea a cincea, *Cine suntem noi?*, Anastasia, răspunzându-mi la o întrebare, l-a numit pe Iisus Hristos fratele ei major, şi-au manifestat nemulţumirea câţiva cititori, mai cu seamă ortodocşi.

În cartea precedentă, când am întrebat-o dacă pe ea o înţelegea măcar un sacerdot, ea mi-a răspuns că primeşte sprijin de la Papa Ioan Paul al II-lea. De data asta s-au sesizat alţi cititori. Catolicii.

Şi tocmai din cauza asta, m-au podidit iarăşi îndoielile:

se merita oare, să vorbesc în cărţi despre neobişnuitele fapte, cuvinte sau gesturi ale Anastasiei? Vor aduce foloase sau pagube? Unii cititori nu aveau să pună la îndoială, din această cauză, ideile reale şi evidente de construire a societăţii prin ridicarea bunăstării şi îmbunătăţirea stilului de viaţă a fiecărei familii în parte?

Eu însumi m-am îndoit de cuvintele: «surioara lui Iisus Hristos» şi «mă ajută Papa Ioan Paul al II-lea».

Dacă se răsfoieşte Biblia din scoarţă-n scoarţă, Iisus Hristos, nici pomeneală să fi avut surori sau fraţi.

Dar la un moment dat s-a întâmplat ceva care, în opinia mea, ar putea fi denumit super-senzaţional şi care m-a împins să reflectez din nou asupra afirmaţiilor Anastasiei, din care reieşeau măreţele şi realele aptitudini ale omului.

Pe neaşteptate aflu că Vaticanul deţine informaţia din care ar reieşi că Iisus Hristos a avut două surori. Nu am înţeles bine de erau surori sau verişoare. Această ştire lapidară am auzit-o în timp ce trebăluiam prin apartament. Mergea şi radioul şi televizorul, aşa că nu pot spune cu precizie de unde venea. După mine, de la telejurnal.

După această întâmplare, de fiecare dată când mă aşezam la biroul la care scriu, luam în mână manuscrisul cu neobişnuitele declaraţii ale Anastasiei, pe care mai înainte hotărâsem să nu le aştern în noua carte. De data asta, însă, am reflectat profund şi o să expun aici câteva dintre aceste afirmaţii:

«Preşedintele Statelor Unite ale Americii, George Bush, printr-o acţiune atipică, nefiind conştient el însuşi de ceea ce face, îşi salvează ţara de la o teribilă catastrofă, prezervă omenirea şi o salvează de la un război mondial de proporţii distructive nemaivăzute.»

Iniţial, aceste afirmaţii ale Anastasiei, după înfioră-

toarele acte teroriste de la 11 septembrie şi după operaţiile militare care, de fapt, s-au dovedit a fi un adevărat război purtat împotriva Afganistanului, prin intervenţia nemijlocită a Americii, mi s-au părut total contrarii realităţii. Dar, analizând informaţia prezentată în presă şi televiziune, mi s-a întărit tot mai mult convingerea că evenimentele petrecute în America pe 11 septembrie, aveau să dezvăluiască omenirii o taină importantă. Aveau să ferească multe ţări de alte acte teroriste şi mai devastante şi cuprinzătoare. Aveau să le ferească, doar dacă avea să fie descusută această taină. Am citit de repetate ori spusele Anastasiei şi iată ce-am dedus:

În data de 11 septembrie 2001, în Statele Unite ale Americii a avut loc o serie de acte teroriste de proporţie. Câteva avioane de pasageri, cu oameni la bord, dirijate de cineva misterios, şi-au luat zborul de pe aeroporturile din New York şi, la scurt timp, şi-au schimbat traiectoriile prestabilite. Avioanele, unul după altul, s-au împlântat în clădirile zgârie-nori ale W.T.C. şi au lovit alte obiective strategice vitale.

Despre toate acestea au auzit oamenii din multe ţări. Şi au văzut neîntrerupt la televizor înfricoşătoarele imagini ale prăbuşirilor. Imediat după aceste evenimente au fost individualizaţi principalii vinovaţi - Osama Bin Laden şi organizaţia lui. Puţin mai târziu, preşedintele şi guvernul S.U.A., cu acordul şi participarea unor state europene şi a Rusiei, au început să bombardeze Afganistanul, unde, după informaţiile deţinute de ei, s-ar fi găsit principalul terorist şi membrii organizaţiei lui.

Aha... Şi unde-i taina? Secvenţe cu efectele acestor acte teroriste şi desfăşurarea operaţiunilor militare au fost şi mai sunt încă prezentate prin reportaje, de mai multe ori pe zi.

Taina stă în absoluta lipsă sau ocultare a motivelor

care au declanşat actele teroriste, în totala lipsă de logică a acţiunilor, nu a făptaşilor, ci a organizatorilor acestora.

Şi tot misterios mi se pare şi că presa nici măcar nu se deranjează câtuşi de puţin să analizeze mai aprofundat mobilul evenimentelor, ca şi cum toate mijloacele de informare în masă ar avea interdicţie de a aduce lumină în acest caz. Zilnic sunt prezentate şi discutate doar faptele în sine. Fără întrerupere sunt făcute doar punctări superficiale, banale şi repetitive, la fel cum se face în reportajele despre accidentele rutiere.

Din informaţiile furnizate de mass-media se conturează acest tablou:

Un anonim, putred de bogat, în opinia unanim acceptată - *Osama Bin Laden* - a proiectat şi a aplicat, cu ajutorul făptaşilor, o serie de zgomotoase acte teroriste, care au avut efecte nemaivăzute înainte asupra oamenilor din întreaga lume şi care au provocat mii de victime.

Ce a obţinut în consecinţă principalul artizan al actelor teroriste? O parte a comunităţii umane, la nivelul conducerii de stat, s-a unit împotriva lui. Şi foloseşte cele mai moderne mijloace tehnice şi cele mai bine instruite formaţiuni militare pentru capturarea şi lichidarea lui.

După versiunea existentă, teroristul numărul unu' se ascunde undeva prin peşterile din munţii Afganistanului. Avioanele bombardează munţii în cauză şi conduc asalturi împotriva talibanilor consideraţi colaboratorii teroristului numărul unu'.

Cele mai dezvoltate state, în frunte cu S.U.A., au căzut unanim de acord să lichideze totodată şi taberele organizaţiilor teroriste, în orice ţară s-ar afla acestea.

Este posibil ca omul considerat organizatorul actelor teroriste, să nu fi prevăzut derularea acestor acţiuni?

Este aberant!! Fireşte că a prevăzut ce se va întâmpla! Unu' care e în stare să se ascundă de-atât de mult timp de serviciile secrete, să pregătească şi să pună în aplicare atacurile teroriste, care au necesitat minuţioase analize şi previziuni, nu putea să nu prevadă cursul ulterior, exact, al evenimentelor.

Aşadar, ce reiese de aici? Că, pe de-o parte, este un strateg abil şi genial şi un analist impecabil, pe de alta un complet idiot? Reiese că el, prin acţiunile teroriste, a atras moartea asupra lui, asupra organizaţiei lui şi a tuturor celorlalte organizaţii teroriste, chiar şi a celor care nu erau în legătură cu el?

Situaţia este ilogică, prin urmare, acţiunile militare conduse de comunitatea internaţională împotriva terorismului, ar putea fi ineficiente şi, cu cea mai mare probabilitate, periculoase. Logica arată că principalul orchestrator al actelor teroriste rămâne în afara oricărei suspiciuni.

Oricum, rămâne incontestabil tabloul unic şi ilogic al evenimentelor petrecute, care se conturează din probele puse la dispoziţie de mijloacele de informare în masă.

Ca de altfel multă lume, nici eu, la început, nu am dat atenţie acestui aspect, dar... Tocmai evenimentele petrecute în S.U.A. mi-au luminat mintea şi mi-au amintit câteva afirmaţii ale Anastasiei pe care, tocmai ciudăţenia şi stranietatea lor m-au făcut să nu le public la vremea lor. Însă, după tot ce s-a petrecut în America, tocmai ele - afirmaţiile - au venit să mă ilumineze. Chiar de nu dintr-odată... Iată, ca exemplu, una:

«Conducătorii statelor mici şi mari, încă de pe vremea faraonilor egipteni, sunt cei mai neliberi oameni de pe Pământ. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrec în sfera informaţiilor artificiale şi sunt constrânşi să se supună unor

scheme comportamentale de comun acord stabilite. Peste ei se revarsă neîntrerupt avalanşe de informaţii tipice şi monotone, în timp ce factorul timp nu le permite nici măcar să le analizeze pe toate. Trecerea şefului de stat din sfera informaţiilor artificiale în cea reală, chiar şi pentru trei zile, ar fi primejdioasă în egală măsură atât pentru preoţii de diferite ranguri cât şi pentru concurenţii laici ai şefului de stat. Pericolul constă în posibilitatea ca el să poată analiza singur multe procese, să se elibereze de opresiunea ocultă şi să-şi elibereze poporul.

Sfera informaţiilor reale este tocmai natura cu toate formele ei de viaţă, aromele şi sunetele. Pe om îl poate ocroti complet, în faţa acţiunilor ocultului, doar natura propriei vetre, doar locul în care flora şi fauna se comportă cu dragoste faţă de el.»

Acum, după ce m-am aşezat la biroul meu de cedru, la care scriu şi mi le-am amintit, vorbele Anastasiei nu mi s-au mai părut atât de ciudate ca mai 'nainte.

Dar, serios, uitaţi cum se întâmplă de fapt şi cu Preşedintele nostru. Participă neîntrerupt la întâlniri, ba cu alţi şefi de stat, ba cu subordonaţii din ţară. Însă niciunul nu vine să ia ceaiul cu el, vin cu tot felul de probleme şi, pe deasupra, vor şi soluţionări urgente. Dar presa? Este de ajuns ca în ţară să aibă loc câteun eveniment extraordinar, ca presa să întrebe: «care este reacţia Preşedintelui?» Sau încă şi mai caustic: «de ce nu se deplasează Preşedintele la locul cu pricina?» Şi se îmbunează dacă merge Preşedintele în raionul în care a avut loc vreo inundaţie sau vreun alt fenomen. O fi bine?

Când să apuce Preşedintele să gândească şi să analizeze în pace informaţia primită? «Trimiteţi-ni-l pe Preşedinte!» - cere poporul, deîndată ce se întâmplă câte

ceva. Aşa a fost rânduit. Aşa a fost predispus. Dar, ce-ar fi dacă s-ar predispune totul altfel? Şi să nu mai alerge Preşedintele ca un pompier peste tot. Să nu-şi mai ia după el angajaţii şi să nu mai piardă timp cu întrunirile.

Ideal ar fi să-i fie lăsat să stea în grădina lui, de unde să urmărească ce se întâmplă în ţară şi unde să analizeze informaţia primită. Şi uneori să ia câteo măsură. Poate că atunci şi poporul ar trăi mai bine. ‹‹Ce e cu aiureala asta?›› - ar gândi, probabil, mulţi, cum am gândit şi eu la început. Aiureli? Dar, că omul nu are voie să gândească, vasăzică, e normal? Cineva vrea ca toţi preşedinţii să gândească cât mai puţin. Ce s-ar întâmpla cu ţara noastră dacă Preşedintele ar fi lăsat în pace să gândească fără să fie zorit? Să i se permită să evadeze, vremelnic cel puţin, din sfera informaţiilor artificiale...

Şi pe loc mi-a venit un gând care, ca un impuls electric, mi-a străbătut tot corpul şi am simţit cum s-a încălzit biroul! Incredibil mister!... În culmea agitaţiei, am ridicat receptorul telefonic şi, fără să formez un număr - că doar ea nu are telefon - am strigat: ‹‹Anastasia!››

Telefonul nu a dat semnalul obişnuit de apel, însă peste o secundă am auzit limpede binecunoscuta şi inconfundabila voce cristalină şi liniştită a Anastasiei: ‹‹Salut, Vladimir. Străduieşte-te ca pe viitor să nu te mai nelinişteşti aşa tare. Vezi singur reacţiile excesive şi nenaturale pe care ţi le provoacă agitaţia. Eu nu o să vorbesc cu tine la telefon. Te rog să te linişteşti. Ridică-te de la birou şi mergi la aer curat în păduricea de lângă casa ta.››

Receptorul a încetat să mai vorbească. L-am pus înapoi în furcă.

‹‹Ah - am gândit eu - ca să vezi, ce m-am agitat! Să fi fost aievea vocea Anastasiei sau mi s-a nălucit mie din

cauza agitației? Musai trebuie să ies la aer curat și să mă liniştesc.»

La scurt timp m-am îmbrăcat și am mers în pădurea de lângă casă, m-am afundat în ea și am văzut-o... Anastasia stătea sub un brad, nu departe de cărăruie, și zâmbea. Am început să vorbesc precipitat, fără să dau nicio importanță apariției ei stranii.

***

Cine-a salvat America

— Anastasia, eu am înțeles... Am analizat, am cântărit informațiile de la tine și evenimentele petrecute și totul mi s-a clarificat... Tu ascultă și, unde greșesc, corectează-mă. Seria de acte teroriste din 11 septembrie, care a avut loc în America, este incompletă. Organizatorii acestora au pus la cale ceva mult mai grandios. Aşa este? Desigur că este aşa. Numai că nu-mi pot explica tot în amănunt. În linii mari... s-ar părea c-am înțeles. Însă amănuntele... Tu ai putea să-mi explici mai pe îndelete?

— Pot.

— Explică-mi!

— Organizatorul principal a planificat ca în continuare să lucreze şase grupări teroriste. Fiecare dintre cele şase grupări ar fi trebuit să acționeze autonom într-un interval de timp prestabilit. Nu se cunoşteau între ele, iar coordinatorii lor nu ştiau cine este şeful și care este scopul final. Fiecare grupare era formată din fanatici religioşi, pregătiți să meargă în întâmpinarea morții. Componenții uneia dintre cele şase grupări teroriste erau oameni lipsiți

de scrupule, dispuşi la ticăloşii în schimbul unor sume de bani. O altă grupare avea misiunea de a deturna concomitent toate avioanele civile. Atât cele aflate în zbor deasupra ţării cât şi cele care se ridicau în acele minute în văzduh. Fusese plănuit ca toate avioanele deturnate să fie dirijate spre obiectivele cele mai importante din ţară, pentru a le distruge.

Cu şase zile înainte de asta, un alt grup fusese însărcinat să otrăvească apa din sistemul de alimentare cu apă potabilă a douăzeci dintre cele mai însemnate hoteluri. A fost conceput totul, astfel încât să fie imposibil de stabilit sursa de otrăvire şi locaţia răufăcătorului. Făptaşul avea să fie cazat într-una din camerele unui hotel faimos, unde urma să monteze pe robinetul de apă rece un aparat special. Odată deschis robinetul, nu avea să iasă apă, ci dimpotrivă, prin funcţionarea acestui aparat, presiunea aerului împingea praful otrăvitor în sistemul hidric. După această operaţie, în dimineaţa următoare, răufăcătorul avea să închidă robinetul de apă rece şi avea să se mute într-un hotel într-un alt oraş.

Bacteriile introduse în sistemul hidric, odată intrate în contact cu apa, deveneau contagioase. Se lipeau de pereţii ţevilor, se înmulţeau, îşi măreau volumul şi se lăsau în jos pe ţevi. În 12 zile aveau să devină foarte numeroase. În mediul acvatic natural, bacteriile nu se pot înmulţi în acest fel, pentru că ar fi nimicite imediat de alte bacterii. Însă, în instalaţia sanitară, acest echilibru natural nu poate fi menţinut, deoarece omul privează apa de multe substanţe naturale.

Dimineaţa, în timpul fluxului intens de apă, când oamenii se spală, presiunea apei avea să dezlipească o parte din bacterii şi prin robinete urma să curgă apă contaminată.

Cei care se spălau nu simţeau nimic pe loc. Abia la opt sau douăsprezece zile, pe corp aveau să îşi facă apariţia unele plăgi. Treptat aveau să se înmulţească, să se extindă şi să devină purulente. Boala este contagioasă şi cura greu de stabilit. Organizatorii actelor teroriste aveau deja antidotul. Oamenii infectaţi urmau să călătorească în multe ţări. Nu peste mult timp se deducea că toţi cei contaminaţi fuseseră cazaţi în hoteluri. Toate aveau să fie aduse la cunoştinţa publicului abia după prăbuşirea avioanelor.

Nu-mi face deloc plăcere să vorbesc despre faptele pe care ar fi trebuit să le săvârşească ceilalţi răufăcători. Suma efectelor tuturor acestor acte teroriste ar fi fost oribilă şi destabilizatoare.

Multe familii ar fi dorit să emigreze în alte ţări şi ar fi tentat să-şi transfere capitalurile în băncile acelor ţări care, după părerea lor, erau mai puţin riscante. Dar nu toate ţările ar fi căzut de acord cu imigrarea cetăţenilor americani. Groaza şi spaima ar fi cuprins majoritatea populaţiei ţării. Ţara considerată cea mai puternică din lume nu a reuşit să se apere!

— Stop, Anastasia! Încerc să înţeleg singur. După toate aceste evenimente, artizanii principali ar fi reapărut. Vreau să spun că şi-ar fi înaintat revendicările prin intermediul unor mijlocitori.

— Da.

— Dar au dat greş. Nu au reuşit să săvârşească toate actele teroriste. Şi nu au reuşit să-i sperie de tot pe americani. Nu au reuşit, deoarece au fost constrânşi să-şi demareze acţiunile cu mult înainte ca planificarea să fie finalizată. Şi de asta le-a ieşit totul atât de anapoda. Actele teroriste există, revendicările nu! Planul a eşuat! Şi eu am ghicit de ce! Deoarece, şefii lor cei mai importanţi se află

printre preoții zilelor noastre. Ei s-au speriat de acțiunile lui Bush și au fost constrânși să demareze prea de timpuriu. Aşa este?

— Da. Ei...

— Aşteaptă, Anastasia, eu trebuie să înțeleg totul. Să învăț să înțeleg. Este foarte important. Dacă eu pot, înseamnă că și alții ca mine vor putea vedea realitatea în care trăim. Înseamnă că vor înțelege tot ce trebuie făcut pentru îmbunătățirea vieții.

— Da, Vladimir, dacă ai putut tu, vor putea și alții. Care mai devreme, care mai târziu, vor începe oamenii să-și clădească viața într-o realitate minunată. Dar vorbeşte un pic mai calm, nu e bine să te agiți aşa.

— M-am liniştit, nu mă mai agit aproape deloc. Sau poate că... E greu să rămâi calm... Ca să vezi!... Preşedintele Americii, Bush, le-a încurcat rău de tot planurile inteligenților... Cred că au fost terorizați când el... Când Preşedintele Americii, Bush, spre surprinderea tuturor, a plecat la ranch-ul său din Texas. Abia la jumătate de an după ce-a devenit Preşedinte. Pe nepusă masă îşi ia concediu şi dispare aproape o lună! Și unde merge? Nu într-o stațiune extravagantă, nu într-un castel exotic. Merge la ferma lui, unde are o căsuță mică. Linia prezidențială nu ajunge până acolo, are un telefon obişnuit. Și nici puzderia de canale tv nu le poate prinde, deoarece nu are instalată nicio antenă parabolică. Jurnaliştii-analişti au vorbit despre toate acestea, dar adevăratul sens nu l-a înțeles nimeni. Eu am citit tot ce s-a scris despre vacanța lui Bush la ranch şi din toate se evidențiază un singur fapt. S-au mirat de ce şi-a luat concediu aşa devreme. Și de ce aşa de mult timp. A rămas la ranch-ul său douăzeci şi şase de zile. Nu le-a permis jurnaliştilor să-l urmeze şi nici nu şi-a luat funcționarii cu el.

Nimeni nu a înțeles!... Președintele George Bush a întreprins o acțiune de anvergură, pe care, înaintea lui, nu a mai întreprins-o niciun alt președinte din întreaga existență de până atunci a țării. Ba-i posibil chiar, ca o asemenea acțiune să nu fi săvârșit îndeobște niciun conducător în ultimii cinci sau zece mii de ani.

— Așa este, nimeni nu a mai făcut așa ceva.

— Grandiozitatea acțiunii lui stă tocmai în faptul că, pentru prima oară, un conducător important, cel mai cunoscut din lume, spre spaima preoților de orice orientare, evadează inpoinat din sfera informației artificiale. Bush s-a rupt efectiv și a fugit. Și, implicit, a scăpat, prin gestul lui, de sub controlul ocultiștilor. Aici am înțeles eu că șefii de state sunt neîntrerupt sub observație. Le este urmărit cu deosebită atenție fiecare discurs cotidian, uneori chiar și intonația vocii și expresia feței. Le este corectată orice acțiune, le sunt sugerate ideile proprii ale celor care îl controlează. Dar Bush și-a făcut curaj și s-a smuls din acest ambient. Preoții au trăit un coșmar. Și au încercat să-l interpeleze printr-o metodă ocultă. Cum spui tu, să-i poruncească printr-o voce de la distanță. Dar nu au reușit să-l găsească! Tu ai vorbit despre asta, ți-amintești? Ai spus că natura, flora și fauna formează lumea autentică și toate acestea nu le permit acțiunilor oculte să-l ajungă pe om. Îl apără pe omul care intră în contact cu lumea reală, de el însuși creată.

— Da, este adevărat.

— George Bush nu a plantat cu mâinile lui vegetația de pe ranch-ul său, dar a ales locul. El se comportă cu multă dragoste față de ranch-ul său, față de natura de acolo. Din multe gesturi se poate vedea. Iar natura a reacționat la dragostea lui. I-a răspuns cu reciprocitate. L-a protejat așa

cum vegetația protejează vatra de familie. Este posibil, Anastasia, aşa ceva? Să reacționeze chiar dacă nu a plantat-o el?

— Este posibil. Câteodată, când omul se comportă cu iubire sinceră față de tot ce-l înconjoară, reacționează. La fel s-a întâmplat şi în cazul de față, cu George Bush.

— Aha, înțelesesem eu! Deci, Preşedintele se află la ferma lui. În tot acest timp, cu toții cred că el este privat de orice informație. În realitate, avalanşa de informații artificiale se reduce considerabil, în timp ce volumul de informații din lumea reală, înconjurătoare se amplifică simțitor. Preşedintele le captează prin foşnetul frunzelor, prin susurul apei, prin trilul păsărilor şi prin adierea vântului. El meditează. Analizează! Gândeşte!

Acest fapt încearcă ei să-l *şteargă*, să-l uite, să nu mai amintească de el. Să-l rectifice. Dar nu vor reuşi! Deoarece va rămâne negreşit în istoria milenară. Eu am înțeles, Anastasia!

Poți ține discursuri deştepte. Poți scrie maldăre de cântece şi poezii, ca biblicul Solomon. Dar mai poți face concret, răzbătător, ca Bush! El a făcut şi le-a spus oamenilor: «Priviți oameni dragi, eu sunt bogat, am cea mai mare putere, conduc cea mai puternică țară din lume. Dar nu astea-s cele mai importante pentru omenire. Sufletului uman şi esenței Divine, altceva le place: nu lumea artificial creată, ci lumea reală, de Dumnezeu creată. Ranch-ul îmi stă mai aproape de suflet decât tot aurul sau cuceririle tehnocrației. Şi apoi, eu merg la ranch-ul meu! Reflectați, dragii mei, şi voi asupra aspirațiilor din viață!» Preşedintele Americii a făcut cea mai bună, cea mai răsunătoare şi convingătoare reclamă vetrelor de familie despre care ai vorbit tu. Viitoarelor vetre de familie ruseşti. Şi din lumea întreagă. Iar dacă

omenirea, nici după toate acestea nu va înțelege, înseamnă că, într-adevăr, doarme. Sau că majoritatea oamenilor se află sub hipnoza cuiva. Şi de asta suferă, se îmbolnăvesc, se droghează şi se războiesc, nimicindu-se între ei. Dacă omenirea nu iese din această hipnoză nici după cuvintele tale şi după faptele lui Bush, atunci este necesară o catastrofă. Bush este Preşedinte! Este cel mai bine informat om din societatea noastră tehnocrată, deoarece are acces la datele serviciilor secrete, iar institutele analitice îi pun la dispoziție informațiile lor. Totodată cunoaşte şi informația lumii reale. Le poate compara şi analiza. Şi a comparat! A comparat şi a arătat prin fapte... Stop! Din nou această cazualitate incredibilă. Ba nu. Un şir întreg de cazualități, dacă asta-i cazualitate. Tu ai vorbit, Anastasia... Tu vorbeşti, şi-apoi se petrece totul... Preşedintele Rusiei, la începutul noului mileniu, va da o lege funciară prin care, tuturor familiilor ruseşti să le fie dat gratis câteun hectar de pământ.

În 21 februarie 2001, la toate edițiile de ştiri tv a fost transmis un reportaj cu adunarea Consiliului de Stat sub prezidiul Preşedintelui Rusiei, V. V. Putin. În adunare a fost dezbătută tema pământului. Dreptul la proprietatea privată şi colectivă. Opiniile guvernatorilor participanți la adunare au fost împărțite. Dar, cu toate astea, majoritatea guvernatorilor regionali - membri ai Consiliului de Stat - au căzut de acord ca ruşilor să le fie dat pământ în folosință.

Judecând după replici, după declarații şi după faptul că tocmai el a ridicat problema pământului în Consiliul de Stat, era evident că şi Preşedintele era în favoarea acordării pământului în proprietate oamenilor, cu dreptul de a-l lăsa moştenire. Ca deznodământul al dezbaterilor, conducerea a fost însărcinată ca, până în luna mai 2002, să întocmească un

nou proiect de lege funciară pe care să-l supună analizei Dumei de Stat.

Bineînțeles, acolo nu s-a discutat de acordarea gratuită de terenuri, ci contracost, iar chestiunea terenurilor agricole nu a fost tratată. Cu toate astea, senzația percepută a fost de mişcare înainte.

— Anastasia, acestea sunt rezultate fragmentare, aleatorii, sau tu exerciți vreo influență asupra oamenilor? Tu poți comanda cu vocea la distanță? Fireşte că poți. Şi o faci. Cui vorbeşti tu?

— Vladimir, în afară de tine şi, mai ales la telefon ca astăzi, eu nu vorbesc cu niciun om, aşa cum vrei tu să crezi. Şi niciodată nu-mi permit să fac uz forțat de influență.

— Odată, la Moscova, ți-am auzit vocea, Anastasia. Tu nu erai prin preajmă şi totuşi eu ți-am auzit vocea.

— Atunci, Vladimir, alături de tine stătea bunicul meu. Mulți oameni sunt în stare să recepționeze gândurile din eter. Este un har al omului. Demult, îl aveau cu toții. În asta nu este nimic rău. Numai să nu fie agresiv. Un om poate ajunge un alt om de la distanță cu a sa rază-gând, poate să-l încălzească şi, totodată, poate să-i accelereze procesul de gândire. Fiecare om deține o rază-gând, diferența de la om la om constă doar în eficacitatea acesteia.

— Raza ta este foarte puternică. Ai încercat vreodată să o îndrepți spre oameni?

— Da. Dar nu voi destăinui numele lor.

— De ce?

— Nu atingerea razei mele este importantă pentru aceşti oameni. Importanța stă în capacitatea lor de a percepe realitatea.

— Bine, nu le destăinui numele. Dar măcar asta: ştii la ce m-am gândit? Grandios! Tu, de la distanță nu poți doar

să încălzeşti. Poţi chiar să arzi! Piatra, în pulbere s-o transformi. Tu mi-ai arătat odată. Aşadar arde-i pe făptaşii actelor teroriste! Arde-i pe preoţi şi, îndeobşte, arde tot necuratul! Tu, doar, ai spus... Eu mi-amintesc că am scris: «Voi arde cu raza-mi, într-o clipă, întunecatele postulate seculare. Nu staţi între Dumnezeu şi oameni...» Şi aşa mai departe. Îţi aminteşti aceste cuvinte ale tale?

— Da, mi le-amintesc.

— Atunci de ce te laşi pe-o ureche? De ce nu-i arzi? Ai vorbit doar...

— Da, eu am vorbit despre postulate. Dar pe oameni nu voi îndrăzni niciodată să-i ard cu raza mea.

— Nici măcar pe organizatorii principali ai actelor teroriste?

— Nici pe ei.

— De ce?

— Gândeşte singur ce spui, Vladimir.

— Da' ce este de gândit aici? Cu toţii sunt de acord că artizanii actelor teroriste şi complicii lor trebuie nimiciţi numaidecât. În acest scop operează deja armatele multor ţări şi serviciile secrete. Şi sunt o mulţime de victime.

— Eforturile lor sunt zadarnice. Adevăraţii artizani nu vor fi nici găsiţi şi nici nimiciţi. Prin astfel de acţiuni nu vor putea fi oprite actele teroriste.

— Un motiv în plus. Dacă tu poţi să-i localizezi şi să-i arzi dintr-odată pe organizatorii principali şi pe complicii lor, atunci fă-o! Arde-i!

— Vladimir, tu poţi măcar să-ţi imaginezi şi să stabileşti cine sunt complicii organizatorilor principali şi câţi sunt ei?

— Cred că pot să mă gândesc, dar degeaba aş încerca să stabilesc cine sunt.

Dacă-i cunoşti, spune-mi tu numele lor!

— Bine. Printre complicii teroriştilor te numeri şi tu, Vladimir, vecinii tăi, prietenii şi cunoştinţele.

— Ce? Despre ce vorbeşti, Anastasia? Despre mine şi despre prieteni ştiu sigur că nu suntem complici.

— Tocmai modelul de viaţă al majorităţii oamenilor, Vladimir, este solul fertil în care se dezvoltă teroarea, boala şi tot felul de catastrofe. Oare, cel care lucrează în uzina de arme automate şi muniţii, nu este şi el un complice la crimă?

— Cei care fabrică arme poate că, indirect, sunt complici. Dar tu ai vorbit de mine. Ori, eu nu lucrez acolo, unde se fabrică armele.

— Tu fumezi, Vladimir.

— Da, da' ce legătură are?

— Fumul este dăunător. Deci, implicit, tu eşti teroristul corpului tău.

— Al corpului meu?... Noi vorbeam despre altele.

— De ce eviţi discuţia? Fiecare trebuie să-şi analizeze cu atenţie modul propriu de viaţă. Mai ales aceia care trăiesc la oraş. Să nu ştie, oare, cei care merg cu maşina, cât este de toxic gazul pe care-l emană în aer maşina lor? Să nu ştie, oare, cei care trăiesc prin blocurile enorme, împărţite în multe apartamente... să nu ştie ei, oare, că este periculos şi dăunător să trăiască acolo? Stilul de viaţă din marile oraşe ţinteşte spre nimicirea omului, spre dezorientarea lui în relaţia cu mediul înconjurător natural. Majoritatea oamenilor care trăiesc în aceste condiţii sunt complicii terorismului.

— Să admitem că este adevărat. Dar în ultima vreme, mulţi oameni au înţeles şi îşi schimbă stilul de viaţă. Aşa că, te rog, ajută-i şi arde-l pe teroristul număru' unu' cu raza ta.

— Vladimir, pentru a-ți îndeplini cerința, ar trebui să transmit prin raza mea un volum enorm de energie negativă, necesară să omoare un om.

— Și ce dacă? Așa și fă! Arzi, nu-i așa, organizatorul principal al actelor teroriste!

— Înțeleg. Numai că, înainte de a îndrepta energia negativă către un alt om, trebuie să mă concentrez și să adun în mine un enorm volum de această energie. Mai târziu, s-ar putea cuibări iarăși în mine - energia negativă - sau s-ar putea concentra parțial în alți oameni. Voi ucide preotul suprem, însă acțiunile și programul lui vor continua. Și se va găsi un alt preot și mai rău și nemilos decât cel ucis. Tu înțelege, Vladimir, terorismul, crimele și războaiele există de multe milenii. În Egipt, faraonul a fost otrăvit de preoți pentru că s-a împotrivit acțiunilor lor. Nu demult, când au descoperit sarcofagul lui Tutankamon, cercetătorii au stabilit că faraonul avea doar optsprezece ani. Tu ai citit în Biblie despre războiul preoților. Amintește-ți singur ce spune despre asta Vechiul Testament. Înainte ca poporul evreu să iasă din Egipt, preoții s-au certat între ei. Preotul Moise și-a arogat rolul de călăuză nemijlocită a evreilor, dar ceilalți preoți nu i-au îndeplinit cerința.

Și peste culturile Egiptului s-au năpustit lăcustele. A urmat apoi uciderea pruncilor. Oamenii și dobitoacele au fost lovite de multe boli. Și-atunci faraonul i-a eliberat pe evrei. Egiptenii înspăimântați le-au cedat evreilor dobitoace, arme, aur și argint.

În Vechiul Testament se vorbește că toate au fost faptele lui Dumnezeu.

Pot veni asemenea fapte de la Dumnezeu? Firește că nu! Dumnezeu face viața fericită tuturor. Actele teroriste din Egipt le-au săvârșit preoții când și-au disputat puterea

între ei. Dar L-au învinuit pe Dumnezeu de faptele rele. Şi, mai aminteşte-ţi, Vladimir, când l-au răstignit pe Iisus pe cruce. Cine au fost răstigniţi alături de el, pe celelalte cruci? Doi tâlhari! Aşa spune Noul Testament. S-a întâmplat totul cu mai mult de două mii de ani în urmă. Şi în acele vremuri se făptuiau tâlhării. Tâlharii au fost executaţi. Însă rezultatul? Tâlhăriile continuă şi azi şi sunt tot mai dese pe zi ce trece. De ce?

De-a lungul mileniilor, ducându-şi traiul în rutină, nu au înţeles oamenii că răul nu se poate elimina tot prin rău. Uite de ce, Vladimir, nu pot eu, la rău cu rău, să răspund.

— Nu poţi sau nu vrei, nu are importanţă. Când vorbeşti tu, Anastasia, mărturiile sunt covârşitoare. Este adevărat că nu a reuşit omenirea, de-a lungul mileniilor, să înăbuşe criminalitatea. Sau poate că nu a folosit metodele juste. Dar, măcar o privire să-ţi arunci la condiţia lumii actuale, şi altceva nu-ţi trece prin minte decât să nimiceşti puterea militară a teroriştilor! În zilele noastre se vorbeşte tot mai mult despre *extremismul religios*. Ai auzit de aşa ceva?

— Da, am auzit.

— Şi despre *extremismul religios islamic*. Este cel mai acerb dintre toate extremismele religioase - aşa se spune.

— Da, aşa se spune.

— Aşadar, ce-i de făcut? Am auzit că religia islamică se răspândeşte mai repede decât toate celelalte. Printre cunoştinţele mele sunt şi musulmani şi nu-s oameni răi ei, dar, pe de altă parte, printre ei sunt şi terorişti. Şi organizează acte teroriste de proporţii. Fără forţa militară, cum altfel s-ar putea combate?

— Mai întâi de toate, nu minţiţi.

— Pe cine să nu minţim?

— Pe voi înşivă.

— Adică?

— Înţelegi, Vladimir, tu ai auzit despre extremismul religios islamic. Mulţi oameni au fost numiţi terorişti. Acest lucru nu-l ştii numai tu, vestea s-a răspândit pretutindeni în lume. E uşor să-i dezorientezi pe oameni cu această idee, mai ales că actele teroriste există şi la ele iau parte musulmanii. Dar, în timp ce se vorbeşte despre terorismul musulman, se ţine sub tăcere un alt argument considerabil.

— Ce argument?

— Oamenii clasificaţi drept terorişti şi extremişti consideră că tocmai ei sunt cei care încearcă să frâneze teroarea şi să-şi salveze poporul de la agresiune. Şi argumentele lor sunt remarcabile! Ei consideră că salvează lumea întreagă de la ciuma purtată de lumea occidentală, nemusulmană.

— Tu ai spus că argumentele lor sunt remarcabile, dar eu nu am auzit nimic. Dacă ştii argumentările lor, atunci povesteşte.

— Bine, o să-ţi povestesc. Tu, între timp, reflectează şi încearcă să-mi spui care dintre cele două părţi în război este dreaptă. Mentorul spiritual i se adresează turmei sale musulmane cam cu aceste cuvinte: «Uitaţi-vă, fraţilor, uitaţi ce ne aduc necredincioşii. Lumea occidentală este decăzută în desfrâul trupesc. Vor să-i molipsească şi pe copiii noştri cu teribilele lor boli. Trebuie oprită invazia ne-credincioşilor în Allah.»

— Aşteaptă, Anastasia, astea-s vorbe goale, unde-s argumentele lor?

— Ei argumentează cu fapte care vorbesc că, în ţările din Occident, în ţările nemusulmane, divorţul,

prostituția și homosexualitatea sunt în floare. Și că au loc tâlhării. Pe zi ce trece, tot mai mulți oameni consumă narcotice, iar bolile cele mai strașnice nu pot fi vindecate. SIDA, de exemplu, și alcoolismul.

— Dar la ei, în țările musulmane, toate acestea nu există?

— Vladimir, în lumea musulmană, în țările islamice, alcooliștii și fumătorii sunt mult mai puțini. Și nemăsurat de mult mai puține sunt infectările cu SIDA. Ei nu se confruntă cu o scădere atât de drastică a natalității și, comparativ cu alte țări, au mult mai puține cazuri de infidelitate conjugală.

— Prin urmare, ambele părți sunt convinse că au dreptatea de partea lor?

— Da.

— Așadar, ce urmează?

— Preoții sunt convinși că au făcut totul pentru ca un război de proporție să se declanșeze. Țările occidentale s-au unit, creștinismul a convenit în unanimitate să calce lumea musulmană. Apoi, s-a unit de luptă și lumea musulmană. Numai că forțele nu sunt echilibrate: lumea musulmană nu dispune de arme moderne. Prin urmare, fiind martora morții în masă a semenilor de aceeași credință, pregătește mii de teroriști, pentru a constrânge lumea occidentală să înceteze. Războiul începe, dar va fi oprit, nu-l vor lăsa să se dezvolte.

— Cine?

— Cititorii tăi. În ei se va forma o viziune nouă asupra lumii, diferită de cea a ultimelor milenii. Ei o plăsmuiesc deja în visele lor. Iar când visele vor începe să se transpună în realitate, toate războaiele și bolile vor dispărea.

— Tu vrei să spui că totul va începe odată cu construcția vetrelor de familie? Ce legătură are asta cu încetarea conflictelor sau cu confruntarea religiilor din

întreaga lume?

— Buna vestire a apariției lor se va răspândi în lume. Se vor trezi oamenii de pe întregul Pământ din captivitatea hipnotică, se vor deştepta din somnul milenar. Îşi vor schimba modul de viață şi, inspirați, vor clădi o minunată lume Divină pe tot Pământul.

— Este adevărat. Dacă toate acestea vor începe, şi mai ales, dacă vor fi concomitent pretutindeni, atunci cu-adevărat lumea se va schimba. Eu ştiu, Anastasia, tu visezi la asta. Tu crezi în visul tău şi niciodată nu-l vei trăda. Mulți oameni au înțeles ideea ta despre vatra de familie. Aceşti oameni s-au apucat serios de treabă. Însă, tu nu ştii tot, Anastasia. Vino cu mine! Haidem în apartamentul meu, în birou şi vei înțelege singură de ce s-au lovit aceşti oameni.

— Hai să mergem, Vladimir, o să-mi arăți ce te-a încurcat aşa de tare.

***

Cine este pro şi cine contra

Când am intrat în apartament, Anastasia şi-a dat jos pufoaica şi baticul. Părul auriu i s-a revărsat peste umeri. A scuturat uşor din cap şi apartamentul s-a umplut cu o plăcută aromă de taiga.

Am luat un scaun şi l-am aşezat lângă fotoliul meu de la birou, am deschis computerul şi am pornit programul de navigare pe internet.

Nu toți oamenii din Rusia ştiu ce este acesta. De asta o să explic pe scurt. Internetul este o rețea mediatică, foarte răspândită în toată lumea. Cu ajutorul computerului se

poate intra în această rețea. Prin linia telefonică se poate avea acces la server. Serverul este un computer foarte puternic, care înmagazinează o mulțime de mesaje informaționale. Pe majoritatea serverelor se pot încărca şi anunțurile personale.

Fondul culturii şi susținerii artistice din Vladimir, *Anastasia,* în colaborare cu firma moscovită *Ruskij express,* au creat un server şi un sait propriu, denumit *Anastasia.ru.*

În acest fel, cititorul care are un computer, poate culege pe tastatură cuvântul menționat mai sus şi ajunge pe saitul nostru, unde poate să-şi exprime părerea despre cărți, poate trimite informații şi poate să contrazică sau să discute pe orice temă.

Cei care nu au computer pot face la fel, trebuie doar să meargă într-un internet cafe, care astăzi sunt deschise în orice municipiu sau oraş din Rusia.

Din când în când am intrat şi eu pe internet cu ajutorul computerului şi am făcut cunoştință cu mesajele cititorilor. Prea des nu am putut face asta, deoarece nu reuşesc să răspund la toată corespondența scrisă care-mi vine prin poştă. Iar pe saitul *Anastasia.ru,* doar în ultimul an, au sosit peste 14.000 de mesaje. Oamenii pun în discuție probleme concrete, legate de ideile Anastasiei despre vatra familiei. Au propus proiecte de modificare a Constituției şi s-au organizat să facă un referendum pe această temă.

Esența ideii Anastasiei despre punerea în posesie a fiecărei familii doritoare cu nu mai puțin de un hectar de pământ, pe care să-şi întemeieze vatra de familie, din scrisorile adresate Preşedintelui, era mult mai precisă şi mai argumentată decât am reuşit eu să fac în scrisoarea publicată în cartea *Cine suntem noi?.* Judecați singuri! Pentru cititorii care nu au acces la internet, o să prezint aici un

fragment dintr-o astfel de scrisoare:

Scrisoare deschisă Preşedintelui Federaţiei Ruse, Vladimir V. Putin

Stimate Vladimir Vladimirovici'!

În anii puterii sovietice, care şi astăzi mai sunt amintiţi ca fiind cei mai buni ani din viaţă, s-a întâmplat, aş spune, ceva îngrozitor: noi, cetăţenii Măreţei Ţări - Rusia - istoric constituită ca una dintre Puterile lumii, ieşită biruitoare din teribilul al doilea război mondial şi capabilă ca, într-un timp fantastic de scurt, să-şi reabiliteze economia distrusă de război, pe nesimţite, ne-am transformat în... nişte indolenţi... paraziţi şi întreţinuţi.

Uitaţi: mergeam cu toţii la muncă, îndeobşte fără nicio preocupare pentru un loc de muncă liber şi primeam un salariu stabil, cu care puteam duce o viaţă normală. Ne-am dat copiii la şcoală, crezând în viitorul lor. Ştiam că, odată atinsă vârsta de pensionare, vom primi o pensie stabilă şi ne vom trăi în pace bătrâneţile. Însă, această stabilitate, acest puternic sistem totalitar, ne-au jucat o urâtă festă: acum, obişnuindu-ne cu pasivitatea socială sau apatia socială - nu are importanţă cum se cheamă - şi nemaiprimind acelaşi sprijin material stabil pentru viaţă, am început să ne indignăm. Dar nu am trecut la fapte ca să ne îmbunătăţim nivelul de trai, ci, pur şi simplu, am dat înainte cu critica şi reproşurile de genul «cât mai costă lumina asta!» la adresa actualei conduceri, a fiecărui Preşedinte în parte şi a întregului Guvern, considerându-i doar pe ei vinovaţi de Prezent. Toate astea, deoarece am găsit de cuviinţă că cineva este dator să ne plătească un salariu stabil şi să se

ocupe de prezentul şi viitorul nostru. Iar noi... în tot acest timp, să trăim în plăcere şi să nu facem nimic în sprijinul acestei Stabilităţi şi Bunăstări. Permiteţi-mi să Vă spun că, atunci când mişcarea este doar într-un singur sens, se cheamă parazitism. Atunci când vrem să primim fără să dăm, noi ne aflăm în poziţia parazitului.

Dar, iată că s-a petrecut MINUNEA: mii şi zeci de mii de ruşi s-au pus în mişcare cu avânt: SĂ CREEZE, SĂ CLĂDEASCĂ!

SĂ CREEZE – un minunat colţişor înfloritor de Patrie - RUSIA;

SĂ CREEZE - un măreţ PREZENT şi VIITOR pentru sine şi pentru copii;

SĂ CREEZE - fiecare, o a sa BUNĂSTARE MATERIALĂ ŞI SPIRITUALĂ;

SĂ CREEZE - o RUSIE - cea mai bogată şi înfloritoare ţară!

Şi pentru asta le ajunge acestor oameni, doar-doar un petecuţ de pământ - un hectar. Plus garanţia că nu le va fi luat - acest pământ - a lor Patrie. Acolo unde vor Crea pe veşnicie Spaţiul de Iubire pentru sine şi pentru copii. Un SPAŢIU DE IUBIRE, care se va compune din toate colţişoarele înfloritoare ale Rusiei de neîmbrăţişat şi care va vesti Lumii Întregi Măreaţa Minune - Întoarcerea Măreţei Rusii!

Mi se pare că acum, în Rusia, tocmai s-a creat situaţia la care ar fi visat oricare Căpetenie, fie numită şi Preşedinte, pentru ţara sa: o situaţie în care oamenii, din proprie iniţiativă, vor să muncească şi să-şi realizeze bunăstarea materială şi spirituală, fără a-i cere guvernului nimic, în afară de parcela de pământ şi simbolul garanţiei, oglindit în Lege.

Nu o fi, oare, tocmai acesta, visul fiecărui guvern? De a descătuşa IZVORUL NESECĂTUIT de bogăţie şi bunăstare înăuntru' său, de a-şi asigura STABILITATEA din interior, fără a depinde de neplăcerile exterioare!

Stimate Vladimir Vladimirovici'! Eu, ca şi multe alte mii de cetăţeni ai Rusiei, încă odată îmi exprim dorinţa de a-mi CREA micul meu colţ de Patrie - Rusia şi de a face din el o grădină înflorită pentru multe generaţii de urmaşi.

Ca şi multe alte mii de cetăţeni ai Rusiei, încă odată, îmi exprim dorinţa de a trudi pentru binele familiei şi Patriei mele.

Ca şi multe alte mii de cetăţeni ai Rusiei, am încetat să Vă mai critic cu înverşunare şi vulgaritate, atât pe Dumneavoastră cât şi pe guvernul nostru, înţelegând complexitatea şi responsabilitatea muncii Dumneavoastră.

Ca şi multe alte mii de cetăţeni ai Rusiei, eu cred în înţelepciunea şi capacitatea Dumneavoastră clarvăzătoare şi în faptul că Dumneavoastră veţi analiza situaţia creată cu toată responsabilitatea.

A sosit momentul ca noi şi Dumneavoastră să ne aflăm în acelaşi colectiv de prieteni, în colectivul celor cu aceeaşi gândire, momentul în care noi vă vom ÎNŢELEGE şi ACCEPTA pe Dumneavoastră ca pe un prieten drag, iar Dumneavoastră veţi simţi iubirea noastră şi susţinerea şi, cu iubire, vă veţi ocupa de noi ca de un popor încrezător în Dumneavoastră.

ŞI NOI TOŢI ÎMPREUNĂ VOM CLĂDI UN VIITOR AUTENTIC ŞI MĂREŢ COPIILOR NOŞTRI ŞI RUSIEI NOASTRE!

Vadim Ponamerev, cetăţean al Rusiei
20 iunie 2001

***

La fel i-au minţit şi pe străbunii noştri

Odată am pornit motorul de căutare, pe care, în funcţie de cuvintele cheie, se pot găsi saiturile corespondente. Cuvântul pe care l-am scris a fost *Anastasia.* Pe monitor mi-a apărut numărul impresionant de 246 de saituri de pe serverele în limba rusă, şi erau prezentate şi adresele lor. Necrezând că toate acestea aveau de a face cu siberiana Anastasia, am început să le răsfoiesc pe rând, făcând cunoştinţă cu conţinutul lor. Se pare că, în mare parte, tratau într-o măsură sau alta tocmai siberiana Anastasia. Ideile ei erau primite bine pe multe servere. La început, acest aspect m-a bucurat, dar, aprofundând volumul imens de informaţii de pe Internet, am început să mă lovesc de un fapt încă şi mai incredibil. Pe saituri se difuza o serie întreagă de articole din presă şi declaraţii anonime, care afirmau că mişcarea legată de Anastasia este o sectă. Şi toţi cititorii cărţilor sectanţi. Pe unul dintre saituri erau enumerate laconic majoritatea sectelor din Rusia printre care era şi *Anastasia* şi susţinătorii ei. Pe care baze reale se făceau astfel de declaraţii şi cine răspândea acest zvon, nu se pomenea. Era prezentat doar ca fapt deja existent şi, chipurile, demult cunoscut tuturor.

Articolele şi observaţiile succinte extrase din ziarele centrale sau regionale sau prezentate pe diferite saituri, se asemănau foarte mult între ele şi, în fiecare, concluzia era aceeaşi: mişcarea *Cedrii Sunători ai Rusiei* este o sectă sau o afacere. *Mişcarea Anastasia* era comparată cu

organizații sectante ca *Aum Shinrikyo*. Se spunea că cititorii constituie o sectă totalitară. Erau folosite, de asemeni, şi cuvinte ca *obscurantism* şi *distructivism*. Niciun fapt concret nu era prezentat, doar concluzii şi atât.

Necunoscând sensul exact al cuvântului *totalitarism*, am deschis Marele Dicționar Enciclopedic şi am citit aceste definiții: «Totalitarism - o formă de supremație, caracterizată prin completul său control asupra tuturor sferelor de viață a obştii, lichidarea faptică a drepturilor şi libertăților constituționale, represiune în relația cu opoziția şi cu părerile divergente (ca exemple - diversele forme de totalitarism din Germania şi Italia fascistă, sau regimul comunist din U.R.S.S.)».

Fabulos! Reieşea că eu sau Anastasia conduceam o oarece sectă totalitară şi eram pregătiți să subminăm puterea, să substituim libertățile constituționale şi să instaurăm un regim fascist. Mai ales Anastasia. De şase ani încoace lucrez doar la cărțile mele, odată sau de două ori pe an particip la conferințele deschise cu toți cititorii interesați. Intervențiile mele sunt înregistrate pe bandă magnetică şi fiecare le poate asculta.

Dar, de ce, cu ce scop şi cine multiplică această minciună fățişă? De exemplu, într-un articol din suplimentul regional de Vladimir al ziarului *Komsomolskya Pravda*, se declară pe şleau că prin cărți, Anastasia îi îndeamnă pe oameni să-şi părăsească apartamentele şi să meargă în pădure.

Cum este posibil aşa ceva? - m-am întrebat eu. Doar Anastasia spune tocmai contrariul. Uitați cuvintele ei exacte: «Nu trebuie să meargă în pădure. Acolo unde-a murdărit, mai întâi să facă curat.» Şi-i îndeamnă pe oameni să-şi creeze vetrele de familii în apropierea oraşelor şi să-şi

schimbe gradual modul de viață, într-unul mai civilizat și mai sănătos pentru trup și suflet.

Neavând posibilitatea de a lua la cunoștință singur imensul volum de informații și, pe lângă asta, să-l mai și analizez, m-am adresat unor politologi cu reputație, cerându-le ca ei, în paralel să analizeze situația și să facă aprecierile lor. Pentru aceste servicii, au pretins comisioane destul de măricele. Fiecare a argumentat că trebuia să citească cele cinci cărți, în plus și toată informația difuzată pe Internet legată de ele. Am fost nevoit să mă învoiesc așa.

După trei luni am primit rezultatul lucrării primului specialist, apoi, eșalonat, și pe-ale celorlalți. În lucrările lor se exprimau diferit, dar, fără să se cunoască între ei, analiștii trăgeau aceeași concluzie. O să citez aici din conținutul uneia tipice:

«... Împotriva ideilor prezentate în seria de cărți *Cedrii Sunători ai Rusiei* se duce o campanie vădită și concret direcționată, cu scopul de a împiedica răspândirea lor în societate...

Ideile de bază ale cărților sunt întărirea statului și atingerea unei mai bune înțelegeri între diferitele clase sociale, prin asigurarea bunăstării fiecărei familii în parte. Bunăstarea se poate asigura prin împroprietărirea fiecărei familii doritoare cu nu mai puțin de un hectar de pământ în folosință pe viață. În contextul cărților, această idee se conturează relevant, dominând asupra celorlalte. Prin urmare, oricare ar fi argumentele aduse, oponenții se împotrivesc, de fapt, tocmai acestei idei.

O a doua temă tratată în seria de cărți *Cedrii Sunători ai Rusiei*, este esența Divină a omului, originea sa spirituală, și poate să trezească reacția de dezaprobare a multor congregații religioase. Eroina principală a cărților

afirmă că omul trebuie să-şi făurească viaţa paradiziacă pe Pământ şi trebuie s-o facă singur. Omul este veşnic şi doar corpul şi-l schimbă din veac în veac. Toată natura care ne înconjoară a fost creată de Dumnezeu şi este concretizarea vie a gândurilor Sale. Doar atingându-se de natură, omul poate înţelege programul lui Dumnezeu şi menirea sa pe Pământ...

Concepţia de faţă, argumentabilitatea şi demonstrabilitatea ei nu pot să nu trezească repudierea, mai ales în rândul fanaticilor religioşi, care găsesc inevitabil sfârşitul lumii şi trecerea unora în rai şi a altora în iad. Concepţia acestor fanatici îi avantajează pe mulţi oameni incapabili de a-şi clădi o viaţă fericită în condiţiile existenţei terestre.

Împotrivirea la ideile eroinei principale a cărţilor seriei *Cedrii Sunători ai Rusiei*, Anastasia, se face prin difuzarea în mass-media a zvonurilor care susţin apartenenţa cititorilor, care au avut iniţiativa de a pune în aplicare proiectele prezentate în cărţi, unei oarecare secte totalitare.

Nu întâmplător a fost aleasă această variantă. Deoarece este capabilă să distanţeze puterea de contactele cititorilor cu iniţiativa, de analiza propunerilor lor concrete şi, de asemenea, de aprofundarea prin mijloacele de informare în masă a problemelor ridicate în cărţi. În plus, în fel asemănător s-a obstrucţionat şi difuzarea cărţilor şi a ideilor pe care le conţin. Mărturisesc că partea opozantă şi-a atins scopul. Din mărturiile cunoscute, printre multe organe administrative a fost difuzată informaţia despre apartenenţa cititorilor unei secte.

Scopurile părţii opozante sunt confuze şi absolut enigmatice. De regulă, prin modul în care sunt folosite tehnicile murdare, în bătălia concurenţială dintre candidaţii

la putere este uşor de individualizat comitentul. Nici în sfera economică nu este dificil de stabilit, prin modelul de luptă adoptat de firmele concurente, comitentul, şi mai ales ţelul discreditării făcute de el. Este evident că, întotdeauna, scopul este cel de îndepărtare sau slăbire a concurentului.

Anastasia vorbeşte despre noua conştiinţă a omului, despre noul model de viaţă, despre schimbarea structurii statale, pe fundamente mult mai desăvârşite.

Cine se poate împotrivi acestei dorinţe? Doar forţele interesate de o situaţie distructivă a familiilor, statelor şi obştii în ansamblu. Dovada existenţei acestor forţe se poate deduce din evidenta lor opoziţie, concretizată, în cazul de faţă, cu organizarea de acţiuni îndreptate atât împotriva Anastasiei şi ideilor ei, cât şi împotriva cititorilor cărţilor seriei *Cedrii Sunători ai Rusiei.* După toate probabilităţile, ele acţionează prin structuri sau figuri direct sau indirect subordonate lor.»

I-am arătat Anastasiei câteva fragmente din aceste teme tratate pe saiturile de pe Internet şi i-am citit concluziile trase de specialist, în speranţa că o va atinge, că o va răscoli situaţia creată şi va începe să o îndrepte.

Însă Anastasia stătea liniştită pe scaun lângă mine, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Faţa nu-i trăda agitaţie, ba dimpotrivă, zâmbea imperceptibil.

— De ce zâmbeşti, Anastasia? - am întrebat-o eu - Nu te preocupă deloc clevetelile împotriva cititorilor tăi? Şi cum le este îngreunat demarajul obţinerii de pământ pentru vetrele lor de familie?

— Pe mine mă bucură, Vladimir, înţelegerea esenţei şi însemnătăţii desăvârşirilor ce or să vină. Tu vezi cât de conştienţi îşi exprimă ei gândurile şi construiesc planuri pentru viitor. Şi scrisoarea către Preşedinte au formulat-o

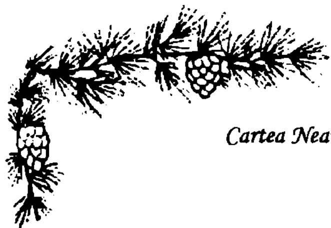

mai bine decât ai făcut-o tu în cartea ta. Şi conferinţa frumos denumită *Alegeţi viitorul!* au pus-o în plan. Este foarte pozitiv când oamenii se gândesc la viitor.

— Da, ei se pregătesc. Dar nu vezi cum li se împotrivesc? Şi ce mod perfid au ales: i-au numit pe toţi sectanţi, prin asta au speriat poporul şi au îndepărtat administraţiile regionale. Oare tu nu vezi asta?

— Observ. Numai că nu este nimic nou şi viclean în toată această împotrivire. Întocmai aşa a fost nimicită şi cultura, modul de viaţă şi cunoştinţele strămoşilor noştri. Şi astăzi, tot prin metodele vechi acţionează forţele întunericului. Mai încolo vor pune la cale şi provocaţii, după care vor răspândi zvonuri înspăimântătoare. Aşa s-a întâmplat deja, Vladimir.

— Întocmai. Pentru că s-a întâmplat! Şi au învins ele. Tu singură ai spus - au nimicit cultura strămoşilor noştri. Au distorsionat istoria. Înseamnă că şi acum, prin metoda deja experimentată, vor învinge. Dacă nu au învins deja. Ia te uită tu, o problemă atât de banală, ca împărţirea unui hectar de pământ fiecărei familii doritoare, a trecut un an deja şi încă nu a fost soluţionată. De parc-ar fi cerut, acest hectar, pentru cine ştie ce meschinătăţi! Este imposibil să obţii un hectar de pământ ca să-ţi fondezi vatra familiei, ca să-ţi asiguri condiţii bune de viaţă şi de hrană. Refugiaţii, uite, trăiesc de trei ani prin oraşe de corturi. Să le fi dat câteun hectar de familie şi, în toţi aceşti trei ani, s-ar fi ridicat deja omeneşte. Eu m-am gândit mult, Anastasia, ce schimbări colosale ar avea loc în ţara noastră, dacă, în loc să li se împotrivească, i-ar sprijini pe oamenii care-şi doresc un cuib al familiei. Însă banala problemă a pământului, nu se soluţionează nicicum.

***

Buna vestire

— Nu este deloc banală această problemă, Vladimir. Tocmai ea recheamă schimbări globale la nivelul planetei noastre şi a Universului. Când milioane de familii fericite vor începe conştient să preschimbe planeta într-o grădină înfloritoare, întorcând armonia Pământului, vor avea influenţă şi asupra altor planete şi spaţii universale. Acum, de pe planeta Pământ se ridică nori puturoşi în Cosmos. Şi pe orbita terestră, gunoaiele se adună din ce în ce mai multe. Energie negativă este emanată de pe Pământ. O altă energie va fi emanată atunci când conştiinţa pământenilor se va schimba. Iar binecuvântarea emanată de pe Pământ, şi altor planete, grădini înfloritoare va dărui.

— Grandios! Să nu fi existat în istoria de până acum a omenirii o oportunitate ca aceasta? Şi în Rusia dinaintea revoluţiei existau proprietari care aveau petecele lor de moşii. Chiar şi astăzi, în multe ţări ale lumii, există terenuri de proprietate personală. Şi pe la noi există fermieri care au terenuri în arendă pe termene foarte lungi. Însă nu se petrece nimic bun prin asta. De ce?

— Conştiinţa nu a fost la fel ca aceea care îmboboceşte astăzi din mugurii Divini, în sufletele şi minţile oamenilor. Ceea ce numeşti tu problemă banală, Vladimir, este, de fapt, cea mai măreaţă taină a mileniilor oculte, de preoţi ascunsă. În majoritatea religiilor din toate vremurile se vorbeşte despre Dumnezeu, dar în niciuna nu se pomeneşte despre evidenţă: Despre faptul că, prin comportamentul conştient cu natura, omul se atinge de

gândul lui Dumnezeu. A înțelege mediul înconjurător înseamnă a-L înțelege pe Dumnezeu. Şi chiar şi cu un gând, cu un vis la vatra familiei, unde totul este în armonie cu omul, apropierea de Dumnezeu este mult mai mare decât în majoritatea postulatelor plăsmuite. Toate secretele Universului i se vor deschide omului. Şi va descoperi omul, înăuntru' său, acele capacități despre care astăzi nici măcar nu bănuieşte. Şi va deveni aievea, aidoma Domnului, doar acel om care, lume Dumnezeiască împrejurul său, va începe să-şi creeze.

Gândeşte-te, de ce înțelepții nu pomenesc niciunde despre asta. Nu pomenesc, deoarece omul care-şi înțelege propria esență terestră şi propriile capacități, devine liber de magiile oculte.

Puterea preoților va dispărea. Nimeni şi nimic nu poate să-l conducă pe omul din Spațiul de Iubire de mâna lui zămislit. Şi nu judecător crâncen şi înfricoşător, Dumnezeu, acelui om Îi va fi, ci Tată şi Prieten. Iată la ce-au folosit toate acele trucuri de-a lungul secolelor: pe om de la menirea esențială să îl distragă. Pământul! O problemă atât de banală, spui tu, Vladimir. Dar, gândeşte-te; de ce trec secolele şi problema pământului de proprietate încă nu este soluționată? Tu ai pomenit despre fermieri, despre moşieri. Numai că ei, chiar şi având pământ în posesie, i-au pus pe alții să-l lucreze. Se străduiesc, să tragă cât mai mare profit de pe el. Aceia care nu trudesc pe propriul lor pământ, nu pot să-l trateze cu dragoste. Şi deseori, semințele le împrăştie pe pământ cu ură - şi cu ură răsar. De-a lungul multor milenii i-au fost ascunse omului adevărurile cele mai simple. Pământul Mamă nu trebuie atins de mâini şi gânduri obligate. În diferitele epoci, cârmuirile au împărțit parcele de pământ oamenilor, dar au făcut-o în aşa fel încât, omului să nu-i fie

clar sensul muncii pământului.

Dacă i se dă omului o suprafață prea mică de pământ, de exemplu, un sfert de hectar, familia nu poate, pe această suprafață, să-şi creeze oaza care să o hrănească fără eforturi. Pe o parcelă mai mare, omul nu poate să-şi ghideze gândurile de unul singur, aşa că va chema ajutoare şi gânduri străine va implica. Cu aceste şiretlicuri şi minciuni au fost derutați oamenii dintotdeauna.

— Aşadar, înseamnă că nicio religie, de-a lungul mileniilor, nu a îndemnat lumea să-şi făurească pe Pământ oaze Dumnezeieşti? Ba dimpotrivă, i-au derutat tot timpul pe oameni şi i-au îndepărtat de pământ. Reiese de aici că ele...

— Vladimir, nu vorbi nepriincios despre religii. Părintele tău duhovnicesc, călugărul Feodorit, te-a călăuzit până în ziua de astăzi. Iar noi doi ne-am întâlnit, în mare parte, mulțumită Lui. A venit ziua în care păstorii diferitelor congregații vor trebuie să se gândească cum să-şi salveze liderii spirituali de la nenorociri.

— De la ce nenorociri?

— De la acelea ca ale secolului trecut. Când oamenii au dărâmat bisericile şi au semănat moarte printre slujbaşii diferitelor culte.

— Vrei să spui, din timpul puterii sovietice? Acum trăim în democrație şi avem libertate de cult, iar puterea se comportă echidistant cu toate religiile sau, cel puțin, cu cele mai importante. Cum să se repete evenimentele secolului trecut?

— Tu, cu mai multă atenție, priveşte la evenimentele contemporane, Vladimir. Tu ştii bine că multe țări s-au unit pentru a combate terorismul.

— Da.

— Acestea au stabilit că terorismul îl generează alte

țări. Și le-au numit instigatoare. Au învinuit călăuzele spirituale și liderii religioși. Asupra lor s-a pornit vânătoarea serviciilor secrete. Dar toate acestea reprezintă doar începutul. Există deja mai multe rapoarte ale conducerilor statelor mari și mici, în care sunt revelate esențele multor religii. Prin variate exemple, din aceste rapoarte rezultă că războaiele de pe Pământ și teroarea o declanșează religiile. Rapoartele sunt pregătite. În ele, analiștii au așternut totul cu precizie și taxidit bine cu numeroase dovezi. Mai târziu va fi revelată existența multor alte acte monstruoase, vor fi amintite oamenilor neîncetatele războaie creștine, intrigile, perversiunile și aviditatea slujnicilor oculți. Când în mulțime va matura indignarea, pretutindeni se va porni distrugerea și dărâmarea multor biserici. Extremismul religios, astăzi se străduiesc să-l frâneze slujitorii multor religii, care fac declarații, prin care se disociază de extremism și îl acuză deschis. Pentru moment, declarațiile lor sunt acceptate. Mai exact, se poate spune că guvernele se fac că nu pricep... și că declarațiile le satisfac. Printre altele, în rapoarte este deja dovedit că religiile codifică oamenii, nu contează sub care pretext. Pretextele pot fi bune și pot îndemna spre bine. Însă credința în ceva ce nu vede omul, credință prin care vorbele propovăduitorului sunt acceptate necondiționat ca adevăr, întotdeauna a generat susceptibilitatea unei posibilității de reorientare a credinciosului codificat.

Prin voința propovăduitorului, mulți credincioși pot fi lesne convertiți în teroriști criminali. În sprijinul acestei deducți din raportul secret sunt amintite o serie de dovezi concrete din timpurile trecute și prezente. Conducerile se vor convinge de concluziile lor și vor alege o singură religie, pe care o vor pune sub control absolut. Toate celelalte vor fi considerate distructive și vor fi nimicite. Ulterior, în cazul în

care nu vor reuşi să atragă toate popoarele într-o singură religie, vor distruge toate religiile, cel puțin, fiecare în țară la el. Această decizie va duce spre un război interminabil. Premizele unui astfel de război deja există, iar războiul, practic este început. Dar va trebui oprit neapărat. Şi se poate face într-un singur mod: în liderii spirituali să fie cultivată conştiința. Doar buna vestire poate să stabilească echilibrul lumii de pe întregul Pământ. Acele temple care vor accepta buna vestire şi o vor răspândi, vor fi pline puhoi de oameni. Cele care o vor respinge, se vor pustii şi surpa.

— Despre ce vestire vorbeşti tu, Anastasia? Vorbeşte un pic mai concret.

— Cei care se autointitulează călăuze spirituale, vorbesc despre Dumnezeu şi îi instruiesc pe copii prin şcolile moderne, vor trebui să privească crearea Spațiului de Iubire din vatra fiecărei familii care trăieşte pe Pământ ca pe o faptă pozitivă. Să recunoască şi, prin biserici, împreună cu enoriaşii, să realizeze proiectele viitoarelor sate. Împreună cu oamenii să se străduiască să întoarcă cunoştințele primordiale. Să viseze şi să analizeze în detaliu proiectul, pentru a-l putea desăvârşi. Nu doar un an va necesita procesul de transpunere a visului în realitate. Atunci când va fi transpus complet pe Pământ, oamenii vor trăi în armonie, în lumea reală Dumnezeiască.

— Am înțeles, Anastasia. Tu vrei ca prin toate bisericile, chiar apartenente religiilor de orientări diferite, prin şcoli şi prin institute, să fie studiată natura. Să fie înțeleasă ştiința creării vetrelor după un proiect special. Să admitem că acest lucru va uni multe congregații religioase, şi nu numai prin vorbe, ci şi prin fapte. Să mai admitem şi că acest lucru va putea trezi cu adevărat oamenii din somnul hipnotic, va putea opri terorismul, narcomania şi multe alte procese ne-

gative din societate.

Să admitem. Dar... Cum vei reuşi tu să-i convingi pe toţi patriarhii şi pe toţi miniştrii de culte, mai ales, pe cei de culte diferite? Cum vei convinge toate instituţiile şcolare moderne? Multe reuşeşti să faci tu, Anastasia, dar ceea ce spui acum, este suprareal.

— Este real. Deja nu mai au de ales.

— Aşa consideri tu. Numai tu. Acestea sunt doar vorbele tale. Vorbe simple.

— Acela care-mi permite să le pronunţ, acele vorbe simple, cum le numeşti tu, Vladimir, are o putere de neîntrecut. Îţi aminteşti că, în urmă cu mai bine de şapte ani, în faţa ta - pe atunci încă om de afaceri - am desenat acele litere cu o crenguţă pe nisipul lacului din taiga?

— Da, mi-amintesc, şi ce-i cu asta?

— Iar tu, peste noapte, ai început să scrii cărţi pe care, acum, le citeşte multă lume. Cum gândeşti tu, meritul în asta, al cui este? Al nisipului de pe malul lacului din taiga sau al crenguţei cu care am scris? Ori al cuvintelor pe care le-am rostit, ori al mâinii tale care a creat singură toate cărţile? Au urmat poeziile din inimile oamenilor pe care, cu cheia sacră le-am declanşat. Cine a fost Creatorul principal al tuturor acestora?

— Nu ştiu. Poate că au contribuit mai mulţi factori la aceste lucruri.

— Crede-mă, Vladimir, te rog, şi înţelege-mă. În tot ceea ce a fost creat, energia Sa se află. Ea a inspirat inimile oamenilor. Şi va continua să le inspire.

— Tot ce se poate, dar cât este de greu de crezut că miniştrii cultelor vor începe să facă aşa cum spui tu...

— Tu trebuie să crezi în asta! Şi să modelezi situaţia pozitivă înăuntru' tău! Abia aşa se va săvârşi. Mai ales că,

acum, nu-ți mai este așa de greu s-o faci. Îți amintești că a venit la tine un slujitor creștin al unei biserici țărănești, ca să-ți susțină sufletul căzut? Un altul a cumpărat pe bani, de la tine, cărți și le-a împărțit prin închisori. Și părintele Feodorit, multe ți-a vorbit. Îți amintești?

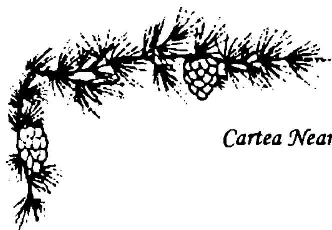
— Da.

— Și mai înțelege că nu toți slujitorii bisericii au aceeași viziune asupra lumii. Se vor găsi și aceia care vor purta buna vestire.

— Da, cred că se vor găsi. Dar se vor mai găsi și alții care se vor împotrivi. Printre ei, preotul suprem și ajutoarele lui oculte, despre care ai vorbit tu. Și vor găsi ei noi intrigi pe care să le pună la cale.

— Vor născoci, se înțelege, doar că de-acum, tentativele forțelor obscure vor fi zadarnice. Procesul declanșat este ireversibil. Vor cunoaște oamenii raiul terestru. Eu rostesc cuvinte banale, spui tu. Uite, două cuvinte banale, o să rostesc eu acum și parte din întuneric în lumină va străluci. Celelalte, las' să tremure, numele să-și tăinuiască și pe veci să-și piardă șansa de a se mai transpune în realitate. Cuvintele sunt cu totul banale și sunt acestea:

CARTEA NEAMULUI.

Cartea Neamului

— Da, cuvintele sunt banale, dar nu înțeleg de ce ar trebui să tremure toate forțele întunericului la auzul lor?

— Pentru că le este frică de ceea ce stă în dosul acestor cuvinte. Tu ştii cine va scrie această carte şi câte pagini va avea?

— Câte pagini? Şi cine o va scrie?

— Nu vor trece multe zile şi milioane de tați şi mame, de pe toate meridianele Pământului, vor scrie Cartea Neamului şi paginile îi vor umple. Măreţele Cărţi ale Neamului vor fi multe! Şi în fiecare, din inimă, copiilor, adevărul le va fi transmis. Ipocrizia-n ele, locul nu şi-l va afla. În fața lor, minciuna istorică se va prăpădi.

Imaginează-ți, Vladimir, ce-ar fi fost astăzi, dacă tu ai fi putut ține în mână cartea pe care a început s-o scrie special pentru tine un străbun de-al tău îndepărtat. Şi pe care ar fi continuat-o un alt străbun, apoi bunicul, mama şi tata.

Astăzi, omul citeşte cărţi printre care, multe sunt scrise cu un scop precis: răstălmăcirea istoriei şi sensului vieţii. Premeditat îl dezorientează pe om în spaţiu, miriada de postulatele mincinoase. Iar scopul lor este greu de dibuit dintr-odată. Dintr-odată, însă-i va deveni limpede fiului cartea scrisă de străbuni, continuată apoi de mamă şi de tată, special pentru el.

— Nu, Anastasia, aşteaptă! Nu oricine ştie să scrie cărţi.

— Oricine va reuşi, când va înţelege necesitatea. Dacă vrea să-şi apere copiii, şi mai târziu pe sine însuşi, de postulatele mincinoase. În vremurile Vedice, fiecare tată şi mamă scriau Cartea Neamului pentru copii şi nepoţi. Cartea lor nu era formată din cuvinte, ci din fapte. Copiii citeau ca pe o carte Spaţiul creat, înţelegeau faptele şi gândurile părinţilor şi erau fericiţi, moştenind fericitul spaţiu. În Cartea Neamului, despre lumea ocultă, copiilor, nu li se făcea nici măcar o avertizare.

Atotştiutorii vedici nu cunoşteau acea lume. Acum, întreaga umanitate, după ce a avut posibilitatea să simtă pe propria piele efectul dezastruos al postulatelor oculte, îşi va putea proteja copiii de ele.

Şi chiar de vetrele înfloritoare-n primăvară încă nu există, gândul la ele a încolţit deja în minţile şi sufletele multor oameni. Tocmai despre aceste gânduri vor trebui oamenii să scrie-n carte pentru copii lor.

— Şi de ce să scrie fiecare părinte? Uite, eu scriu cărţi despre vetrele de familie, arhitecţii din sătucul Medvedkovo lucrează la proiectul unui sat întreg, iar pe Internet, această temă este foarte dezbătută. Toate astea nu-s oare de ajuns?

— Nu-i de ajuns, Vladimir. Tu priveşte mai atent la si-

tuația creată. Tu scrii cărți, dar şi alții scriu, în contradicție cu cărțile tale. Există atât de multe cărți, încât un om, nici într-o viață şi jumătate, nu ar apuca să le citească pe toate. Peste om se revarsă zilnic potop de informații, şi nu numai din cărți. Iar toate aceste informații par a fi foarte diversificate, însă, esențial, vorbesc despre un singur lucru: acceptarea lumii oculte şi nereale şi preaslăvirea ei. Ce îl poate călăuzi pe cel venit din nou pe lume să vază unde-i minciuna şi unde-i adevărul? Cartea Neamului va fi îngerul care va călăuzi familia. Tatăl şi mama, în ea-i vor scrie fiului şi fiicei despre ceea ce este important pentru a duce o viață fericită. Şi copiii vor continua Cartea Neamului. Nu va exista carte mai înțeleaptă şi mai credibilă pentru familiile de pe Pământ! Toate cunoştințele primordiale se vor aduna în ea.

— Anastasia, cum să se adune cunoştințe primordiale în cărți pe care, abia astăzi, oamenii încep să le scrie? De unde să ia oamenii aceste cunoştințe? Cu gura ta ai spus că întreaga cultură păstrată în cărțile străbunilor noştri a fost distrusă.

— Cei ce încep să scrie, aceste cunoştințe le au deja înăuntru' lor. Ele se păstrează în fiecare din noi. Atunci când oamenii se vor gândi şi vor începe să scrie - şi nu pentru oricine, ci pentru copiii lor - toate cunoştințele primordiale se vor revela conştient în ei.

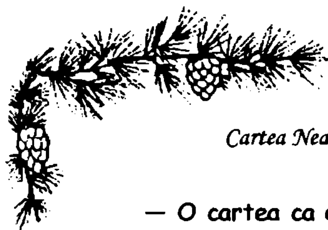
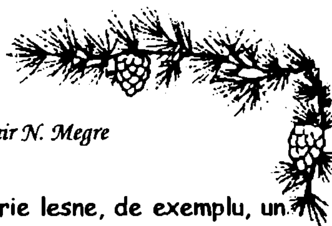
— Aşadar, înainte de a începe să scrie, vor trebui să gândească? Astfel, chiar din primele pagini, vor aşterne gânduri înțelepte.

— Primele pagini pot fi simple la vedere.

— Cum, de exemplu?

— Cu ziua-n care s-a născut, să-nceapă omul să scrie. Şi cu numele său. Care i-au fost gândurile şi motivațiile care l-au împins să aştearnă cu condeiul pe hârtie ceea ce proiecta pentru viitor.

— O cartea ca asta o va scrie lesne, de exemplu, un artist faimos sau un guvernator, un om de ştiinţă sau un afacerist de succes. Dar ce să scrie un om care-a trăit umil? A trudit omul, să spunem, pentru o amărâtă bucată de pâine şi-o ţoală de-mbrăcat. Abia-abia de şi-a târât zilele... Ce să le scrie el copiilor, ce sfaturi să le dea?

— Conducătorii zilelor noastre, aceia care strălucesc în razele gloriei în faţa oamenilor şi cei care au agonisit foarte mulţi bani, pe viitor tot mai dificil le va fi să se justifice în faţa copiilor. Oamenii uită repede faptele din trecut, în timp ce tot ceea ce omul poartă în viitor, va fi apreciat de generaţiile viitoare. Tu sau altcineva, oare, deseori pomeniţi foştii guvernatori, artiştii faimoşi sau afaceriştii din trecut?

— Eu, foarte rar sau, mai bine spus, nu mă gândesc niciodată. Nici măcar numele de familie nu le ştiu. Dar copiii lor îşi vor aminti cu mândrie faptele părinţilor.

— Şi copiii vor să-i uite, se ruşinează să pomenească de părinţi.

— Şi copiii de ce să se ruşineze?

— Destinul le-a oferit părinţilor mari oportunităţi, însă ei nu au realizat că oportunităţile, dintotdeauna, sunt oferite tocmai pentru a clădi viitorul. În timpul primei vieţi, omul trebuie să aspire să şi-o pregătească pe a doua, doar aşa se poate reîntrupa şi trăi veşnic.

Fiecare om, chiar de pe acum, îşi poate plănui în gând Vatra familiei şi Spaţiul de Iubire. Poate să-şi realizeze proiectul şi să-ncerce să-şi ia pământ şi să sădească pe el câţiva puieţi sau măcar seminţele câtorva pomi ai neamului. Şi nu-i atât de important dacă apucă omul să planteze copaci, boscheţi sau gard viu pe-a lui moşie. Şi nici dacă bietul bătrânel apucă să-şi toarne fundaţia casei... Important este are fiecare posibilitatea, deja de pe acum, în Cartea Neamului,

pentru nepoți și pentru fii să scrie: «Eu am fost sărac, doar spre bătrânețe am început să mă gândesc la sensul vieții și la ceea ce am lăsat copiilor. Și-atunci am proiectat cuibului neamului nostru. Proiectul este pentru voi, copiii mei - în carte eu l-am așternut. N-am putut mai mult să fac: grădină tânără și pomi roditori și doar un singur copăcel în loc de boscheți am reușit să pun.»

Anii vor trece, nepotul va citi cartea, își va aminti de bunic și va merge la vigurosul și mărețul cedru sau stejar, crescut în mijlocul celorlalți copaci pe pământul neamului.

Și îi va zbura gândul nepoțelului peste pământul neamului, plin de iubire și recunoștință, cu al bunicului gând se va-mpleti și-atunci, un nou plan existențial pentru-amândoi se va naște. Viața vecinică, omului din plin i-a fost predestinată. Cunoașterea Terrei și a planetelor Universului nu este altceva decât schimbarea din sinea fiecăruia.

Cartea Neamului va contribui la transmiterea bunei vestiri și va ajuta sufletul celui care o va scrie să se reîncarneze pe Pământ.

— Tu, Anastasia, îi dai acestei cărți o așa de mare importanță, încât și eu simt că vreau s-o scriu pentru urmașii mei. Simt intuitiv că, în ideea ta de a scrie cartea, se află ceva grandios și neobișnuit. Chiar așa, ce denumire - *Cartea Neamului, sfânta carte a familiilor*. Dar pe ce s-o scriu? Hârtia obișnuită se șifonează și se carbonizează repede. Caietele cu coperți și albumele arată întotdeauna așa de primitiv. Ori, devreme ce această carte este menită urmașilor, după cum spui tu, și are o așa de mare însemnătate, se înțelege de la sine că și hârtia și coperta trebuie alese ca atare. Tu cum crezi că trebuie să fie?

— Uite-așa, de exemplu - a spus ea și a arătat spre o carte de pe biroul meu. Eu i-am urmărit privirea și, peste o

clipă, ţineam în mână ceva neobişnuit de...

Cu câtva timp în urmă, Serghei din Novosibirsk mi-a trimis cartea *Anastasia*. Cartea, în formatul broşurat, era sculptată, iar foile erau prinse între... am vrut să spun coperţi de carte, numai că ceea ce ţinea foile cărţii nu mai putea fi numită copertă... Meşterul siberian realizase o nemaipomenită operă de artă. Coperţile şi cantul cărţii erau făcute din esenţe de lemne preţioase. Chenarul din fag, partea centrală din cedru. Toate detaliile - ornamentele, textele şi imaginile - erau înfrumuseţate cu sculpturi artistice. Toate acestea sunt greu de descris prin simplul cuvânt *copertă*. Probabil că mai potrivită ar fi denumirea de scatulcă. Coperţile faţă şi spate se legau pe-o parte prin cant, iar pe cealaltă printr-un ivăraş. Detaliile erau îmbinate cu mare precizie între ele şi finisate cu măiestrie. În poziţie închisă, foile călcau perfect, nepermiţând hârtiei să se onduleze de la umiditate. Şi nici să se deformeze de la curenţii de aer, aşa cum se întâmpla cu alte cărţi aşezate de mine alături pentru comparaţie. Mulţi dintre cei care au văzut această operă de artă, au ţinut-o timp îndelungat în mână, au privit-o şi s-au minunat.

Urmărindu-i privirea Anastasiei, am luat în mână cartea cu coperţi sculptate din lemn, i-am simţit căldura şi am înţeles. Am înţeles, mulţumită acestei opere neobişnuite, extraordinara valoare a Cărţii Neamului, despre care vorbea Anastasia.

Ea stătea rezervată pe scaun, lângă mine, cu mâinile pe genunchi. Şi, în acele momente, pe neaşteptate am fost străbătut de gândul că Anastasia este mai înţeleaptă decât toţi preoţii, călăuzele de dinastii din depărtata antichitate şi decât toţi analiştii contemporani. Înţelepciunea şi puritatea gândurilor ei sunt în stare să contracareze toate fenomenele negative din societatea umană. De unde are ea aceste

capacităţi? Care şcoală, care sistem de educaţie poate educa astfel un om?

Interesant este cum de i-a venit să se gândească la o metodă atât de insolită, precum Cartea Neamului! Am început involuntar, să meditez cu febrilitate... Judecaţi voi singuri, ce a inventat ea!

Nimeni nu a putut ţine piept avalanşei de sugestionări de tot felul, care s-a năpustit zilnic peste oamenii diferitelor ţări şi, în primul rând, peste copiii noştri.

Sugestionare! La televizor sunt transmise fără întrerupere filme de război, chipurile pentru divertisment, dar în realitate, ele sugerează cum se poate dobândi bunăstarea materială prin agresiune.

Sugestionare! Cât de bine este să fii o cântăreaţă faimoasă, să străluceşti într-un ocean de lumini şi aplauze, să mergi la premiere în automobile de lux. - Sugestionare! Altminteri, odată cu toate acestea, ar trebui să fie arătate şi celelalte aspecte - intervalele din vieţile acestor oameni - mult mai consistente, ca durată. Sacrificiile cotidiene absurde, nesfârşitele intrigi din showbiz, agasantele atacuri ale invidioşilor şi pretendenţilor, din aşa-zisa presă liberă, la câştig pe seama faimei personajelor.

Tot o teribilă sugestionare mai este şi reclama agresivă şi insidioasă, gata să facă publicitate la orice, doar să încaseze.

Sugestionare! Ştirile neîntrerupte despre tot felul de fonduri umanitare internaţionale şi despre politicieni-genii, seamănă printre oameni credinţa că doar mulţumită lor poate fi cald în casă, pot avea de mâncare şi pot trăi decent. Şi când caloriferele de la bloc se răcesc, oamenii nu fac un minim efort să se gândească cum să-şi schimbe viaţa, cum să nu depindă de încălzirea centrală, de instalaţia sanitară şi de

electrică. Ca nişte căpiaţi, merg în stradă şi scandează lozinca «Daţi-ne!» Inculcarea propriei neputinţe! Sunt derutaţi de postulatele mincinoase, deopotrivă adulţii şi copiii.

Copiii! Despre care educaţie a copiilor să vorbim, din moment ce noi - părinţii - nu ne implicăm în această educaţie? Noi permitem altcuiva să asiste naşterile copiilor prin instituţiile sanitare. Apoi, permitem altcuiva să ne educe copiii prin grădiniţe şi şcoli. Şi nu spunem nimic când, sub ochii lor, pe mii de rafturi este etalată literatura pornografică, camuflată sau la vedere.

Noi permitem altcuiva să le recomande copiilor noştri cărţile şi manualele, altcuiva să realizeze programe televizive pentru ei. Însă, cui? Cui îi convine să ţină toată educaţia copiilor noştri în propriile mâini? Poate că aici nu-i aşa de important cui îi permitem. Poate-i important faptul că noi simţim propria neputinţă şi zădărnicie! Simţim neputinţa de a opri zăpăceala generală. Dar nu este adevărat! Va putea s-o facă fiecare părinte! Doar să vrea... Doar să gândească... Să scrie Cartea Neamului! Nimerită ideea! Sfârşitul zăpăcelii induse de sugestionarea mercantilă. Şi las' să se mai strofoace încă puţin zăpăceala asta, să se mai arate. În curând va lua omul în mână Cartea Neamului. Şi acolo este scris de mâna bunicului, a bunicii, a tatălui şi a mamei în ce constă menirea omului. Noi, părinţii de astăzi, vom pătrunde negreşit sensul ei. Negreşit! Noi avem experienţă, am văzut, am auzit şi am experimentat multe. Va trebui doar să ne oprim puţin, să ne ferim de potopul de sugestionări şi să gândim singuri, cu ale noastre capete. Condiţia obligatorie şi indispensabilă este ca fiecare părinte să gândească! Fiecare, singur! Şi numai singur! În zadar vor fi căutate răspunsuri la întrebările asupra esenţei vieţii, prin cărţile înţelepte ale ultimelor veacuri. Oricât de răspândite şi elogiate ar fi ele. Şi tot în zadar vor fi

căutate, aceste răspunsuri, prin lucrările înțelepților afirmați de-a lungul mileniilor.

Ei - înțelepții - au fost măreți propovăduitori și mesia. Ei s-au străduit să propovăduiască și să aștearnă pe hârtie, trudele lor, pentru generațiile viitoare. Însă niciuna! Niciuna dintre aceste mărețe lucrări nu o vom vedea noi niciodată. Au fost distruse cu desăvârșire! Este ușor de înțeles. Doar opriți-vă și raționați.

Judecați singuri: schimbând locul unei singure virgule într-o propoziție scurtă, poate fi schimbat întregul sens. Vă amintiți faimosul exemplu: «Să condamni nu-i voie, să ierți!» - «Să condamni, nu-i voie să ierți!» Dar câte modificări ca aceasta au fost aduse strădaniilor gânditorilor antici? Făcute conștient sau involuntar de copiști, traducători, editori și istorici. Și nu vorbesc doar despre mutarea semnelor de punctuație. Ci mai mult: au fost înlăturate capitole și pagini întregi și au fost re-scrise în interpretări personale. Concluzia: noi trăim într-o lume iluzorie! Umanitatea se luptă neîntrerupt. Oamenii se ucid între ei cu cruzime și nu înțeleg nicicum de ce nu contenesc războaiele. Dar cum să ia sfârșit războaiele, devreme ce omenirea nu l-a individualizat nici măcar odată pe instigator? Nu a reușit, deoarece a acceptat sugestia ca adevăr, fără să judece singură.

Cine a declanșat al doilea război mondial? Cine, contra cui, a luptat? Cine și-a adjudecat victoria? Întreaga comunitate umană este convinsă că războiul a fost declanșat de Germania hitleristă, în frunte cu Hitler, și că victoria și-a adjudecat-o Uniunea Sovietică, în frunte cu Stalin. Și aceste semiadevăruri sau, mai bine spus, absurdități, sunt acceptate de majoritate ca fiind fapte istorice absolut evidente.

Doar câțiva cercetători istorici, din când în când, mai pomenesc de instructorii spirituali ai lui Hitler, ca de exemplu,

despre monahul rus (numit lama) Gurdjiev, care a activat prin Karl Haushofer. Sau de un alt instructor spiritual - Dietrich Eckart. Şi le mai erau cunoscute istoricilor şi contactele pe care le aveau aceşti instructori cu sus-puşii din ierarhie. Dar, de-aici încolo, nici măcar numele lor de familii nu mai sunt pomenite de nimeni. Doar cercetătorii istorici vorbesc că indiciile poartă pe Himalaya, în Tibet şi prin cercurile oculte secrete sau declarate, existente în Germania, şi despre faptul că Hitler a făcut parte din ele.

În Germania au fost fondate organizațiile *Ordinul German* şi *Societatea Thule,* simbolul ultimei fiind zvastica cu raze şi spadă.

Cineva anume a formulat intenționat şi evident în Germania, propria ideologie, necunoscută până atunci. A inculcat în oameni o determinată viziune. Rezultatul: un război de proporții imense, milioane de jertfe şi Procesul Internațional de la Nürnberg, în care au fost condamnați acoliții lui Hitler. Numai că la proces s-au prezentat soldați simpli şi, chiar de erau îmbrăcați în uniforme de generali sau feldmareşali, erau oricum doar nişte soldați, inclusiv Hitler. Soldații nu-l ştiau pe preotul care formulase ideologia. În tot acest timp, de el – de strategul şi organizatorul număru' unu' - nici măcar nu s-a pomenit în protocoalele de judecată. Cine este el? Cine erau tovarăşii şi colaboratorii lui apropiați şi secreți? Are vreo importanță să se ştie de ei? Are! Deosebit de mare importanță are! Doar, ei au pornit războiul. Şi îl vor porni iarăşi, din umbră. Cu experiența acumulată, noile războaie vor fi şi mai eficiente, şi mai extinse.

Ce au vrut ei de fapt, declanşând cel de-al doilea război mondial? Poate că înțelegerea următorului fapt ne va apropia de mister:

Organizația *Ahnenerbe* a adunat, pentru ideologii na-

nazismului existenți în acea vreme în Germania, cărți vechi din toată lumea. Dar cel mai tare îi interesau edițiile de carte antică din perioada precreştină. Şi-aici apare o stranie succesiune: Himalaya, Tibet, lama, comunitățile secrete... Concret: o vânătoare acerbă de cunoştințe ale străbunilor din Rusi' păgână. Nouă ni se păreau inutile, în timp ce altora necesare ca aerul. De ce? Ce mistere ascund aceste cunoştințe? Este evident că aceste cunoştințe erau mult mai valoroase decât tot ce ştiu preoții tibetani. Dar cum să dezvăluim măcar una din aceste taine? Măcar una! Şi dacă aceasta se va dovedi importantă, atunci, scoțând la lumină şi altele sau chiar pe toate, ce lume pierdută s-ar putea deschide în fața oamenilor de astăzi? Numai că unde, în care mileniu să fie căutat misterul? În Roma? În Roma Antică? Şi acolo s-a petrecut ceva neobişnuit cu patru mii de ani în urmă. Mult mai interesant decât luptele purtate de legiunile romane. Ah, da! Chiar aşa! Incredibil! Senatorii romani, înalta aristocrație a acelor vremuri, care ținea sclavi, a început pe neaşteptate să dea sclavilor, celor care erau pricepuți şi doreau să cultive în pământ alimente... Au început să le dea pământ în folosință pe viață, cu dreptul de a-l lăsa moştenire. Familiilor de sclavi le-au fost puse la dispoziție mijloace pentru a-şi face case. Familia de sclavi nu putea fi înstrăinată unui alt proprietar fără pământul ei. El - pământul - era parte indisolubilă a familiei de sclavi.

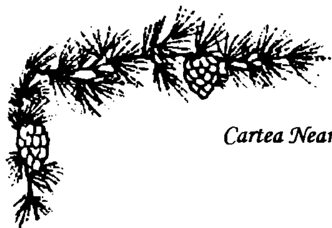
Este surprinzător că proprietarii de sclavi au decis, aşa din senin, să facă un gest atât de altruist şi umanitar. Să-l fi făcut din generozitate sau din interes? L-au făcut pentru că primeau a zecea parte din recoltă pe mesele lor. Cu siguranță că acesta a fost cel mai mic tribut din toate vremurile ştiute. Dar mă întreb: de ce a făcut aristocrația romană acest gest? ... Atâta timp cât proprietarii puteau să-şi

supună sclavii de pe câmpuri la munci silnice şi să-şi ia din recoltă atât cât găseau de cuviinţă. Dar ei, nu! De ce? Deoarece, în Roma păgână încă se mai păstraseră cunoştinţele vedice. Ştiau senatorii şi aristocraţii că fructele cultivate în pământ străin de sclavi, se deosebeau radical la gust de cele cultivate de sclavi cu dragoste pe pământul lor.

Pe atunci încă mai ştiau că tot ceea ce creşte pe pământ poartă cu sine o energie psihică. Şi pentru a fi sănătoşi, trebuiau musai să mănânce poame sănătoase. Despre asta se vorbea şi în unele cărţi antice din Biblioteca din Alexandria, care a fost distrusă. Ce altă înţelepciune, ce alte cunoştinţe au mai fost nimicite odată cu aceste cărţi? Anastasia spune că se pot reanima înăuntrul nostru toate cunoştinţele şi înţelepciunea, începând cu cele primordiale. Fiecare poate face asta. Şi eu vreau să cred în această ipoteză, dar nu reuşesc s-o fac complet. Unde să găsesc dovada că aşa ceva este posibil, ce fapte să-mi evoc în memorie pentru a o crede complet?

Să-mi amintesc tot ce-am auzit de la mama şi de la tata, tot ce mi-a fost predat la şcoală sau tot ce-am citit în timpul vieţii? Nici în cele mai persuazive amintiri nu stau dovezi absolute. Să-mi amintesc tot ce-a vorbit părintele Feodorit? Îndeobşte, el nu prea vorbea. Mai tot timpul asculta şi-mi dădea cărţi vechi să citesc, dar nici acolo nu erau dovezi. Aşadar, cum? Cum poate omul modern să deschidă în el toate aceste profunde cunoştinţe primordiale? Poate!!! Toate - exemplele caracteristice şi dovezile - se află cu siguranţă în amintirile fiecărui om! Printre ale mele, eu am găsit una.

***

Bunica cea bună şi atentă

Bunica! Bunica mea era o vrăjitoare. Nu din basme, ci reală, veritabilă, de magie albă. Probabil că longevivii îşi mai amintesc încă de miracolele ei incredibile. A trăit în Ucraina, în satul Kuznici din raionul Gorodneanskij, regiunea Cernigovskij şi se numea Efrosinea Verhuşa. Odată, pe când eram încă mic, am asistat la una din faptele miraculoase ale bunicii.

Pe atunci nu înțelegeam mare lucru din toate astea, însă acum mi-a devenit totul clar ca bună ziua. Ooo, Doamne, câtă simplitate era în cel mai misterios miracol! Eu cred că jumătate din oamenii contemporani, mai ales vracii, ar putea lesne să atingă rezultatele ei. Mai concret, uitați ce s-a întâmplat.

Toată copilăria mi-am petrecut-o în cătunul ucrainean, în micuța *hatka** albă, lipită cu lut şi paie. Îmi plăcea să mă uit la bunica cum trebăluia la plită. Odată, clănțănindu-mă cu un băiat de vârsta mea, el mi-a aruncat ofensiv: «Bunica ta este o vrăjitoare.» Ceilalți au apărat-o imediat pe bunica: «mămucuța noastră-i bună».

Nu numai o dată am văzut-o pe bunica cum îi lecuia pe oameni. Dar nu am dat nicio importanță. În acele vremuri, prin sate trăiau mulți vraci. Unu' era mai îndemânos la lecuit o boală, altu' la altă boală. Şi pe niciunul nu-l numeau vrăjitor. Însă harurile bunicii nu reintrau în figura vraciului obişnuit.

*hatka - căsuță rustică întâlnită în zonele rurale ale Ucrainei, făcută din lut, paie şi bârne de lemn şi, de regulă, văruită în alb. (n.t.)

Bunica mea analfabetă, din cât se pare, lecuia cu uşurinţă multe rase de animale. O făcea printr-o metodă care, la prima vedere, poate părea incredibilă. Dispărea timp de o zi şi o noapte cu animalul bolnav, apoi când se întorcea, animalul era deja sănătos sau însănătoşit. Şi îi explica stăpânului cum să-l îngrijească mai departe ca să se pună complet pe picioare.

Auzind de la prietenul meu cuvântul ofensiv - *vrăjitoare* - la adresa bunicii (şi ştim cu toţii cum se tem copiii de tot felul de vrăjitori), nu mi-am schimbat câtuşi de puţin comportamentul faţă de ea. Ea, mai exact spus faptele ei, au început să trezească în mine un şi mai viu interes.

Într-o zi, au adus la bunica calul preşedintelui. Era de rasă şi îl cumpăraseră nu demult în scopul călătoriilor de servici ale preşedintelui de colhoz. Noi, băieţii din sat, de fiecare dată când trecea preşedintele, ne bucuram să vedem calul. Avea o statură mândră şi galopa mult mai elegant şi mai sprinten decât oricare alt cal din sat. Însă, de data asta l-au adus la bunica nu înhămat la caleaşca de servici şi nici înşeuat. Era abătut şi de-abia se mişca. Îl duceau de căpăstru. Pentru mine era ceva inedit să văd calul preşedintelui în curtea noastră, aşa că am urmărit cu interes tot ce se întâmpla.

Bunica s-a apropiat de cal, a început să-l mângâie când pe o parte a botului, când lângă o ureche, şi i-a şoptit domoală ceva mângâios. Apoi i-a scos zăbala din gură, a adus o băncuţă din casă, a aşezat pe ea câteva şomoioage de ierburi uscate, a strunit calul spre băncuţă şi a început să-i ofere pe rând mai multe tipuri de ierburi uscate. La unele ierburi, calul nici nu s-a uitat, ba chiar s-a răsucit, pe altele, însă, le-a mirosit şi le-a gustat chiar. Şomoioagele de care s-a interesat calul, bunica le-a aruncat într-un ceaun cu apă, aşezat pe pirostrii şi cu un gest neaşteptat şi-a înmuiat cuşma în ceaun.

Le-a spus oamenilor care au adus calul:

«Veniți poimâine dimineață». După ce oamenii s-au îndepărtat, eu am înțeles că bunica se pregătește din nou să plece undeva cu calul şi i-am cerut să mă ia cu ea. Ea îmi făcea mofturile întotdeauna. Nici de data asta nu m-a refuzat, dar a pus o condiție: să merg la culcare mai devreme ca de obicei. Şi eu m-am conformat.

Bunica m-a deşteptat în zorii zilei. În fața casei aştepta calul acoperit cu o harşă nu prea mare de sac. Bunica m-a spălat pe față cu fiertura din ceaun şi mi-a dat o bocceluță cu bucate. A apucat frâul legat de căpăstrul calului şi ne-am pornit pe hat, spre pădăricea care începea în capătul grădinii. Am mers foarte încet pe marginea pădurii. Mai bine spus, bunica mergea pe lângă cal şi se oprea de fiecare dată când calul, cu botul în iarbă, gusta câte-un firişor de iarbă. Ținea atât de slab frâul, încât i-a căzut din mâini când calul s-a speriat de ceva din iarbă şi a smuncit capul într-o parte.

Din când în când îl mai şi mâna, dar numai ce ajungeam în alt loc, îl lăsa din nou în deplină libertate. Ne-am continuat drumul, ba mergând pe margine, ba afundându-ne nițel în pădure. Pe la miezul zilei, am ajuns la bahnă. Ne-am aşezat să ne odihnim şi să mâncăm de amiază lângă o căpiță cu fân proaspăt cosit. Am mâncat puțin lapte cu pâine şi, obosit de lunga călătorie, am vrut să dorm. Atunci bunica a scos, tot din bocceluță, o pielicică, a aşternut-o pe căpiță şi a spus: «Tu te-i întinde oleacă şi-i ațipi, nepoțel. Te-i fi ostenit.»

Eu m-am întins şi mă luptam cu Moş Ene, cu frica că bunica o să dispară misterios cu calul, fără mine, dar somnul m-a răpus.

Când m-am trezit, am văzut-o că rupea mănunchiuri de iarbă de la botul calului şi le îndesa în bocceluță. Nu peste mult timp făceam deja cale întoarsă spre casă, dar pe-o altă cărare. Când s-a lăsat întunericul, mie iar mi-a venit somnul şi

bunica iar mi-a aşternut pielicica. M-a trezit când încă nu mijise de ziuă şi eu am auzit-o cum îi tot vorbea calului în răstimpuri. Sensul cuvintelor nu mi-l amintesc, dar îmi amintesc bine intonaţia cu care le pronunţa: era liniştită, duioasă şi bucuroasă. Ajunşi acasă, bunica a adăpat imediat calul cu apa în care vărsase fiertura din ceaun.

Apoi am văzut cum le-a dat, celor veniţi să ia calul, nişte mănunchiuri de iarbă adunate în timpul călătoriei noastre, şi le-a explicat ceva.

Calul, deja înhămat şi mult mai vioi, şi-a răsucit capul spre bunica...

Mai multe zile la rând am ţinut mânie că dispăruse misterios şi că eu nu apucasem să văd decât cum păştea calul şi cum aduna ea ierburile pe care le-a legat mănunchi.

Poate că aş fi uitat mai repede călătoria şi magia, dar când i-am spus băiatului care a jignit-o pe bunica, susţinând că este o vrăjitoare, că ea nu dispare nicăieri şi doar paşte animalul, băiatul, cu câţiva ani mai mare decât mine, a adus un argument pe care nu l-am mai putut contrazice nici eu, nici ceilalţi băieţi care stăteau de partea mea: «Atunci de ce, de fiecare dată când preşedintele trece prin faţa curţii voastre, calul încetineşte, merge la pas şi nici măcar de biciuşcă nu mai ascultă?»

Nu-mi mai amintesc cum mi-a explicat bunica acest lucru. Doar acum am înţeles motivul. Explicaţia şi dovada stau în faptul că foarte multă lume, cu inima bună şi cu atenţie pentru animale şi natură, le poate lecui, aşa cum a făcut ea.

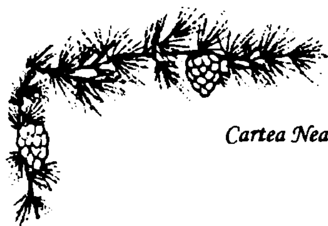
Acum, pentru mine este clar de ce a pus calul bolnav să aleagă între şomoioagele de iarbă: bunica a stabilit cu precizie care sunt ierburile cele mai folositoare animalului. Tot de-aici a stabilit şi traseul de parcurs mai departe, pe care a cules ierburile alese de cal, plus altele pe care nu le

avea atunci la îndemână.

Un alt aspect important: a trebuit să meargă o zi şi-o noapte, deoarece fiecare plantă aduce beneficii depline în nutriţie doar într-un determinat moment al zilei. Frâul îl ţinea slab pentru a-l lăsa pe cal să decidă liber, ce plante şi în ce cantitate să mănânce. Animalele simt asta instinctiv. La fel şi cu fiertura făcută din ierburile alese de cal: m-a spălat pe faţă pe mine şi şi-a înmuiat cuşma pentru ca animalul, simţind mirosul, să se simtă mai aproape de om. Aşadar, uitaţi cât este de simplu totul. Nu ştiu de unde cunoştea toate astea bunica mea analfabetă. Şi cum de noi am complicat aşa de tare această simplitate! Nu din acest motiv, oare, bântuie prin întreaga Europă *epizootiile** de proporţie, în timp ce inteligenta ştiinţă modernă nu a găsit altceva mai bun de făcut, decât să ardă zeci de mii de animale bolnave?

Eu am adus doar un exemplu, care arată că nivelul atins de medicina modernă este iluzoriu, dar se pot aduce o mulţime de exemple asemănătoare care vorbesc de la sine despre nivelul iluzoriu atins de societatea contemporană. Da' la ce bun să intrăm în detalii şi în specific, atâta timp cât putem trece direct la esenţial?!

*epizootie - extinderea unei boli contagioase într-un timp scurt, prin contaminare, la un număr mare de animale dintr-o localitate, regiune etc.; boleaznă, epidemie, molimă. Sursă DEX Copyright (C) 2004-2009 DEX online (http://dexonline.ro)

***

Viața în realitatea minunată

Îndeobşte, în ce societate trăim noi astăzi? Spre ce aspirăm? Ce ne propunem să construim în viitor? Majoritatea covârşitoare va răspunde fără şovăială: «Noi trăim într-un stat democratic şi vrem să clădim o societate democratică liberă, ca cea din țările occidentale, dezvoltate şi civilizate».

Întocmai aşa răspunde şi majoritatea politicienilor şi polit-tehnologilor.

Întocmai la fel se vorbeşte pe ecranele televizoarelor şi prin paginile ziarelor.

Întocmai aşa consideră şi societatea din țara noastră.

Şi tocmai această opinie generalizată consolidează poziția Anastasiei, de pe care afirmă că, o parte din oamenii civilizației moderne, în momentul de față doarme, iar o altă parte este codificată şi a devenit biorobot în mâinile armatelor de preoți autointitulați cârmuitorii lumii.

Doar puțin să vă rupeți de frenezia zilnică şi de rutina monotonă şi să gândiți singuri şi veți putea înțelege ceea ce voi scrie în continuare.

Democrația! Ce este, de fapt, democrația? Care este semnificația cuvântul în sine? Majoritatea va răspunde citând Dicționarul enciclopedic sau Dicționarul explicativ al limbii ruse, în care, definițiile sunt identice: «Democrația - formă de organizare şi conducere politică a societății, care proclamă suveranitatea poporului. Principiile fundamentale ale democrației sunt puterea poporului, egalitatea între cetățeni...»

Şi îşi aleg oamenii din țările dezvoltate, prin majoritate de voturi, parlamentarii şi preşedinții...

Aleg!? Absurd! Pură iluzie! Nu există niciun fel de alegeri! Niciodată şi în nicio ţară, fie ea cât de democratică şi civilizată, nu a stat poporul la putere.

Şi alegerile? Sunt absolut iluzorii! Vă amintiţi ce se întâmplă înainte de alegeri, în fiecare ţară aşa-zis democratică? Grupurile de polit-tehnologi îşi dispută între ele candidaţii, folosindu-se de imense resurse băneşti, exercitând asupra oamenilor o rafinată influenţă psihologică, prin intermediul mijloacelor de informare în masă şi televiziunii şi provocând agitaţie fără niciun menajament.

Şi, cu cât este mai dezvoltată ţara, cu atât mai rafinate sunt metodele tehnice de sugestionare.

Este evident ca lumina zilei că, de fiecare dată, va învinge acea echipă de polit-tehnologi care a reuşit să exercite o influenţă mai puternică şi care a sugestionat mai mult oamenii. Abia după această sugestionare, oamenii merg şi votează. Şi sunt convinşi că votează din proprie voinţă. Dar, de fapt, ei îndeplinesc voinţa altcuiva.

În acest fel, democraţia modernă nu este altceva decât *iluzionarea maselor de oameni. Crezul lor într-o construire imaginară a societăţi, în lumea ireală, iluzorie.*

Secretul este că în natură, supunerea majorităţii nu există. Toate regnurile; vegetal, animal şi al insectelor se pot supune doar instinctului, doar mişcării planetelor. Rânduiala naturii este călăuza de referinţă. În timp ce societatea umană a fost dintotdeauna călăuzită de minoritate.

Nu majoritatea a făcut revoluţiile şi a declanşat războaiele. Ci, sub sugestionarea vizată a minorităţii, majoritatea a luat parte la revoluţii şi războaie. Aşa a fost şi aşa este.

Democraţia este cea mai primejdioasă iluzie căreia i se supune un mare număr de oameni. Este periculoasă

deoarece, în lumea democratică, un om singur sau un grup de oameni poate într-adevăr să conducă nestingherit toate țările democratice, iar pentru asta are nevoie doar de bani mulți şi o echipă calificată de psihologi şi polit-tehnologi.

Iar noi - părinții de azi - sub efectul iluziei, încercăm să-i mai educăm şi pe copii. Practic, noi înşine îi conducem şi le aruncăm conştiința în lumea iluzorie... Îi abandonăm practic în brațele cuiva... Dar nu în ale Domnului. Îi dăruim altcuiva din partea adversă.

Lumea lui Dumnezeu nu este iluzorie, este reală şi minunată. Are aromele ei inegalabile, culorile, formele şi sunetele Sale. Porțile acestei lumi sunt întotdeauna deschise, în ea putem intra oricând, doar dacă ne eliberăm de iluzia care ne înnegurează mințile.

Şi eu voi scrie a mea Carte a Neamului pentru ai mei urmaşi şi pentru mine însumi. Şi, printre altele, negreşit, voi scrie: «Eu, Vladimir Megre, am trăit într-o perioadă în care umanitatea nu se afla în lumea reală. Fizicul şi-l hrănea cu darurile lumii reale, însă conştiința îi orbecăia prin lumea iluzorie. A fost o perioadă foarte dificilă din viața oamenilor. Acum eu mă chinui să-mi întorc conştiința în lumea reală a lui Dumnezeu. Natura acestei lumi reale a lui Dumnezeu a avut mult de suferit de pe urma conştiinței umane. Foarte mult! Eu am înțeles asta şi încerc să îndrept. Atât cât pot, atât cât apuc, poate că doar proiectul vetrei de familie voi apuca să mi-l încropesc. Sau, poate că, doar o parte din el. Important este să înțelegem noi şi să înțeleagă copiii.»

Anastasia, ca şi până atunci, stătea tăcută lângă mine şi asculta ce vorbeam. Când am tăcut, s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră:

— Pe cer încep să strălucească stelele. Trebuie să plec, Vladimir. Tu, în multe, eşti drept. Dar nu lăsa ca noile

viziuni ale realităţii să te ademenească să conduci oameni. Evită tentaţiile şi nu te înscrie în nicio organizaţie. Şi alţi oameni văd realitatea. Se vor organiza şi vor face şi ei lucruri însemnate pe Pământ. Tu ţi-ai înţeles menirea în viaţă.

— Nu am intenţie să particip sau să conduc cine ştie ce, Anastasia. Despre ce menire vorbeşti tu?

— Va veni vremea şi vei înţelege singur. Acum culcă-te şi dormi, odihneşte-te. Eşti tulburat. O inimă neantrenată poate să nu ţină la o aşa tulburare.

— Da, ştiu. Dar dacă eu adorm, tu pleci. Tu pleci de fiecare dată. Uneori aş vrea aşa de mult să nu pleci... Aş vrea să-mi fii mereu alături.

— Eu îţi sunt mereu alături. Când îţi aminteşti de mine. Curând vei începe să simţi asta şi vei înţelege. Acum spală-te cu apă şi dormi.

— Nu o să pot să adorm. În genere, dorm rău în ultima vreme. Gândurile nu mă lasă să adorm.

— O să te ajut eu, Vladimir. Vrei să-ţi citesc versurile pe care le trimit cititorii? Şi un cântec de leagăn să-ţi cânt?

— Da, încearcă, poate că o să reuşesc să adorm.

După ce m-am spălat şi m-am întins în patul deja făcut, Anastasia s-a aşezat alături de mine şi mi-a pus o mână pe frunte. Mi-a trecut mâna prin păr şi, cu voce domoală, mi-a cântat cântecul scris de un cititor din Ucraina. Cânta foarte încet Anastasia, dar am avut senzaţia că al său cântecel îl ascultau mulţi oameni şi multe stele... Ascultau vocea şi cuvintele ei cristaline:

O nouă zi, mâine
Va fi, însă acum,
Vite, pe mâna mea,
Sprijină-ţi obrazul.

Şi-aşa, ceas după ceas,
Ca tu s-adormi,
Tristețea din părul tău
Eu o să adun.

Şi voi lăsa eu cerul,
Cu salbă de stele-ncununat.
Şi voi trăi aici atâta cât
Tu să nu-ngheți,
De mine dac'aminte-ți vei aduce.

În noapte-aşa eu voi veni
Veacuri de-a rândul.
Să lecuiesc învățat-am eu,
Cu mâinile durerea să iau,
Doar în mine să te-ncrezi.

Piatra cade
Din înalturi.
Dinainte ştiu eu
Unde, te vei poticni.

În palat şi-n templu
Erou, vei intra tu.
Minunatele dame, toate
În sine-mi le voi tăinui.

Şi voi trăi şi eu
În lumea alb-neagră,
Ca nici de spade, nici de gloanțe
Nevoie să nu mai fie.

Dacă tu, dacă tu,
Dacă tu o să mă iubești.

Cobor peste-o furnică
Aievea cerul.
Ca tandru, tu să visezi
Eu tare-mi doresc.

Înainte de-a mă adânci în somnul profund, am mai apucat să gândesc: ‹‹Sigur, mâine va fi o altă zi. Şi va fi mai bună. O să scriu răsăritul noii zile. Şi mulți oameni vor începe să-şi scrie ale lor Cărți ale Neamului, imediat ce va începe un nou răsărit al umanității. Şi acestea vor fi cele mai mărețe cărți istorice pentru urmaşi, în mileniile ce-or să vină. Şi printre toate şi a mea. Mâine voi începe să scriu o nouă carte, acum deja nu mai sunt aşa de coerent ca să scriu. Şi o nouă carte, despre noua întoarcere istorică a oamenilor de pe Pământ către minunata realitate Dumnezeiască, va veni››.

Să ne revedem, stimați cititori, în noua realitate minunată!

V. Megre

... va continua

Postfață

Această postfață a venit de la notele de subsol, în care se explică, mai mult sau mai puțin sec, cuvintele *cultură* (pag.172, cap.7) şi *păgân - paganus* (pag.190, cap.7)

Trebuie să recunosc, la primul impuls mi-a venit să corectez un pic formularea *«Însă lipseşte o cultură* în raportul cu Dumnezeu.»*. Apoi mi-au venit în minte cele citite şi discutate cu prietenii şi mi-am dat seama că traducerea e perfectă şi trebuie explicată. Ca şi în alte limbi, şi în limba română se păstrează (încă) ambele sensuri ale acestui cuvânt. Sensul primar a fost clar - *a avea grijă de pământ,* practic oamenii cultivați în primordialitate erau «țăranii» care trăiau în armonie cu natura. Cuvântul şi-a schimbat-îmbogățit sensul odată cu *înaintarea* omenirii pe făgaşul istoriei, dând naştere şi termenului de *cult (religios).* Sensul primar e asociat în speță cu cuvântul agri*cultură.* Însă, datorită înaintării spectaculoase (spre prăpastie) ce a avut

loc şi în acest domeniu, datorită tehnologizării (a se înţelege dezastrele ecologice provocate de agricultura industrială - monoculturi, fertilizanţi şi culturi modificate genetic), în ultimele câteva decenii se vorbeşte din ce în ce mai mult de perma*cultură*. *«Nu prea sună româneşte»* - mi-a zis o prietenă - sună, sună - cel puţin la fel cum a sunat agricultura când a fost împrumutată din limba franceză. Termenul a fost introdus de australienii Bill Mollison şi David Holmgren în anii '70, ca variantă a culturii pământului *în concordanţă cu legile naturii, ca ecosistem complex care se autosusţine în strânsă interdependenţă cu omul* (a se vedea şi creaţiile austriacului Sepp Holzer). Deci, teoretic cel puţin, putea să sune deja familiar şi pentru români, însă, recunosc, şi eu prin Anastasia am aflat de el şi merge la fel de bine ca agricultura. Treptat îl va înlocui şi astfel, ne întoarcem din nou faţa către primordial, către Împărăţia lui Dumnezeu...

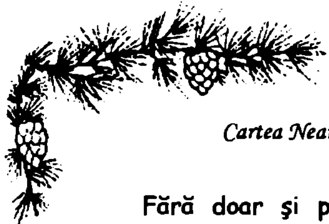
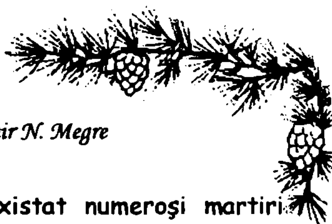
Împărăţia lui Dumnezeu / Kingdom of God / Casa Familiei a Anului (*king*= rege, cap de familie - *eng.* + *dom* = casă - *rus.* + *god* = an - *rus.*)

Vatră Strămoşească înscrisă în circuitul Naturii.

....

Cred că e bine-ştiut faptul că păgânii de astăzi ai Creştinismului, la rândul lor, îi *păgânizează* la fel de categoric *pe restul lumii*, făcându-i fie *ghiauri* (Islam), fie *goim* sau *goy* (Iudaism). E ca un fel de Club Exclusivist al Marilor Religii Monoteiste (mai ales contemporane, dar nu numai). *Şi aici îmi sună cristalin în suflet vorbele Anastasiei care definesc lumea ocultă şi nereală în care trăim - am trăit.* Este clar că, tot ce uneşte, conduce la UNU, la Dumnezeu - iar dezbinarea şi exclusivismul duce... vedem bine unde - la dezastru, la moarte şi la martiri de tot felul...

Fără doar şi poate, au existat numeroşi martiri creştini, mai ales în perioada timpurie a Creştinismului. Dar, oare câţi dintre noi ne gândim cu aceeaşi evlavie la martirii diferitelor creştinări, la populaţiile *sălbatice*, indigene care fost *salvate de la iad*, oferindu-li-se, în schimbul paradisului în care trăiau de milenii în comuniune cu Natura, varianta salvatoare a inducerii păcatului originar şi a fricii de moarte, şi tot ce a urmat după aceea?

Anastasia ne aduce geografic un pic mai aproape, proiectându-ne în acelaşi timp în trecutul îndepărtat şi ne vorbeşte despre Rusi'.

În anul 988 Rusia kieveană trece la Creştinism.

«Marele Cneaz Vladimir de Novgorod, nefiind mulţumit cu credinţa sa păgână, şi-a trimis iscoadele să cerceteze cele patru principale religii ale acelor vremuri - Islam, Iudaism, Catolicism şi Ortodoxie. Fiind fascinaţi de slujba ortodoxă bizantină de la Constantinopol, iscoadele au dat raportul, iar Vladimir a ordonat creştinarea imediată, făcând apel la utilizarea, la nevoie, a forţei, şi a adoptat Creştinismul Ortodox.»

(*traducere dintr-un articol al St. Petersburg Time - 1999*)

Dar, să ne gândim un pic... Ce vroia de fapt acest cneaz Vladimir?

Anastasia ne spune că norodul în Rusi' nu prea se înclina preoţilor, fiind puternic ancorat în credinţa străbună. Îi considera un fel de infirmi şi-i trata cu umor şi condescendenţă...

După cum zice dr. Leonid Şaraşkin, cel care a dus mesajul Anastasiei în lumea anglo-americană, pentru a distruge auto-suficienţa tradiţională a unui popor sunt nece-

sari, în esență, doar patru pași:

- extragerea surplusului prin taxe (necesități involuntare, impuse de stat și biserică) și negoț (necesități voluntare, induse de dirijorii globali prin diverse acțiuni-șablon pe mecanismul *provocare-răspuns-soluție* precum și prin diferite sugestii subliminale și metode de reclamă). Aceasta duce la ruinarea echilibrului natural, dat fiind că necesitățile individuale esențiale ale omului și familiilor sunt în mod evident satisfăcute de Mama Natură, în timp ce mândria, vanitatea și lăcomia nu au limite;

- dezrădăcinarea populației, distrugerea legăturilor de familie și a comunității, a conceptului de neam (*rod*), în sensul ruperii omului de pământul natal (știa asta tovarășul N. Ceaușescu la fel de bine cum o știu și păpușarii marilor companii multinaționale), precum și în sensul negării reîncarnării și alterării ideii de infinitate a sufletului care poate renaște și trăi în fericire în cadrul aceleiași vetre de familie. Ca urmare, omul pierde legătura cu vatra, și, având o singură viață - o singură șansă, se străduiește *să o trăiască la maxim*, adesea uitând că urmașii, noile generații fac parte, în fond din el însuși, fiind stații materializate fizic ale unui drum lung călătorit de Sufletul Infinit;

- confiscarea de la oameni a pământului în întregime și declararea lui proprietate de stat (a nobilimii statale începând de la rege și continuând cu toată ierarhia statală veche și nouă) sau proprietate bisericească (de toate felurile) și, pentru a asigura durabilitatea sistemului, era nevoie de adoptarea și inducerea în mase a unei religii care să justifice toate cele de mai sus.

În Rusia păgână (cu numai 40 - 41 de generații înainte!) nu exista conceptul de guvern, de proprietate supra-familială. Toată lumea trăia pe propriul pământ și

acesta nu putea fi confiscat de nimeni. Cu venirea cnejilor creştini, care erau din alte părţi, s-a schimbat totul. Nici chiar cnejii străini timpurii, păgâni nu prea agreau Creştinismul. Cneazul Sviatoslav (tatăl viitorului sfânt Vladimir - creştinatorul Rusiei) l-a numit chiar *monstruos*. De ce o fi fost aşa?

Pentru că nu prea vâjea cu credinţa majorităţii oamenilor, care trăiau fericiţi de milenii pe acele meleaguri. *Rod* ca sursă primară a Vieţii însemna şi smochinul uscat de Iisus pentru că nu rodea atunci când Dumnezeu nu l-a făcut să rodească. Acei oameni nu concepeau aşa ceva, ei trăiau în armonie cu Natura şi luau doar ceea ce le era necesar pentru subzistenţă, iar pedepsirea unui smochin pentru că era în perioada fără fructe şi nu avea ce să ofere, de către cineva care era Fiul lui Dumnezeu - li se părea ceva absurd. *Rod* - ca neam, familie - un continuu al tuturor generaţiilor trecute şi viitoare (după cum am văzut - piatră de bază a credinţei ancestrale), de-asemenea era în contradicţie crasă cu Iisus cel care şi-a renegat mama, zicându-i că nu o cunoaşte. *Rod* - ca simbol falic şi *Rod* - ca naştere, erau opuse cu condamnarea sexualităţii, a virilităţii masculine şi a fertilităţii feminine de către noua religie. Oamenii se bazau pe forţa lor pentru a-şi apăra familiile, vetrele, noua religie însă vorbea de slăbiciunea omului şi supunerea sa faţă de autorităţile de tot felul. Astfel, Copiii lui Rod erau invitaţi să devină Robii lui Dumnezeu, să îşi taie legătura directă, naturală şi de neam, cu Rod şi să-şi trăiască noua religie prin intermediari. Şi astfel Viaţa şi Bucuria s-au transformat în Moarte şi Jale. Pentru că aceşti oameni - nu cred că mai trebuie să explic - s-au împotrivit, creştinarea Rusiei făcându-se prin foc şi sabie. Înţelepţii vechii credinţe au fost nevoiţi să se refugieze în imensa taiga siberiană sau în

nordul extrem, pentru a scăpa cu viață din ghearele acestei inchiziții mai puțin cunoscute, ortodoxe. Adoptarea Ortodoxiei se pare că s-a făcut peste noapte şi că a fost un act politic. Marele Cneaz Vladimir a fost sanctificat, iar Rusia a trecut la Epoca Creştină. (sau să-i spunem Ocultism?)

Oare cum a fost trecerea pe meleagurile noastre? Cum să le numim - româneşti?... dace?... mioritice?... Dar cine suntem noi, cei care azi ne numim români? Daco-romani? Sau romano-daci? După nume ne asemănăm cu romanii, dar şi cu rromii (în paranteză fiind spus, din păcate, romanii zilelor noastre ne asemuie mai mult cu rromii - subliniind prin asta o presupusă inferioritate - uitând că, cu nici 100 de ani în urmă, mulți compatrioți de-ai lor jucau rolul nostru, de emigranți în căutarea unor condiții mai umane de viață.)

Personal, îmi place mai mult termenul de dac - dacinic şi nu cred că scurta ocupație romană a putut influența atât de mult (de exemplu lingvistic) poporul dac - cu toată armata sa puternică de femei frumoase care i-au prins în mreje pe bravii colonişti romani. Acum, după minunata lecție de istorie oferită de Anastasia, mi s-a făcut clar că, şi aici, a existat o epocă ved-dacă, urmată de epoca imagistică a Daciei lui Zamolxe, urmată apoi de epoca creştin-obscurantistă. Poporul român s-a născut creştin - e bine, e rău? - nu ştiu eu asta. Poate că şi noi a trebuit să experimentăm socialismul dur, ceauşist, pentru a ne deştepta şi a ne da seama de ceea ce suntem cu-adevărat - ved-daci, mai mult sau mai puțin adormiți... şi poate aşa ar trebui să înceapă Marea Carte a Neamului Românesc!

Emil Cocian,
Oradea 10-20.10. şi 09.11.2009

CUPRINS

Dianuşa – 2009 – Tg. Neamţ
www.editura-dianusa.com
redactia@editura-dianusa.com